

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 53 / II Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 12 de febrer de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 45

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí.

Projecte de Llei de Pesca Marítima (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2332).

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2333).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S)* (p. 2334).

Posició del Govern : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2335).

Rèpliques : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S)* (p. 2336) i *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2336).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 2337).

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2338) i *I. Sr. Veray (P)* (p. 2339).

Votació conjunta : *rebutjades per 25 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 2340).

Esmenes a l'articulat

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S)* (p. 2340).

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 2340).

Votació : *rebutjada per 21 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 2340).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 2340).*

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

L'I. Sr. Pérez i Ciudad (S) intervé per presentar una esmena transaccional a l'article 2 (p. 2340).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'esmena transaccional presentada (p. 2340).

Votació de l'esmena transaccional : *aprovada per unanimitat (p. 2340).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat (p. 2340).*

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2340).*

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2341).*

Votació : *rebutjada per 21 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2341).*

Votació (llevat de la lletra c) : *aprovada per 69 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció (p. 2341).*

Votació de la lletra c) : *aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 2341).*

Títol II

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)

L'I. Sr. Pérez i Ciudad (S) intervé per retirar-la (p. 2341).

Articles 4, 5 i 6

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 2341).*

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de supressió i d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2341).*

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2341).*

Votació (la supressió) : *rebutjada per 19 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 2342).*

Votació (l'addició) : *rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2342).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 64 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció (p. 2342).*

Article 8

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 8, d'addició)

L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per retirar-la (p. 2342).

Article 9

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat (p. 2342).*

Article 10

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2342).*

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2343).*

Votació : *rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions (p. 2343).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 81 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció (p. 2344).*

Articles 11, 12 i 13

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha una esmena tècnica presentada a l'article 11 (p. 2344).

Votació (llevat lletra a) de l'article 12) : *aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 2344).*

Votació de la lletra a) de l'article 12 : *aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions (p. 2344).*

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2344).*

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2344).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 11, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2344).*

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2345).*

Votació de l'esmena núm. 10 : *rebutjada per 17 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2345).*

Votació de l'esmena núm. 11 : *rebutjada per 25 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2345).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 2345).*

Article 15*Esmena del G. Socialista* (núm. 12, d'addició)*L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una esmena transaccional presentada a l'article 15 (p. 2345).*Votació de l'esmena transaccional : *aprovada per unanimitat (p. 2345).**Text del Dictamen*Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2345).***Article 16***Esmena del G. Socialista* (núm. 13, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2346).*Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2346).*Votació : *rebutjada per 24 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 2346).**Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 66 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 2346).***Article 17***Text del Dictamen*Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2346).***Article 18***Esmena del G. Socialista* (núm. 14, d'addició)*L'I. Sr. Pérez i Ciudad (S) intervé per retirar-la (p. 2346).**Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 67 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 2346).***Article 19***Text del Dictamen*Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2346).***Article 20***Esmena del G. Socialista* (núm. 15, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2346).*Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2346).**L'I. Sr. Pérez i Ciudad intervé per retirar aquesta esmena (p. 2347).**Text del Dictamen*Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2347).***Article 21***Esmena del G. Socialista* (núm. 16, de supressió)Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2347).*Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2347).*Votació : *rebutjada per 26 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions (p. 2347).**Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 67 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 2347).***Article 22***Esmena del G. Socialista* (núm. 17, de supressió)Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2347).*Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2347).*Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 64 en contra i 2 abstencions (p. 2348).**Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 66 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 2348).***Articles 23, 24, 25 i 26, Disposició addicional i Disposició transitòria***Text del Dictamen*Votació : *aprovat per unanimitat (p. 2348).***Addició d'una nova Disposició transitòria***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 18, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2348).*Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2349).*Votació : *rebutjada per 29 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions (p. 2349).***Exposició de motius***Esmena del G. Socialista* (núm. 19, d'addició)Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2349).*Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2349).**Esmena del G. Socialista* (núm. 20, de supressió)Torn a favor : *I. Sr. Pérez i Ciudad (S) (p. 2349).*

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU) (p. 2350).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 21, d'addició)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment (p. 2350).

Votació de les esmenes 19 i 20 : *rebutjades per 30 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2350).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 69 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 2350).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 22, de modificació)

L'I. Sr. Vives (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 2350).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 89 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 2350).*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER) (p. 2350).*

Posició dels Grups : *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2353), I. Sr. Curto (P) (p. 2354), I. Sr. Casares (S) (p. 2355) i I. Sr. Albiol (CiU) (p. 2356).*

Votació : *rebutjada per 8 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció (p. 2357).*

Explicació de vot : *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2357).*

Intervé per a una qüestió d'ordre l'H. Sr. Armet (S) (p. 2358) i el M. H. Sr. President li respon (p. 2358).

Se suspèn la sessió a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i tretze minuts.

Proposició no de Llei per la qual es dissol la Comissió de Seguiment de les Relacions entre la CEE i Espanya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 2358).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2359), I. Sr. Colomé (P) (p. 2360) i I. Sr. Clotas (S) (p. 2360).*

Votació : *aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 2362).*

Proposta de constitució d'una Comissió permanent de legislatura per al seguiment del procés d'integració de l'Estat espanyol en les comunitats europees (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 2362).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2362), I. Sr. Colomé (P) (p. 2363) i I. Sr. Clotas (S) (p. 2364).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 2364).*

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals i sobre la participació institucional dels sindicats (Punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 2364).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 2368).*

Rèplica : *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 2371).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 2372).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia una modificació de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 2373).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre una possible reorganització del Govern de la Generalitat (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Obiols (S) (p. 2373).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2374).*

Rèplica : *I. Sr. Obiols (S) (p. 2375).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2375).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres de planificació familiar (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 2376).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2376).*

Rèplica : *I. Sra. Ferran (S) (p. 2377).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2378).*

Moció subsegüent a la interpel·lació a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la Necessitat d'una Política de Tractament de Residus Sòlids Urbans (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2379).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 2380), H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2380), I. Sr. Veray (P) (p. 2380) i I. Sr. Vila i Fontcuberta (CiU) (p. 2380).*

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2382).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Compliment dels Contractes i la Inversió a les Carreteres de la Generalitat (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2382).*

Esmena del G. p. Popular (de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Veray (P) (p. 2383).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 2383) i I. Sr. Ramírez (CiU) (p. 2384).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Aleu (S) (p. 2385).*

Votació del primer punt de la Moció : *rebutjat per 32 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2385).*

Votació del segon punt, llevat dels mots «i els ajuntaments afectats» : *rebutjat per 32 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2386).*

Preguntes

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre la presentació d'un pla d'actuació social referit a la política de protecció dels menors

Formulació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 2386).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2386).*

Repregunta : *I. Sra. Barenys (S) (p. 2387).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2387).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de les condicions sanitàries de la presó de Figueres

Formulació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2388).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2388).*

Repregunta : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2389).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2389).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la manca d'ambulàncies a l'Alt Empordà

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2390).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2390).*

Rèplica : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2391).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre la revista Esa Modelo

Formulació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2391).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2392).*

Rèplica : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2392).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2393).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'escola pública President Salvats, de Terrassa

Formulació : *I. Sr. Riera (S) (p. 2393).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2394).*

Rèplica : *I. Sr. Riera (S) (p. 2394).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 45

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-Presidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Pesca Marítima i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial.

3. Debat i votació de la Proposició no de Llei per la qual es dissol la Comissió de Seguiment de les Relacions entre la CEE i Espanya.

4. Debat i votació de la Proposta de constitució d'una Comissió permanent de legislatura per al seguiment del procés d'integració de l'Estat espanyol en les comunitats europees.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general

de relacions laborals.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la participació institucional dels sindicats.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre les cambres agràries.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre una possible reorganització del Govern de la Generalitat.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre els centres de planificació familiar.

10. Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la Necessitat d'una Política de Tractament de Residus Sòlids Urbans.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment dels Contractes i la Inversió a les Carreteres de la Generalitat.

12. Preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència té l'honor d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix, ha de fer avinent que aquesta llista ha estat distribuïda a les Il·lustres senyores Diputats i als Il·lustres senyors Diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Projecte de Llei de Pesca Marítima

Bé, amb aquest assentiment passem ara al primer punt de l'ordre del dia que és Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Pesca Marítima i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Voldria saber si algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei. L'Honorable senyor Conseller d'Agricultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, és per a mi una doble satisfacció presentar a la més alta Cambra nacional de Catalunya el Projecte de Llei de Pesca Marítima. És una satisfacció perquè aquesta constitueix la cinquena llei de l'àmbit competencial del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que presentem al Parlament en menys de dos anys, en vint mesos. És la nostra intenció mantenir aquest ritme amb la finalitat de dotar l'àmbit agrari pesquer d'una base normativa sòlida on assentar el futur sota premisses de rigor, foment, ordre i modernitat, alhora que exhaurim així el sostre màxim de les nostres competències. És també una satisfacció, perquè aquesta és la primera llei de pesca amb la qual es dota Catalunya en el marc de la seva història. No n'existeixen precedents, segurament perquè no ha existit mai l'oportunitat. Ara, aquesta oportunitat es dona limitada, però hi és; calia, per tant, aprofitar-la i situar, per al futur de la nostra nació, un precedent de potestat molt clar : el fet que també tenim dret a regular qüestions que afecten la mar catalana. El tenim com a Govern i com a Parlament; el tenim com a Generalitat.

Naturalment, aquells que volen limitar d'una o altra manera els exercicis del nostre autogovern tindran en la Llei de Pesca una pedra de toc, perquè ella és un exemple paradigmàtic de l'exercici dels nostres drets. Però, què és el que caracteritza aquesta Llei de Pesca? En primer terme, pel seu caràcter primigeni, és una llei-marc, d'ordenació competencial i, per tant, alhora, de protecció de les nostres competències. També, de regulació d'unes activitats de base econòmica molt específiques, i també, una llei de foment.

La Llei, en conseqüència, un cop promulgada, establirà el marc jurídic per desplegar una reglamentació coherent i coordinada del conjunt de normes de rang inferior que han de desplegar-la, de les quals, seria la primera —i així ho anuncio— el decret sobre marisqueig i aqüicultura. En definitiva, el Projecte de Llei té un enfocament globalitzador, integrat, de l'activitat extractiva, perquè aquest és l'únic enfocament possible per no caure en l'error de desplegar normativament l'àmbit competencial de forma fragmentada, malmetent així unes competències, com ho són les d'ordenament pesquer, que pràcticament tan sols ha assolit Catalunya.

El Projecte de Llei, senyores i senyors Diputats, parteix alhora d'una opció de progrés. En efecte, la característica essencial de l'activitat pesquera és que actua en un medi de domini públic i configura essencialment un sector recollector, i això la dota d'un caràcter especial i no comparable amb d'altres sectors, que despleguen la seva activitat en un domini privat. Aquest és el motiu essencial que fa que, en la pràctica,

l'activitat pesquera estigui molt regulada, ja que es tracta, en definitiva, d'una gestió econòmica privada sobre un bé públic. En aquest sentit, la norma que avui contemplem persegueix garantir que l'esforç pesquer no podrà sobrepassar l'esforç màxim sostenible, o, en altres termes, la Llei té com a finalitat garantir un estoc reproductor del qual es pugui obtenir el volum de pesca necessari per a mantenir de manera regular l'activitat pesquera del nostre país.

En conseqüència, i de manera coherent amb la finalitat esmentada, el Projecte delimita l'exercici de la professió sobre la base de la llicència i regula la penalització de l'intrusisme, dissortadament cada cop més estès a les costes espanyoles per manca d'una normativa suficientment operativa.

Estableix també, en el seu capítol segon, els conceptes que han d'informar necessàriament la regulació concreta i específica de l'esforç pesquer, de manera que es garanteixi que els reglaments subsegüents seran coherents entre si i que el sector coneixerà d'antuvi els criteris a aplicar.

Així mateix, regula el sistema de concessions, de tal manera que serà factible orientar les prioritats vers els projectes de major qualitat tècnica i econòmica, atorgant un paper preferent a les confraries de pescadors i d'altres entitats associatives de la pesca. I aquesta és una característica remarcable del Projecte : l'important paper, sancionat per llei, que es vol donar a les confraries de pescadors com a òrgans de consulta i assessorament de l'Administració i com a expressió col·lectiva dels seus interessos econòmics, globalment contemplats, és a dir, com a sector.

Al llarg de segles d'història les confraries, els pòsits de pescadors, han fet palès el seu servei i utilitat. Lògic era que, en el moment de produir-se la primera llei de pesca de Catalunya, els fos atorgat un paper rellevant.

La regulació de les concessions respon també a aquella concepció de progrés. És lògic, per tant, que la concessió no arribi a constituir una hipoteca per al futur; no són admissibles en una concepció de progrés, encara que alguns vulguin insistir en el manteniment del privilegi, aquells tipus de concessions o de recursos marins a noranta-nou anys, o aquells altres que qualificaven de temporal una ocupació de trenta anys. Tampoc sembla lògic que en un període històric en què el canvi tecnològic és una realitat, un sistema de concessions poc flexible en el temps arribés a condicionar millors opcions de futur.

D'aquí que l'enfocament del Projecte en aquesta matèria de les concessions situï sobre dos anys el període de la concessió, que poden prorrogar-se fins a un màxim de trenta, essent aquest el límit final.

El Projecte contempla, tanmateix, dos problemes essencials per al futur de la pesca : un d'ells, prou conegut, el de la contaminació, i el contempla definint els mecanismes administratius per actuar en la salvaguarda i previsió d'aquesta important qüestió. I un segon, també en ordre a la preservació dels productes pesquers, com és la regulació de la introducció d'espècies foranes, donat que la difusió incontrolada d'espècies no autòctones pot generar conseqüències greus i imprevisibles en l'equilibri de la fauna marítima.

En definitiva, tant en aquest cas com en el de la contaminació, actuem des d'un pla essencial : el de la prevenció, el de l'acció sobre la causa, que és la forma més sensata d'evitar els problemes.

El Projecte de Llei assenta les bases del marisqueig i conreus marins des d'una perspectiva ben integrada en el conjunt de l'activitat econòmica en l'espai marítim, i que donarà peu que, un cop promulgada la Llei, establim immediatament el corresponent desplegament normatiu.

Hauria estat un error important anar a una aplicació normativa del marisqueig i conreus marins separada del cos pesquer; unes i altres són activitats que es realitzen en relació amb un mateix medi i que necessàriament han de ser tractades des d'un enfocament integrador i global. De la mateixa manera que avui escasses opinions —per no dir cap— de solvència tècnica discrepen de l'afirmació que el cicle hidrològic és únic, i que, en conseqüència, no són admissibles tractaments segregats d'aquest cicle, també la difusió del coneixement científic entre aquells que encara avui es mouen en els àmbits obscurs de la ignorància, farà que d'aquí a poc temps ningú no pugui discrepar que pesca, marisqueig i aqüicultura han de ser tractats, com ho fa el Projecte de Llei que avui considerem, sobre la base d'aquest marc legal integrat.

El Projecte de Llei de Pesca Marítima també estableix els criteris bàsics en un àmbit que és essencial per al futur benestar dels nostres pescadors : el de la normalització, qualificació, comercialització i transformació del peix de la costa catalana, com a línia específica de l'acció de foment.

L'entrada en vigor de la Llei significarà el foc verd per endegar l'ambiciós programa de millora comercial i revalorització del peix de la costa, i també, però com a conseqüència induïda, de protecció dels nostres productes davant la competència comunitària. Perquè, senyores i senyors Diputats, el Projecte de Llei que avui considerem, s'ha construït des de la concepció de la nostra integració a les comunitats europees; era lògic que fos així, i així s'ha fet. En aquest sentit, els contactes amb la divisió pesquera de la Comunitat han estat útils, sobretot, més que pel propi cos de la Llei, que no oferia d'antuvi especials problemes d'adequació, donada l'escassa normativa comunitària en relació amb la pesca en el Mediterrani, per l'estratègia a seguir en el seu ulterior desplegament.

Finalment, el Projecte de Llei també estableix les bases en un altre àmbit essencial, el de la formació professional nàutico-pesquera, amb el doble objectiu de formar professionalment els joves per a la seva incorporació posterior al sector pesquer i reciclar els coneixements i formació professional dels pescadors, a fi que puguin mantenir-se al dia en les transformacions que l'activitat pesquera experimenta.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, el present Projecte de Llei estableix el marc jurídic per a : l'aprofitament equilibrat dels recursos marins en la seva integritat i en relació amb les nostres competències i normativa estatals; la regulació competencial i el foment de l'activitat pesquera; les bases per a la regulació del marisqueig i els conreus marins de la comercialització, normalització i classificació, i —com he dit fa un moment— de la capacitació i formació.

Per acabar, és lògic esmentar la important participació que en l'elaboració del Projecte ha tingut el Consell Assessor de Pesca i Aqüicultura de la Generalitat i les confraries de pescadors, a través de la Federació catalana : el Consell, complint així amb la seva important funció de consulta i assessorament que té encomanada, i donada la seva composició amb les persones proposades per les federacions de confraries de Barcelona,

Girona i Tarragona, junt amb autoritats reconegudes de la biologia marina; la Federació catalana, com a màxim exponent representatiu de totes les confraries on s'integren els pescadors de Catalunya.

La present Llei, que el Consell Executiu sotmet a l'aprovació de la Cambra, té un fi últim : situar les bases per a un millor desenvolupament de la pesca, marisqueig i conreus marins de Catalunya. I amb aquest convenciment i voluntat política és que els demano la seva aprovació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun parlamentari ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Bé, doncs, aleshores, podem passar ja al debat, que s'iniciarà per les esmenes a la totalitat, de les quals n'hi ha dues. La primera, a la totalitat, és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, efectivament per defensar davant el Ple una esmena a la totalitat, de retorn del Projecte al Consell Executiu, dient d'entrada —això sí : coincidim aquí amb l'Honorable senyor Conseller i amb el Consell Executiu en la presentació d'aquesta Llei—, que és important que el Parlament de Catalunya discuteixi lleis com aquesta; que és important que el Parlament de Catalunya porti a debat una llei de pesca, encara que només sigui sense entrar en el seu contingut com en la manifestació de voluntat del Ple d'aquesta Cambra d'ocupar-se d'un sector tradicionalment marginat en les voluntats polítiques i en el treball concret, i en el treball social de casa nostra.

Però, dit això, és evident que quan entrem en el contingut i ens oblidem del títol del tema i del continent, des de la nostra òptica aquesta serà una llei poc útil per al sector pesquer català; una Llei poc útil per al sector pesquer català. Ens preguntem si és una llei que serveix per començar a resoldre els grans problemes de la pesca de casa nostra, i creiem, honestament, que no. Ens preguntem si és una llei que pot servir per millorar rendibilitats en el sector tant d'armadors com de tripulants, i ens responem, sincerament, que no. Ens preguntem si és una llei que serveix per millorar la relació entre captures i existències de peix en les nostres aigües, i entenem que només serveix, en aquest terreny, en la definició que fa entre el volum màxim de pesca assolible, l'esforç màxim, en definitiva. Ens preguntem si és una llei que serveix per millorar les relacions entre tripulants i armadors, i ens contestem, honestament, que no. Ens preguntem si és una llei que serveix per democratitzar les confraries, i ens responem, honestament, que no.

Per tant, ens preguntem per a què serveix? I és per això que afirmem que és una llei poc útil per al sector pesquer català.

Quins objectius té aquesta Llei? L'Honorable Conseller acaba de dir que és assentar les bases per millorar el sector pesquer de casa nostra. Nosaltres discrepem d'aquesta afirmació. Entenem que els objectius d'aquesta Llei són, si més no, incerts.

És una llei de vint-i-sis articles, dels quals catorze són definicions, permisos, llicències i concessions; cinc, remetent a posteriors desenvolupaments de temes per decret, i quatre parlen d'infraccions i sancions. Total, vint-i-tres. En queden tres : són els referits a la formació nàutico-pesquera. En definitiva,

objectius, si més no, incerts : assentar bases? Molt poques; en tot cas, definicions, permisos, llicències, concessions, temes que, en definitiva, segurament no calia portar a una llei. Perquè entenem nosaltres —i ens preguntem— si la definició de grans temes —definició, no entrar en la resolució— pot ser en ell mateix un objectiu d'una llei d'aquest Parlament.

Amb quina finalitat es presenta? I aquí sí que crec que l'Honorable Conseller ha estat sincer. Ha dit : «La Llei és una pedra de toc per a aquells que volen, en definitiva, anorrear les nostres competències estatutàries.» I és aquí el nus de la qüestió.

Jo crec que aquesta és una llei que es presenta amb una clara finalitat : col·loquem en la Llei allò que no sigui essencialment conflictiu; diem en la Llei que farem per decret allò que Madrid pot creure que sigui conflictiu o una altra instància pot creure que sigui conflictiu, i llavors veurem què succeeix amb aquest article que desenvolupa el decret i posteriorment actuarem en conseqüència. Nosaltres entenem que aquesta és una posició absolutament claudicant amb el nostre Estatut. Òbviament es tindrà de seguida la resposta; si aquest article s'impugna, la culpa serà dels de fora; si aquest article no s'impugna, nosaltres tirarem endavant però des d'aquesta posició claudicant.

Nosaltres entenem que si el Consell Executiu creu que la competència per regular temes com els de l'article 10, per exemple, és competència d'aquest Consell Executiu, el que ha de fer és tirar-ho endavant i regular-ho en aquesta Llei. I nosaltres creiem que ho hauria d'haver fet així, no remetre's a un decret deixant, en definitiva, que siguin altres instàncies qui prenguin iniciativa en un tema d'ordre estrictament competencial. O ens creiem la competència estatutària, i llavors hem d'anar endavant per la via de la Llei o no ens la creiem. Jo vull creure que el Consell Executiu en aquest cas no se la creu, en regular-ho de la manera que ho fa. I, òbviament, en el terreny de la competència estatutària, llavors la Llei es converteix en una llei d'emboliga que fa fort.

Però, quins són els grans problemes que detecta el Consell Executiu en aquest camp? I no ho dic jo, ho diu un alt càrrec de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en una publicació ben acostada al mateix Consell Executiu de la Generalitat. Diu : «Evidentment i sobretot la flota d'arrossegament és de dimensions massa grans. La potència instal·lada en els embarcacions és excessiva per al volum de captures que es fan i, d'altra banda, l'elevació excessiva dels costos que això comporta fa que el sector no sigui rendible.» Titulars : «Aquests són els problemes que té avui el sector pesquer català» col·locats en primera instància. I aquest tema es resol en l'article 10 de la Llei, en el qual es diu que, per decret del Consell Executiu, es regularan les arts, les malles, els instruments, les zones de veda, els volums de captura, la capacitat de captura, el cavallatge i les zones i els horaris d'activitat. És que la Llei no podria entrar a regular aquests temes? No en allò concret, no en els mesos de veda, no en les zones i en els horaris exactes dia a dia, però sí en la forma i en el mecanisme, que servís de base perquè posteriorment es desenvolupés aquest tema, però assentant els mínims, assentant els criteris inspiradors; assentant, en definitiva, una política; definint, en definitiva, un dret.

Nosaltres entenem que és evident que hi ha aspectes variables per anys i zones en aquest camp, però que els mínims i

màxims, els mecanismes de fixació dels continguts calia que fossin regulats per aquesta Llei. Entenem, volem dir amb això, que aquest article per si mateix mereixia una llei, llei que sí que li hauria escaigut, que sí que hauria estat òbviament encertat que es digués Llei de Pesca Marítima de Catalunya. La que tenim avui no ho és; la que se'n porta avui a debat és, en tot cas, una llei de definicions, de concessions de permisos, de llicències. En definitiva, una llei poc útil per al nostre sector pesquer.

Una Llei que, si la votem, res no canviarà en el sector pesquer català i, si no la votem, tampoc. I això és, evidentment, el pitjor servei que se li pot fer a un text legislatiu sortit d'aquesta Cambra. I, evidentment, una cosa : sí que es modifica la pròpia capacitat d'aquest Parlament per tirar endavant segons quines lleis.

Ens preguntem nosaltres si la gent del sector pesquer català notarà que el Parlament ha aprovat aquesta Llei, i entenem que no. Ens preguntem si veuran l'existència d'aquest Parlament més enllà d'aquesta manifestació de voluntat, de voler començar a parlar de determinades coses, i entenem que no. I, evidentment, aquest és un flac servei que podem fer no només a la gent del sector pesquer català, sinó a la nostra mateixa institució, parlant de temes i de gent que són ciutadans de primer ordre de casa nostra.

Per tant, des de la nostra òptica, aquesta és una llei inútil en el seu contingut actual. Una Llei inacceptable en els seus oblitls. Per exemple, l'estructura interna de les confraries, senyor Conseller; una llei socialment rebutjable en la consideració que es fa de les centrals sindicals i una llei de renúncia competencial que col·loca la Llei com a tremolosa, com a pidolant.

Per aquests motius, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres demanem el retorn del Projecte al Govern amb la nostra esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT : La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, senyor Conseller vostè ens ha fet una exposició de la Llei. Nosaltres esperàvem una llei de pesca, però dintre la realitat del que podem fer des del nostre propi Govern. Vostè ens ha fet una gran exposició d'aquesta Llei que, evidentment, nosaltres en cap moment podem compartir. És una llei inoportuna, una llei de manca de realitat del sector. Una Llei —malgrat que vostè ha dit que s'ha consultat les confraries, el Consell Assessor de Pesca—, que nosaltres creiem que és una llei que, evidentment, margina precisament les organitzacions integrades dins del sector pesquer.

Si vostè llegeix —que suposo que el sap millor que jo— tot el Decret-Llei o tot el Projecte de Llei, veurà que en pocs articles menciona el Consell i les confraries i la mateixa Federació Catalana de Confraries.

Nosaltres creiem que aquesta Llei és exactament com la que es va presentar l'octubre del 83, que era inadequada per al sector, i avui continua exactament igual : inadequada per al sector.

Nosaltres creiem que l'única competència plena i exclusiva que vostè o que la Conselleria podia aportar a aquest Parla-

ment, on efectivament podem desenvolupar part del que és el sector pesquer, era, precisament, l'aqüicultura i el marisqueig on, evidentment, hi ha competències totals, cosa que en el sector pesquer vostè sap que, si ens atenim a la Llei que vostè treu, en molts sectors del litoral de la nostra costa hauran de sortir les embarcacions amb dues lleis: la que vostè intenta que avui s'aprovi aquí —que crec que s'aprovarà; per alguna cosa són majoria—, i l'altra, la que ve del Govern central, que és la que té competències fora de les aigües interiors. I no ens enganyem: la Generalitat, per les motivacions que sigui, en tots els cinc-cents setanta i escaig de quilòmetres del litoral no té més enllà de sis-cents metres de competències dintre de les aigües.

Per tant, si la normativa actual és a setanta-cinc metres de profunditat començar a llançar les arts de pesca, evidentment nosaltres no tenim competències per regular la pesca a l'hora de l'extracció.

D'altra banda, nosaltres ens oposem a aquesta Llei, i esperem que sigui retornada —cosa que dubtem— perquè evidentment no compleix l'objectiu que el sector necessita. No recull, com bé s'ha dit aquí fa un moment, les necessitats socio-econòmiques dels mariners; no recull clarament quin és l'esforç màxim extractiu que ha de tenir el sector, per moltes explicacions i molts articulats que posi vostè.

Quant a llicències, permisos i concessions, no clarifica quines competències vostè té per poder atorgar això. És una cosa que queda a l'aire i per moltes explicacions que doni, no ho recull. I seré breu perquè, evidentment, aquesta Llei de pesca poc té per discutir, donada la poca importància o el poc fet que tindrà dintre del nostre sector, una vegada aprovada.

Senyor Conseller, vostè ens ha dit aquí, a l'hora de presentar aquesta Llei que havia consultat el Consell Assessor de Pesca, cosa que, efectivament, jo ratifico; però, en quines condicions? En dues hores es va llegir aquesta Llei sense haver enviat el Projecte quaranta-vuit hores abans com a mínim perquè els membres que componen el Consell poguessin haver-se-la estudiat i haguessin pogut presentar les seves al·legacions oportunes. I quant al fet que s'ha consultat la confraria o la Federació Catalana de Confraries de Pescadors, senyor Conseller, la reunió es va fer el 14 de novembre a partir de les set de la tarda, i el 14 de novembre a les deu del matí es reunia la ponència o la Comissió d'Agricultura d'aquest Parlament per començar a debatre les esmenes, amb l'atenuant —significant o no, cadascú ho pot interpretar com vulgui— que quinze dies abans s'havien enviat cartes perquè les confraries poguessin notificar què és el que es podria fer amb una partida de vint milions de pessetes que tenien del FROM, que s'acabava a l'any i s'havien d'invertir per a millores de confraries.

La interpretació pot ser molt fàcil, i cadascú de la seva manera, però, evidentment, pel qui coneix el sector pesquer això vol dir que es poden aprovar moltes lleis quan es posa el caramel a la boca.

Vostè es presenta com que això és una llei que afavoreix el sector, una primera Llei amb un articulat que, evidentment, sembla ser que serà l'única a nivell de l'Estat —es pot dir així mateix—, perquè és la primera Llei —perquè a tot arreu s'ha regulat per normatives—, però, senyor Conseller, aquesta redacció copia articles de la Llei del 18 de novembre del 1929, quant a arrossegament i normatives d'esforç pesquer. Quant a

la pesca de «cerc» o llum és exactament igual que la normativa del 28 d'agost de 1928. I quant a l'arrossegament, és exactament igual que la normativa del 29 d'agost de 1901. Evidentment, poc ha evolucionat aquesta Conselleria.

Senyor Conseller, lògicament vostès aprovaran aquesta Llei, però jo demanaria que vostès fossin constants i conseqüents amb el fet que la participació dels sectors socials del sector queda marginada totalment; que afavoreix, evidentment, la manipulació que hi ha hagut fins ara en el sector des d'uns certs organismes i des de certes persones; això sí que ho afavoreix.

I per últim, per acabar, perquè aquí ja s'han dit moltes coses abans de la meua intervenció, és que nosaltres demanem el rebuig d'aquesta Llei, el retorn d'aquesta Llei perquè, a pesar que vostè diu que és una llei tan progressiva i que és una llei que es pot adaptar a la nostra entrada a la Comunitat Econòmica Europea, crec que no. Crec que no per la senzilla raó que precisament ara, a nivell d'altres llocs, s'està fent una normativa d'arrossegament a la Mediterrània per la senzilla raó d'adequar-ho a la Comunitat Econòmica Europea.

Nosaltres demanem el retorn d'aquesta Llei perquè, evidentment, creiem que es pot millorar, i es pot millorar, senyor Conseller, si totes les parts implicades fan una assentada i es busca l'adequació d'aquesta Llei a tot l'àmbit pesquer que té el nostre sector.

Senyor Conseller, vostè sap millor que jo que les embarcacions d'arrossegament, i fins i tot les de llum, surten entre quinze i vint-i-vuit milles, i vostè o nosaltres, el Govern de la Generalitat, ho repeteixo, no té competències més enllà de sis-cents metres del nostre litoral. Ho repeteixo: com pot pescar el sector? Per tant, amb aquesta explicació breu, nosaltres demanem el retorn d'aquesta Llei, esperant que vostès la interpretin amb un objectiu de millora cap al sector pesquer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... (*L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana per parlar.*) Ah, perdó, senyor Conseller. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Molt breument, només per fer tres precisions que em semblen procedimentalment necessàries. La primera precisió —tema en el qual tinc un especial interès a incidir— sobre si s'ha consultat el sector o no. Es reconeix que s'ha consultat el Consell de Pesca; diu que ha tingut dues hores. Jo no entro en el temps que trigui el Consell per tractar els temes, i sobre la consulta a la Federació de Confraries de Pescadors de Catalunya i a altres organismes. En aquest sentit, jo em limitaria a donar lectura a la carta adreçada pel Secretari de la Federació Catalana de Confraries de Pescadors, que diu així: «Senyor, em plau fer-vos saber que, en el ple de la Federació Catalana, celebrat el dissabte dia 23 proppassat, es va prendre l'acord, per unanimitat, d'abonar la Llei de Pesca de la Generalitat.» Signat, el senyor Ramon Maria Paris i Uriarte, Secretari de la Federació Catalana de Confraries de Pescadors.

És ben clara, la resposta, i obvia la necessitat de qualsevol comentari per la meua part.

Hi ha, també, dos escrits més —referits a un àmbit com és el de l'aqüicultura i el marisqueig, de l'Associació de Productors

de Molusc i Cultius de la Mar del Golf Sant Jordi, i de l'Associació de Productors de Molusc del Delta de l'Ebre, les dues associacions d'aquest caràcter que hi ha a Catalunya—, que diuen així —els dos textos són pràcticament iguals; en llegiré un, per abreujar— : «Senyor, l'esmentada Associació, després de la darrera reunió general del dia 11 de desembre de 1985, en la qual es va comentar el Projecte de Llei de Pesca aparegut en el *Butlletí Oficial* [...] manifesta els següents punts :

»Primer : donar conformitat per unanimitat dels associats de l'Associació de Productors de Molusc i Cultiu de la Mar del Golf Sant Jordi en el que correspon a vint-i-cinc» —a vint-i-cinc— «articles del Projecte de Llei de Pesca Marítima». Acord per unanimitat a vint-i-cinc —la Llei en té vint-i-sis.

«Segon : respecte a l'article sisè, punt primer, exposar que les concessions se'ns van atorgar per un període màxim de noranta anys, per la qual cosa exposem la nostra disconformitat respecte a aquest punt.» Vostès saben que la Llei, per les raons que he exposat en la meua presentació, fa més curt el període de concessió i és perfectament justificable que defensin aquesta perspectiva, en aquest cas no compartida pel Departament, que la concessió fos a noranta anys. Per tant, per banda d'aqüicultors i marisqueig, conformitat a tots els articles de la Llei excepte a aquell que escurça el període de concessions. A mi em sembla que és clar que aquesta Llei ha comptat amb un suport dels organismes, de les associacions vinculades al món de la pesca d'una manera clara i palesa.

I al segon punt, perquè em sembla que hi ha una certa confusió en l'exposició del Diputat. És en relació amb les competències. Abans se'm deia que la Llei no entrava a fons en l'àmbit de les competències. Ara se'm diu que regulem amb escreix. Jo voldria recordar a aquesta Cambra que la Generalitat té dos àmbits competencials, producte de dos traspassos diferents, en aquesta matèria : un, a què s'ha fet referència, en aigües interiors. És evident que si només tinguéssim aquesta competència, la Llei que hem portat aquí no seria factible; però és que hi ha un segon àmbit competencial, que és el que correspon al Decret de Traspassos, de 8 de febrer de 1984, en relació amb els articles 10 i 7 de l'Estatut d'Autonomia, quant a desenvolupament legislatiu i execució de l'ordenació del sector pesquer, que estableix el traspàs en matèries tals —i la citació no serà exhaustiva— com distribució de llicències, construcció de vaixells, fixació del TRB, motors, canvis de base, establiment de vedes, fixació de fons i esculleres, arts, ormeigs, instruments de pesca, comercialització, estructures, registre oficial d'activitats, sancions, recollir —i així ho diu el Decret de Traspassos, literalment— i estimar usos i costums de les confraries, i obligació —que esperem que es compleixi al seu moment— de la Secretaria General de Pesca —així ho diu el Decret— de consultar quan s'elaborin plans de pesca, i la gestió i la concessió d'ajuts.

És a dir, hi ha un paquet de traspassos —jo ho he dit en la presentació de la meua Llei— en aquest sentit, important, i pràcticament únic a nivell de comunitats autònomes; pràcticament únic, perquè Catalunya és l'única que disposa en aquest moment d'aquest conjunt de funcions efectivament traspassades, i del sumatori dels dos traspassos era lògic establir un marc regularitzador global i, d'aquí, la Llei que presentem al Parlament. He volgut fer aquestes dues apreciacions perquè, sense trencar la lògica del debat, em semblava bo per a la informació

dels senyors Diputats.

I una última acotació : hi ha un punt en què sí que coincideixo, de la seva intervenció, que és que possiblement hi ha manipulació, al sector pesquer. Possiblement, hi ha manipulació del sector pesquer. Hi ha manipulació al sector pesquer per aquells que, malgrat haver establert la Comissió Mixta de Traspassos, el desembre de 1985, el traspàs de confraries de pescadors a la Generalitat de Catalunya, aquest traspàs, avui —febrer del 1986—, tampoc s'ha fet. Aquells que no ens fan el traspàs, segurament que sí que tenen voluntat de manipular el sector pesquer.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Els Il·lustres Diputats... Sí... El senyor Laureà Pérez té la paraula. L'altre Diputat esmenant no vol presentar... També? Aleshores, tenen tres minuts i mig cada un, eh?

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President, gràcies. Des de l'escó mateix. Senyor Conseller, el sector ha estat consultat, evidentment, com he reconegut, a deshora, i amb unes limitacions molt especials. Interpreti-ho com vulgui, vostè.

Senyor Conseller, traspassos. Vostè no té competències més enllà de les aigües interiors. Hi ha un esborrany, un projecte d'esborrany sobre aquesta competència, que el tinc aquí, que el pot llegir, si vostè el vol. Suposo que també el tindrà. No té traspassos més enllà de les aigües interiors. Que es va arribar a un acord en Comissió Mixta, que es traspassarien? No li ho discuteixo, però ara per ara, això no existeix.

Per una altra banda, manipulació del sector. Senyor Conseller, jo em brindo a vostè a tenir una assentada amb qui vulgui per poder resoldre el traspàs de la Confraria, sempre que resolguem la interpretació de pòsits que posa l'Estatut de Catalunya. Em brindo a parlar-ho amb vostè on sigui.

Senyor Conseller, vostè sap que aquesta anomalia, que, lògicament, podem compartir perquè tenim uns interessos propis que la voldríem ja tenir traspassada, però aquesta anomalia de l'Estatut, lògicament, no ha quedat aclarida. No anem a buscar els culpables; potser no hi havia prou transparència a l'hora de redactar aquest articulat per certes persones que, bé, a l'estiu tiren de molta barca, però que, a l'hora de fer aquest articulat, en aquest moment s'ignorava, i només va posar «traspàs de pòsits». No es va posar res més. I aquí, això, ho estem pagant tots. I li ho dic : jo em brindo a vostè, li ho repeteixo, per buscar una solució, d'una vegada.

Senyor Conseller, aquesta Llei de Pesca ha començat amb mal peu, perquè vostè, aquí, ja ha començat a fer esborranys o projectes per començar-la a desenvolupar, i si abans d'aprovar una llei ja tenim projectes d'articulats per desenrotllar aqueixa Llei, malament anirem i mal favor farem al sector.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Vives té la paraula.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, en tot cas, per situar tres temes.

Tema primer : a aquest Grup parlamentari li estranya que l'Honorable senyor Conseller surti, en certa manera, a replicar les esmenes a la totalitat i no es refereixi a un dels temes centrals, tema central que és per què regulem tot un seguit d'aspectes en l'article 10 —més ben dit, no el regulem—, i el remetem a un decret. Per què la Llei no avançava més en

aquest camp? Per què es planteja d'aquesta manera, en forma de reducció a l'absurd competencial?, si em permet dir-ho.

Segon tema : nosaltres no compartim l'afirmació del senyor Conseller quan parla de confraries, bé, que se'ns en faci el traspàs. Senyor Conseller, vostè tampoc té el traspàs de cambres agràries i ha fet una llei de cambres agràries. Per què no feia en aquest Parlament una llei en què s'assenti la democratització definitiva de les confraries de casa nostra? Es pot regular, es pot fer, i això, no ho ha contestat, no n'ha dit ni mitja paraula. I m'agradaria escoltar quina és la seva opinió sobre aquests dos temes concrets.

I, tercera qüestió : nosaltres, lamentant-ho molt, hauríem de demanar aclariments al Grup Socialista, perquè si el motiu de la seva esmena de retorn és la discrepància sobre el marc competencial de l'Estatut, nosaltres ens veuríem en l'obligació de votar la nostra esmena de retorn, però no de votar la seva, tot i que representen, finalment, el mateix, perquè nosaltres estem convençuts —article 10.1.7 de l'Estatut a la mà— que és possible regular des d'aquest Parlament aquests aspectes dels quals parla l'article 10 d'aquest Projecte de Llei —i ho fa malament perquè remet al decret—, que és possible regular-los per la via del projecte de llei i, més enllà, després, en el seu desenvolupament, per la via del decret.

Jo vull entendre, si el Grup Socialista no em contesta, que no és aquesta la raó fonamental de la seva esmena a la totalitat; és a dir, que la seva esmena és fonamentada per la resta d'opinions que ha donat abans el senyor Laureano Pérez en relació amb el contingut mateix de la Llei, i que, per tant, anem a votar quelcom de similar perquè, ho repeteixo, i acabo aquí, si la seva esmena de retorn fos una esmena que digués que torna el Projecte al Govern perquè ha regulat matèries en les quals no té competència a Catalunya, òbviament, nosaltres no hi estariem d'acord, i hauríem de votar de manera diferent a la que ells ho fan, i aquestes «amenaces», evidentment, amb tota la cura de l'expressió, entre cometes, en to simpàtic, diguem-ne, i velades d'inconstitucionalitat, evidentment, fan tan flac servei a aquesta Cambra com el mateix text del Projecte de Llei que ha presentat el Govern.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per a un torn en contra de les esmenes del Partit Socialista de Catalunya i del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El senyor Vives ens ha fet una sèrie d'objeccions a la Llei de Pesca Marítima. En primer lloc, una llei d'objectius incerts, què es pretén amb aquesta Llei?, una llei de finalitats secretes o desconegudes, n'hi ha una en el títol de la Llei, una semblança amb les lleis de l'Estat espanyol, i un reguitzell de rendibilitat del sector i millora de les relacions entre tripulants i armadors. I, per acabar, tot el seguit de regulació que l'article 10 fa sobre les vedes, arts, malles, volum de captures, tot l'articulat de l'article 10.

Jo crec que el Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb l'Estatut d'Autonomia a la mà, per l'article 9.17, entenem que tenim competències en pesca en aigües interiors, cria i recollida de marisc, aquicultura i, per l'article 10.1.7, altres competències, com ho són l'ordenació del sector pesquer. El que passa és que aquí, i ara amb aquesta Llei, el que volem és anar al límit d'aquestes competències, al límit de l'àmbit competencial, al

sostre de l'Estatut. I això és lícit, això és lícit i és així, i aquí sí que no hi ha finalitats secretes o desconegudes; aquí el que passa és que les finalitats clares són aquestes : anar al límit de l'Estatut.

Altres finalitats són desenvolupar el sector pesquer, per això presentem una llei com aquesta, una llei —com molt bé ha dit el Molt Honorable Conseller— que el sector ens ha demanat i que el sector coneix i recolza. Això no és el que s'escriu en la seva explicació, a l'esmena a la totalitat, que és una llei inútil per al sector català : és una llei que ha demanat el sector.

Quan vostè fonamenta una objecció a les consideracions, com la que ha fet, quant a una llei d'objectius incerts, crec que anima a seguir endavant al Consell Executiu a presentar lleis semblants a aquesta, perquè la incertesa de l'objectiu és una fita que a vostè el fa dubtar d'aconseguir-lo; per tant, vol dir que la Llei va més enllà del que vostè s'hauria plantejat quant a l'assoliment d'aquests objectius. Això ja ens va bé a nosaltres.

Quan a una llei es presenta una esmena a la totalitat, a mi em passa el que a molta gent : m'agrada començar a llegir el diari pel final, i no puc resistir la temptació de mirar el caire de les esmenes. Les esmenes que li han quedat al PSUC per al Ple d'aquest matí, a part de l'esmena a la totalitat, més o menys es refereixen al següent : distribució dels diners del sector pesquer. Vostès propugnen via federació de confraries; nosaltres, via pressupost. L'article 10, que regula, i regularà i desenvoluparà per decret «els arts, malles, ormeigs, zones i períodes de veda, limitacions de captures, total admissible de captures, característiques dels vaixells, potencia dels mateixos, tonatge...» Senyor Vives, això no es pot fer per llei. Això, sap vostè que es fa per decret.

Jo li voldria fer una reflexió sobre la diversificació de la costa catalana. A la costa de l'Ebre les embarcacions han de navegar tres hores. La profunditat de pescar és diferent de la Costa Brava. En això, ja hi entrarem després, quan parlarem de l'article 10, i és una cosa que hem de tenir en compte. Això no es pot regular per decret; és una especificitat concreta en cada moment la que s'ha de tenir en compte, i el decret ho fa més àgil.

I ara entrariem en allò que el PSUC ha posat més èmfasi : les confraries de pescadors. Per què no regulem les confraries de pescadors? Miri, senyor Vives, la regulació de les confraries de pescadors no és objecte de la Llei de Pesca, i aquí —vostè ho ha dit— podríem reproduir el debat de les cambres agràries, però al revés : de les confraries de pescadors, no se n'ha fet el traspàs; hi ha l'acord de la comissió mixta. De les cambres agràries, no se n'ha fet el traspàs, i varem fer una llei de cambres per si les traspassaven. Vostès varen dir-nos que per què no esperàvem a tenir-les traspassades, i aleshores regular-les. Ara no hem fet el mateix : no hem fet una llei de confraries, per si no les traspassen i vostè no ens pugui dir el que va dir en el debat de les cambres. Hem fet una llei d'ordenació del sector, no hem fet una llei de confraries; així, potser ens les traspassaran.

Jo voldria també entrar a l'esmena a la totalitat que ha presentat el Partit Socialista de Catalunya : no adequada a la normativa de la CEE, definicions diferents, no pren mesures per a la integració, parla del marisqueig i l'aquicultura, de la participació del sector, greus mancances quant al paper d'algunes organitzacions, declaracions de principis : «inoportuna», Llei

d'octubre del 83 —això no és cert, és una llei que és diferent a la de l'octubre del 83—, i les competències..., a sis-cents metres.

Miri, quant a la participació del sector en l'elaboració del Projecte, li diré el següent : el Projecte ha passat pel Consell Assessor de Pesca. Qui hi ha en el Sector Assessor de Pesca? El Consell Assessor de Pesca està integrat per patrons majors de les confraries de pescadors de Llançà, Roses, Palamós, Blanes, Vilanova, Arenys, Tarragona i Sant Carles de la Ràpita, representants de Política Territorial, el Director General de Pesca, biòlegs qualificats, com el doctor Bas, el doctor Castelló, el doctor Amengual i d'altres. Si no han estat consultades les organitzacions representatives del sector, voldria que algú em digués què és el Consell Assessor de Pesca? El Projecte, com molt bé ha dit el Conseller, ha estat conegut i recolzat per les confraries de pescadors i per les seves federacions. El que succeeix és que no hi ha cap llei bàsica de pesca a l'Estat espanyol, i, pel Decret del 20 de març, es va al sostre de les lleis bàsiques de l'Estat, i aquesta és la primera llei de pesca.

En la seva explicació de motius escrita diu que «la situació de la pesca a Catalunya ha de deixar de ser considerada com una font inexhaurible de recursos». Això és cert. Tot i que la pesca de Catalunya es consumeix a Catalunya, i és un 40% de l'alimentació diària, a l'esmena a la totalitat que estem debatent ens parlen de la no-adequació a la Comunitat Econòmica Europea. Mirin, l'ordenament bàsic es fa des de Brussel·les. Jo voldria que se'm cités algun reglament de la Comunitat Econòmica Europea que estigui en contradicció amb el present text legislatiu. No hi ha cap política estructural europea per a la Mediterrània, no es poden aplicar les dues-centes milles. Sap, si apliquéssim les dues-centes milles, on aniríem a parar? A Còrsega. A Catalunya ens mourem en les dotze milles d'aigües litorals.

Voldria fer també una reflexió com la següent, treta del pròleg del *Tratado de Adhesión España-CEE. Pesca*, sota el títol de «Perspectivas del Sector Pesquero español en la CEE ampliada». El señor Fernando González Lache, ex-Director General de Ordenación Pesquera, avui d'actualitat, diu : «O, dicho de otro modo, la CEE ampliada con España y Portugal se verá alterada favorablemente en los siguientes términos : un incremento en el doble de los pescadores, un incremento del 75% de la capacidad de pesca, una alza del 43% del consumo de pescado. Es decir, la potencia pesquera española, la existencia de una importante cultura del mar y el elevado consumo interno de pescado en España van a hacer de la política pesquera comunitaria un auténtico revulsivo.» I dic això perquè, dintre d'aquestes dades, hi són les de Catalunya. Per tot això, en tot el tractat, no hi ha cap disposició referida al nostre mar. Sortim amb una posició d'avantatge, però caldrà conservar-la. Com? La Llei ho preveu : buscar una denominació de qualitat que la diferenciï en origen, i això, la Llei ho contempla.

Pel que fa referència a l'adaptació de les estructures comercials i associatives, el cabdal comunitari no diu res sobre com ha de ser aquesta adaptació, ans al contrari, la Comissió d'Estructures de Brussel·les estudia les característiques pesqueres de les confraries i ports litorals. El Ministre d'Agricultura, Pesca y Alimentación diu, en la presentació del llibre que abans m'he referit, «a l'actuació modèlica de les confraries de pescadors en el paper bàsic d'aportació al tractat».

Senyor Laureà, el senyor Romero es refereix pel seu nom a les confraries de pescadors, no esmenta cap cop les organitzacions representatives del sector. Per a la Generalitat, aquestes són les organitzacions representatives del sector, i sembla que per a l'Administració de l'Estat també; si no és així, potser ens les traspassaran.

El marisqueig i els cultius marins tenen un tractament de quatre articles al llarg d'aquesta Llei, a més de l'Exposició de motius. El total de captures de peix, inclosos els molluscs, ha estat per al 1985 de 52.000 tones, de les quals, n'hi ha 2.800 que corresponen als molluscs, amb uns imports respectius per al peix de 12.000 milions de pessetes davant els 1.500 dels molluscs. Un contingut, avalat en un 10% de captures i en pessetes del total de pesca a Catalunya, és més adequat tractar-lo pel corresponent decret, i deixar la Llei per a la pesca.

I no voldria acabar sense fer esment de la visita del Director General d'Ordenació Pesquera de l'Estat espanyol a les terres de l'Ebre i a Tarragona, visita efectuada el proppassat dijous, i, sense entrar en l'oportunitat de la visita, saben vostès amb qui es va reunir aquest senyor? Bé, el senyor Rafael Jaén es reuní, i la notícia de la premsa diu : «arribà a un acord total amb les confraries de pescadors» —els acords van ser per a fons per a l'arrossegament. Si això és així, i l'interlocutor bàsic de l'Administració de l'Estat és i són les confraries, de moment, per què no han de ser-ho per a la Generalitat de Catalunya? Per què aquest intent sistemàtic del Partit Socialista de Catalunya a no citar-les al llarg del contingut de la present Llei?

Jo voldria deixar això com a darrera reflexió. El contingut de les esmenes puntuals del PSC a l'articulat van, d'algunes de redacció, a donar un caire de protagonisme a unes hipotètiques organitzacions representatives del sector; institucions com confraries, cooperatives, associacions extractives..., tenen un important paper a jugar i un ample marge d'efectivitat, i no pot ser en aquest moment ni menyspreat, ni dilapidat.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens oposarem a les esmenes a la totalitat presentades, tant pel Partit Socialista Unificat de Catalunya com pel Partit Socialista de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara podran intervenir els Grups que fins ara no ho han fet per un temps de deu minuts. Per això, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ja va explicar degudament i clarament, en els tràmits parlamentaris anteriors, per quins motius ens oposàvem a les esmenes a la totalitat, presentades pels Grups Partit Socialista Unificat i Partit dels Socialistes de Catalunya, però per tal que quedi constància de la nostra posició, reiterarem, sintetitzant-les, les argumentacions que vàrem exposar en aquell moment.

No podem, evidentment, subscriure l'esmena a la totalitat del Partit Socialista Unificat, perquè la motivació única que figura textualment en l'esmena és la «inutilitat» del Projecte de Llei. Malgrat les explicacions donades per l'Il·lustre representant d'aquest Grup, no les hem trobat suficientment convincents per fer-nos modificar la nostra posició; és cert que ara el Projecte ja no és «inútil», ara és «poc útil»; però, així i tot, nosaltres creiem que la seva valoració és excessivament negati-

va. En el cas del PSUC, voldríem fer constar de passada que, de les catorze o quinze esmenes presentades inicialment, només n'han mantingut aproximadament la meitat, i això, evidentment, no és una gran constatació sobre la trajectòria d'aquest partit en la discussió d'aquest Projecte, però únicament voldríem treure'n la conclusió que la desqualificació global la considerem senzillament excessiva i, per tant, inacceptable.

El Grup Socialista, en canvi, ha ofert, almenys en la seva motivació escrita i complementàriament en la intervenció del seu representant, unes argumentacions més completes i més diversificades. Ens diu el Partit Socialista —i té tota la raó— que la nostra incorporació a la Comunitat Econòmica Europea i l'evolució del sistema pesquer mundial tenen o poden tenir una incidència determinada, i potser determinant, per a la pesca pròpiament catalana. D'això, ningú en dubta; això és una evidència.

Ara bé, per la nostra part, creiem que aquesta exposició no impedeix de cap de les maneres que, per la nostra part, utilitzant les competències que ens dona la nostra carta autonòmica, legislem en un sector en el qual, evidentment, es fa sentir la necessitat d'una reglamentació i una ordenació que no solament no contradigui les premisses esmentades —és a dir, evolució del sistema pesquer mundial i entrada a la Comunitat Econòmica Europea—, sinó que, al contrari, les complementi harmoniosament.

Al nostre entendre, el Projecte presentat té perfectament en compte el contingut dels paràgrafs quart i cinquè de la justificació de l'esmena del Partit Socialista. En efecte, si llegim el paràgraf quatre i cinc de la motivació, que fan referència al fet que «el mar no és una font inexhaurible de recursos», que és una de les bases pròpies d'aquest Projecte de Llei, i, el cinquè, que «l'objectiu de la Llei ha d'ésser l'obtenció d'un rendiment òptim», és a dir, l'obtenció en definitiva d'un equilibri entre recursos i subsistència, supervivència; aleshores..., i si per altra part llegim els paràgrafs tercer i quart de l'exposició de motius del Projecte, són talment similars que sembla com talment si els redactors d'ambdós textos s'haguessin posat prèviament d'acord per procedir a la seva redacció. És a dir que hi ha una identificació total entre el redactor del Projecte i el redactor de l'esmena, almenys en aquests dos punts concrets.

Per altra part, el projecte tendeix a l'establiment d'un equilibri, evidentment entre la conservació dels recursos i el desenvolupament del sector en el seu conjunt —només cal examinar el capítol segon, per adonar-se que el desenvolupament equilibrat i la conservació dels recursos constitueixen una de les preocupacions primordials, per no dir la primordial del legislador.

El marisqueig. El marisqueig és un altre motiu de preocupació socialista, com també ho ha estat del Partit Socialista Unificat de Catalunya. És evident que els articles que componen aquest títol, poden ser considerats com no suficientment detallistes, per pretendre a una reglamentació exhaustiva del sector; això pot ser exacte, pot ser veritat. Però cal també reconèixer que els articles 15, 16 i 17 deixen oberta la porta de bat a bat, per tal de detallar, per via reglamentària, aquest important i, en certa manera, descuidat sector pesquer.

L'esmena socialista denuncia, per altra part —i s'ha incidit novament en el debat actual—, les greus mancances del Projecte quant al paper que es reserva a les organitzacions representatives del sector. S'han fet alguns aclariments complementaris

—al nostre judici satisfactoris i positius— i, en certa manera, ja s'ha respost a aquesta objecció, tant per part del Conseller com pel representant del Grup de Convergència i Unió.

Per la nostra part, no podem sinó confirmar que el redactat de l'article 14, que considera els pòsits i les confraries de pescadors i llurs federacions com a òrgans de consulta que poden col·laborar —cosa important— en l'avaluació dels recursos, deixa constància del desig del Departament d'Agricultura de considerar aquestes organitzacions com a interlocutors vàlids i, a judici nostre, imprescindibles.

En aquest sentit, nosaltres voldríem llançar un suggeriment, i és que dins del marc general de la Disposició final segona, es procedeixi a l'establiment d'una reglamentació més precisa i més significativa, posant de relleu el rol i els nivells de participació de les organitzacions professionals pesqueres. Perquè estem convençuts que l'aportació dels sectors més directament interessats en aquesta reglamentació no pot fer altra cosa que millorar, no diré el Projecte, perquè ara ja seria massa tard, però sí la seva aplicació i la seva repercussió que voldríem positiva per al sector pesquer de Catalunya. És per aquestes raons que el nostre Grup —ja ho han comprès— votarà negativament les dues esmenes a la totalitat. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup Popular tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President. Per al posicionament del Grup Popular és pel que surto a la tribuna a dirigir la paraula.

En aquest Projecte de Llei de Pesca Marítima de Catalunya, vull fer dos mètodes, o dues maneres, per al nostre posicionament. Primer, ja d'antuvi vull dir-los que el Grup Popular no donarà suport a les esmenes a la totalitat, però tampoc hi votarà en contra, sinó que s'abstindrà, i diré el perquè.

Els motius que tant ens ha donat l'Il·lustre Diputat del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya com del Grup del partit Socialista no ens han convençut, i no ens han convençut perquè nosaltres creiem que sí que podem ordenar el sector; per tant, tenim traspassos per a poder fer aquesta Llei. Potser no va bé dir «Llei de Pesca Marítima», millor hauria estat «Llei d'Ordenació Pesquera» o «del Sector Pesquer de Catalunya», però deixem-ho, que ja n'enraonarem en el títol.

Per una altra cosa que no hi donarem suport és perquè nosaltres creiem que hi ha dues maneres de fer l'oposició : una oposició crítica i constructiva i una altra oposició sistemàtica. Aquesta vegada l'oposició ha estat sistemàtica, ja que no hi ha hagut la presentació de cap text alternatiu. Si hi hagués hagut un text alternatiu hauríem pogut discutir molt més aquesta esmena presentada pels dos Grups.

Però no votarem en contra, sinó que ens abstindrem perquè, entre altres coses, potser hi trobem a faltar alguna cosa, alguns altres punts, alguns altres motius que no han estat els que han estat aquí exposats. Un d'ells podria ser que només hi ha una disposició transitòria i aquesta només parla dels cànons, però no ens parla del que pot passar entre el moment en què entra en vigor la Llei i el moment en què siguin, per decret, posats tot el que diu l'article 10. I llavors pot passar que hi hagi algun pescador, no pescador professional, sinó algun d'aquests aficionats que abans hem dit que feien intrusisme, que ens pugui anar a pescar durant aquests vint dies o trenta, o

que puguin passar, i ens faci, fins i tot, que puguem arribar a un delictes ecològic. Nosaltres hi trobem una manca d'aquestes disposicions finals. Aquesta és una de les causes que a nosaltres ens fa que ens abstinguem en aquesta votació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent acabat això, podem passar a la votació. Aquesta Presidència entén, si no hi ha dificultat, que es pot fer una sola votació per a les dues esmenes.

Bé, en aquest sentit, doncs, els qui siguin favorables, els senyors Il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a aquestes esmenes a la totalitat que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a les esmenes subsegüents, article per article. La primera que trobem és l'esmena a l'article 1, i és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya, esmena de modificació, i per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Gràcies, senyor President. Sí, molt breument. Bé, aquesta esmena, que és de modificació, comporta que el redactat que proposem nosaltres clarifica més l'objectiu d'aquesta Llei, en coherència amb ella mateixa, i regula la resta de disposicions legals que la Generalitat té sobre aquest tema, en matèria pesquera, a la vegada que no és repetitiva amb l'article 2, ja que en l'article 2 inicialment el redactat del Projecte és molt similar a aquest article 1. És per això que nosaltres hem presentat aquesta modificació, amb la qual cosa, exposat el perquè : clarificació total de l'articulat, creiem que es mereix el vot de tots vostès.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. També molt breument, per una esmena que presenta el Grup Socialista, concretament l'esmena número 3. Diu que és de modificació; jo voldria llegir en un momentet, si vostès m'ho permeten, la modificació que proposa el Grup Socialista i el redactat del Projecte. La modificació que presenta el Grup Socialista diu : «La present Llei té per objecte la regulació de la pesca i l'ordenació... en el marc de les competències de la Generalitat de Catalunya» —això ja ho sabem. El redactat del Projecte diu : «Aquesta Llei té per objecte regular, dins l'àmbit de competències de la Generalitat» —el mateix, el segon paràgraf—, «la pesca, la cria i la recollida de marisc i l'aqüicultura, i d'ordenar adequadament el sector pesquer amb la finalitat d'aconseguir l'explotació racional i la conservació dels recursos marins renovables».

Nosaltres no podem admetre aquesta esmena, i no la podem admetre perquè, a part d'una redacció diferent —d'estil, podríem dir—, entenem que la redacció del Projecte és molt més completa. Nosaltres parlem de l'aqüicultura i dels cultius marins; vostès no en parlen. Entenem que aquesta Llei és un marc que permetrà la regulació de totes les matèries citades, però, en primer lloc, abans de regular-les, les hem de citar. I per això jo els demano el vot en contra a aquesta esmena del Grup Socialista.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem ara, doncs, a la votació. Els qui siguin favorables a l'esmena presentada pel Grup Socialista, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del text del Dictamen, per a aquest article 1. Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 1, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article primer ha estat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem ara a l'esmena següent, que és a l'article 2, també del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD (*de l'escó estant*) : Senyor President, si m'ho permet, lliuraria, en aquest moment, una transaccional a aquest article 2, signada per tots els Grups.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ho faran arribar a aquesta taula.

El senyor Secretari llegirà aquesta esmena transaccional presentada per tots els Grups.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Transaccional a l'esmena número 4, article 2 : «S'inclouen dins l'àmbit d'aquesta Llei, totes les activitats que incideixen en l'extracció, la producció, la transformació i la comercialització en origen dels recursos marins renovables, i també aquelles accions que incideixen en la formació dels pescadors i en el desenvolupament i millora socio-econòmica del sector pesquer a Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta esmena, no cal dir-ho, és d'addició, no és de substitució. Anem, doncs... no hi ha discussió, doncs, sobre aquest punt?

(*L'l. Sr. Pérez i Ciudad s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PÉREZ I CIUDAD (*de l'escó estant*) : Senyor President, si em permet, nosaltres retirem la nostra esmena a favor de la que era general.

El Sr. PRESIDENT : Perfecte, molt bé, molt bé, moltes gràcies. Bé, posarem a votació aquesta esmena transaccional.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a aquest mateix article.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per aquest article, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

El text del Dictamen per l'article segon ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article tercer hi ha també una esmena del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument des d'aquí l'escó. Bé, com que tothom sap la posició nostra en tant que nosaltres

creiem —en contra l'opinió— que dintre del que és marisqueig i aqüicultura hauria d'haver una llei pròpia, és aquesta la motivació amb la qual demanem la supressió d'aquest article a favor d'una possible llei dintre del camp del marisqueig i l'aqüicultura.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Sí, senyor President, moltes gràcies. El Grup Socialista ens demana la supressió d'una sèrie de conceptes com són els següents —jo els voldria llegir, perquè es clarifiqués una mica— : recursos marins renovables, rendiment sostenible màxim, esforç pesquer màxim i els establiments d'obtenció de recursos com podrien ser el biòtop artificial, depuradora de marisc, granja marina, criador, llavorera, viver, per exemple, cria limitada pel temps o de viver, cria i engreix, simplement, parc natural de cultius de marisc.

Jo entenc que en aquest article hi ha una sèrie de conceptes que clarifiquen la Llei. Les lleis, entenem que tenen un valor didàctic, un valor educatiu, a més, tenen un valor normatiu. Tenim una gradació en les lleis, una explicació, un rang, un contingut, les parcel·les que tracta de regular. Aquestes definicions de què aquí es demana la supressió fan la Llei més entenedora, fan la Llei més real i menys empírica en el seu contingut. Per tant, entenem que han de ser en el contingut d'aquesta Llei i ens oposarem a la supressió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la votació d'aquesta esmena. Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen. Els qui siguin favorables al text del Dictamen...

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Per favor, per demanar votació separada de l'apartat c).

El Sr. PRESIDENT : Anem ara, doncs, a votar el text del Dictamen, menys l'apartat c). Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del Dictamen, menys l'apartat c), ha estat aprovada per 69 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del Dictamen per a l'apartat c). Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest apartat c) ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Ara aquesta Presidència ha de fer avinent i excusar-se en allò que li correspon que quan hem fet votar l'esmena transaccional ha dit que es tractava d'una esmena d'addició. En realitat hi ha una part que és de modificació, que és el final, la frase : «i també aquelles accions que incideixen en la formació dels pescadors i en el desenvolupament i millora socio-econòmica del sector pesquer de Catalunya». Suposo que això no altera el

pronunciament d'aquesta Cambra, però aquesta Presidència tenia l'obligació de comunicar-ho als Il·lustres membres de la Cambra.

Anem ara al Títol II, l'esmena que hi ha presentada és precisament al títol del Títol, i la presenta el Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President, per notificar-li que aquesta queda retirada.

El Sr. PRESIDENT : Retirada. Bé, aleshores hi ha a continuació tres articles que no tenen esmena, que són el quart, cinquè i sisè. Per tant, podríem passar ja a la votació del text del Dictamen, comprenent naturalment també aquest títol, que tenia una esmena que ha estat retirada.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt descrit, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El títol del Títol II i els articles quart, cinquè i sisè han estat aprovats, segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article setè, que té una esmena també del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President, des de l'escó. L'esmena següent és que nosaltres creiem que tot el que siguin permisos amb ocupació temporal i per ser lliurats o revocats, lògicament, creiem que el sector ha de ser consultat. Jo voldria clarificar una cosa. Quan parlo de sector o parlem de sector, lògicament, nosaltres reconeixem que avui hi ha les confraries i que les confraries són, almenys, una peça bàsica que s'ha de consultar.

Evidentment també hi ha el Consell Assessor de Pesca, però creiem que la confraria, cada confraria, té una junta que la formen una sèrie de persones, en la qual hi pot haver un debat d'opinions i que l'aportació cara al Consell pot ser més positiva. Dic això perquè creiem que totes les decisions que pugui prendre la Conselleria sobre aquest respecte, lògicament, nosaltres som partidaris que es consulti el sector.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. El Grup Socialista, amb aquesta esmena número 7, ens demana un nou redactat de supressió, addició, que diu que : «els permisos d'explotació es concediran per un període màxim de deu anys, renovables fins a un màxim de trenta anys, prèvia consulta amb les organitzacions representatives del sector.» S'introdueix el mot «màxim» en el període de deu anys.

Bé, nosaltres entenem que la concessió d'un permís d'explotació és una tècnica administrativa, la qual té com a finalitat que una activitat privada sigui consentida per l'Administració, prèvia valoració d'aquesta i tenint en compte l'interès públic que la normativa aplicable en cada cas pretengui tutelar.

La concessió d'un permís ha de ser una tècnica administrativa, correspon a l'Administració exercir-la, i que en ser la limitació d'un dret, que no pot estar enfrontat amb els drets dels altres objectes o bé, en aquest cas, amb els drets de la Generalitat, essent així, l'Administració no pot sostreure's al seu exer-

cici; per tant, entenem que els permisos és una cosa pròpia del Consell Executiu.

El nostre Grup no accepta tampoc la supressió del mot «màxim», per les raons següents : hi poden haver raons que justifiquin l'oportunitat d'un permís d'explotació per cinc anys, per exemple, raons d'interès públic. Un cop, també una altra raó, podria ser que un cop avaluada la inversió per deu anys sembla un temps massa llarg i, en cinc anys, en set, es pot desenvolupar d'una manera més acurada l'activitat i conèixer també la seva rendibilitat. El futur del país potser ho pot exigir, i seria, en tot cas, una renúncia a l'autogovern, això de qüestionar, en certa manera, els permisos. No dic ja tan sols, l'autogovern, tot i així, en aparèixer aquí les organitzacions representatives del sector, tampoc entenem que, com ha dit molt bé el Molt Honorable senyor Conseller, podem entrar a discutir les esmenes següents quant a les organitzacions representatives del sector. Jo voldria aquí, en aquest moment, com que ja el Grup Socialista introdueix les organitzacions representatives del sector, voldríem ja passar a una sèrie d'esmenes —si m'ho permet— que ja farà el torn en contra en aquest moment. (*Remor de veus.*) D'acord, doncs per aquesta raó votarem en contra de la seva esmena número 7. (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor President. El senyor Maties Vives...

El Sr. VIVES : Senyor President, per demanar votació separada de l'esmena de supressió de l'esmena d'addició. Aquesta és una esmena que té dues parts, demanaríem votació separada d'una part i de l'altra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a votar aquesta esmena. La primera part, si tenen la d'addició, la part que està en negreta a part. Ara anem a votar la primera part de l'esmena, que és la de supressió de la paraula «màxim».

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'esmena ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Ara anem a votar la segona part de l'esmena, la que és d'addició.

Els qui siguin favorables a aquesta part de l'esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra.

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 7. Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen per a l'article 7, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen per a l'article 7 ha estat aprovat per 64 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Ara passem a l'article 8, al qual hi ha una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aquesta és una esmena que abans ha merescut el co-

mentari crític del Portaveu de Convergència i Unió en el seu torn en contra de l'esmena a la totalitat i és una esmena que fa referència a qui atribueix la destinació dels diners recaptats pel cànon d'ocupació de zones de domini públic. És clar, ell ha dit : «Bé, nosaltres proposem que sigui la Llei de Pressupostos de la Generalitat; el PSUC proposa que siguin les federacions de confraries de Catalunya.» És clar, això no és així; això no és així, senyor Mur.

Nosaltres hem mantingut aquesta esmena per un elemental sentit de la prudència, perquè vostès el que proposaven és que fos el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i va ser en el debat de Comissió que, gràcies a una esmena d'un determinat Grup parlamentari, es va aconseguir que es digués que es faria a través de la Llei de Pressupostos. Per tant, li trec la medalla que s'ha posat; no és de vostè, és de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en el seu conjunt en aquesta esmena i, és clar, com que nosaltres estem acostumats que Convergència de tant en tant quan se li millora un text d'aquest després ens presenta el seu vot particular, l'elemental sentit de prudència ens feia mantenir com a segona trinxera la nostra esmena. Com que aquest cop no cal utilitzar aquest elemental sentit, nosaltres, senyor President, compartim plenament el text, és a dir, que sigui la Llei de Pressupostos qui faci això que garanteix el debat d'on van a parar aquests diners, òbviament retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Anem, doncs, a la votació del text del Dictamen per a l'article 8. El 9 no té esmenes i, per tant, també el podem votar.

Sotmetem, doncs, a votació el text del Dictamen dels articles 8 i 9.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests dos articles 8 i 9 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 10 hi ha també una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President; aquesta és una de les esmenes, sens cap mena de dubte, central en aquest debat, i és la que fa referència a quelcom que ja hem discutit en part quan tractàvem l'esmena a la totalitat.

És a dir, tot el que és el gran bloc de l'ordenació del sector pesquer en allò que afecta pesca estrictament marítima, està contingut en aquest article 10, en el qual el Consell Executiu diu que tota una sèrie de punts seran desenvolupats per decret, prèvia consulta amb una sèrie d'institucions, cosa que em sembla bé.

Nosaltres entenem que això és de tot punt inacceptable; és a dir, si realment ens creiem —i abans feia una afirmació que nosaltres ens ho creiem— que Catalunya pot regular aspectes continguts en aquest article 10, calia avançar molt més en aquesta regulació per via de llei, i eliminar determinats dubtes, determinades zones fosques que ara quedaran al pur arbitri del Consell Executiu.

Que aquest és un problema important ho explicita el fet que les diferents forces polítiques catalanes s'hi han referit des de fa anys. Jo, en concret, aquests dies, repassant el que havia de

ser avui aquest debat trobava una publicació del nostre Grup parlamentari, del nostre partit, del PSUC, de l'any 1978 —per tant, no és d'abans d'ahir, és de fa vuit anys—, en el qual situàvem com a quatre grans línies d'actuació pel que feia referència al camp del sector pesquer, l'ordenació del sector, el tema confraries, el tema mercats, el tema relacions laborals. Deixem aquests dos darrers perquè, òbviament, entràriem en conflictes competencials, i centrant-nos en alguns més, concretament en el primer, nosaltres dèiem l'any 1978 que a Catalunya s'havia d'impulsar una política de vedes flexibles, que tinguí en compte les diverses àrees de pesca al nostre litoral, que procuri evitar la destrucció d'espècies en fase de reproducció i que no podrà, per tant, ser general per a tot Catalunya, sinó adequada a cada zona en temps i espais concrets. Plantejàvem el control del tipus de malles a partir de l'especificitat de cada litoral; parlàvem d'una política que tendeixi a reduir l'horari de cada jornada laboral; parlàvem que ens caldrà primar el desballestament de barques de petit cubicatge i estimular el desenvolupament de tipus cooperativista, però ens caldrà també limitar el volum de captures, fonamentalment per la reducció d'horari, a les barques de gran cubicatge amb el criteri d'arribar a vint anys vista a tenir una flota pesquera de dimensions òptimes per al nostre mar, etcètera; contaminació, fre de determinades actuacions en endavant.

Què ha fet Convergència i Unió —perquè suposo que si el PSU tenia això redactat i escrit l'any 1978, era una preocupació política que tenia, que era també preocupació política, volem creure-ho així, de la resta de forces polítiques catalanes. Què ha fet Convergència i Unió en aquests sis anys de Govern en aquest tema concret? Absolutament res; ni un pas. Ni un. I, avui, quan té l'oportunitat de fer-ho per llei, ens porta un article, que diu: «Bé, no ho fem per llei i ja ho farem per decret.» Jo comparteixo amb vostè —i ho havia dit abans en la meua explicació de l'esmena a la totalitat, el que passa que vostè portava la seva esmena preparada d'abans-d'ahir i, evidentment, no l'ha recollit, aquest aspecte—, he dit abans que el que no es podia concretar per llei era l'horari concret; que el que no es podia concretar per llei era el cubicatge concret; que el que no es podia concretar per llei era les dimensions de les malles; que el que no podíem aprovar aquí era en quin mes concret i en quina època de l'any fèiem les vedes a tal o tal zona del litoral. Tot això, evidentment, no es pot contenir dintre d'una llei. El que sí que es pot fer és assentar les bases d'aquesta concreció, cosa que vostès no fan; vostès no en diuen ni mitja paraula.

Per exemple, amb quins criteris s'arribaran a definir aquestes malles? Posem per cas; com s'elaborarà aquesta política de vedes? Vostè em dirà: «D'acord amb el sector.» Home!, només faltaria!, només faltaria! Però amb quins criteris, a partir de què? Amb quins objectius? Per aconseguir exactament què, es farà això? Com es limitarà l'horari de captures i com es delimitaran les zones de captures? A partir de quines bases? No dient que consultaran el sector, que em sembla fantàstic, em sembla encertat, sinó més enllà, a partir de quins criteris, com el cavallatge, etcètera. És a dir, definir per llei els objectius i el mecanisme per aconseguir-los i deixar que sigui el Consell Executiu qui concreti com es fa això. No que sigui el Consell Executiu qui fixi les bases, qui fixi els mecanismes, i després ho concreti. Perquè, en definitiva, això és quelcom que fa mal a aquesta Cambra i des del punt de vista competen-

cial és dolent per al conjunt de les institucions catalanes, en la mesura en què pot donar a entendre a determinats sectors de fora de Catalunya que el que tenim és una certa por de regular per llei un tema que algun portaveu ens ha anunciat que podia ser conflictiu i que podria estar en contradicció amb determinats textos constitucionals.

Per aquesta raó, nosaltres entenem que aquest article caldria suprimir-lo de l'actual Projecte de Llei; que caldria modificar el títol, evidentment, d'això en parlarem més tard de com quedaria aquesta Llei si es retirés aquest article, i que caldria anar amb la major brevetat a redactar un projecte de llei, aquell sí de pesca marítima, en el qual es regulessin tots aquests aspectes als quals jo ara he fet esment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Senyor Vives, el meu estil no és mai posar-me cap medalla. Les medalles són de la Comissió, i així agraeixo que ho hagi fet palès.

Quant a l'article 10, jo li voldria dir només el següent : vostè diu que entén que la característica d'un tel —allà posen un tel, a vegades, després de la malla— no es pot regular aquí; vostè ho sap això i jo també ho sé. Les zones i períodes de veda tampoc no es poden regular aquí. La limitació de les captures no es poden regular ara i aquí. La capacitat de captura tampoc es pot regular. Però, com ho farem? Bé, ho farem; vostè ho ha dit molt bé, nosaltres tindrem en compte el sector. I qui és el sector? Miri, el sector diem aquí qui són : escoltades les Federacions de Confraries de Pescadors de Barcelona, Girona i Tarragona; les organitzacions de productors pesquers, fins i tot les centrals sindicals, recollint una esmena seva que va presentar. Vull dir que això queda clar.

Amb quin criteri ho farem, això? Bé, el criteri està molt clar : mantenint l'esforç pesquer. Nosaltres entenem que quina tendència portarem? A mantenir l'esforç pesquer, una vegada escoltats tots aquests senyors que poden dir la seva opinió. I això és molt més fàcil fer-ho per decret. No podíem fer una llei aquí, de dir : «Escolti, a la costa de l'Ebre pescarem a quinze brases o a vint-i-dues, i a la costa de Tossa pescarem a quaranta-cinc», tenint en compte el temps que es tarda d'anar als caladors de pesca d'un lloc a l'altre. Això no es pot fer; però, això, com ho farem? Ho farem mantenint l'esforç pesquer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions.

Ara hi ha tres articles que no hi ha cap esmena. Per votar el text del Dictamen haurem de tenir present que, com ja ho coneixen els caps dels Grups, suposo que també tots els altres Il·lustres senyors Diputats, hi ha una esmena tècnica que proposa l'addició d'una frase per exigències sintàctiques. Seran conscients, doncs, que hi ha aquesta modificació... Ah, perdó, hem de votar... Perdonin aquesta absència meua de no sotmetre a votació l'article 10, segons el text del Dictamen.

Els qui siguin favorables a l'article 10, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 81 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Tornem al que estàvem dient, anticipant-nos al que calia fer. Són els articles 11, 12 i 13, que no tenen esmenes, però l'11 té una esmena tècnica d'introducció d'una curta frase exigida per la sintaxi. Aleshores, com que suposo que això està signat per tots els Grups, amb el consentiment de tots vostès... (*Ll. Sr. Fernández demana per parlar.*) Digui, digui...

El Sr. FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*) : Per demanar votació separada en l'article 12, de l'apartat a).

El Sr. PRESIDENT : O sigui, podem sotmetre-ho tot a votació, menys l'apartat a) de l'article 12? Bé, doncs, amb aquesta excepció, sotmetem aquest conjunt d'articles a la consideració, naturalment, no cal dir-ho, incorporant l'esmena tècnica. Bé, aleshores, doncs, sotmesa aquesta votació a la consideració dels senyors Diputats, anem a votar-ho.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'articles, amb aquesta excepció sol·licitada pel Grup Popular, i amb l'addició que comporta l'esmena tècnica, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, anem a la votació de la lletra a) de l'article 12.

Els qui siguin favorables a la lletra a) de l'article 12, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat a) de l'article 12 ha estat aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Passem, ara, a l'article 14, que té dues esmenes. La primera és del Grup Socialista; per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President, des de l'escó. Bé, nosaltres presentem aquesta esmena de modificació per la senzilla raó que creiem que la representació de consulta ha de ser més extensa del que parla aquí. Nosaltres creiem que les organitzacions representatives del sector, en aquests moments confraries, federacions, Consell de Pesca, i, a la vegada, els sindicats. Diem els sindicats més representatius del sector, tal com reconeix el decret de constitució del Consell Assessor de Pesca Marítima, on, evidentment, es mencionen les representacions socials més representatives del sector.

És per aquesta motivació que nosaltres creiem que el nostre text, on diu : «Les organitzacions representatives del sector seran consultades i podran col·laborar en totes les qüestions que afectin l'ordenació de la pesca i la seva comercialització.» Creiem que aquesta és exactament la representació que ha de ser consultada a l'hora de definir tot allò que siguin qüestions del sector pesquer.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Sí, senyor President. Aquí, el Grup Socialista

torna a treure allò de què hem parlat a l'esmena a la totalitat : tracten de substituir les confraries de pescadors, entitats de dret públic i, a més, col·laboradores de l'Administració —a totes les confraries de pescadors ho posa—, per unes entitats de dret privat com podrien ser les organitzacions representatives del sector. Jo, això, no sé on va. Francament els ho dic, no sé on va, si no és una tendència, una intenció, potser velada, de poder eliminar d'alguna manera o altra les confraries de pescadors. Això, nosaltres no estem disposats a admetre-ho, i per aquesta raó votarem en contra d'aquesta pretensió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem ara a l'altra esmena d'aquest mateix article, que és del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, el nostre Grup —perquè no hi hagi cap mena de dubte— no vol eliminar les confraries de pescadors ni les seves federacions —les d'ells—; el que succeix és que hi afegeix centrals sindicals, al costat d'això, perquè no hi hagi cap mena de dubte en organitzacions representatives del sector, de les quals parla el Grup Socialista. Per què fem això? En part —i vostè ho deia abans—, per començar a assentar les bases que ens permetin evitar que hi pugui haver, en un tema com el de les confraries, un conflicte similar, encara que sigui de lluny, amb el conflicte «cambres». Encara que només sigui per a això; és a dir, per anar col·locant les confraries en el lloc que realment els correspon dintre del ventall del que ha de ser el món pesquer català i anar incorporant les centrals sindicals al lloc que també els correspon dintre d'aquest ventall.

I, com es pot admetre, per exemple, que la Llei del Patrimoni de Catalunya parli que els locals públics poden ser cedits a les centrals sindicals, i se'ls reconegui una certa utilitat social i pública en aquest cas i, en canvi, a l'hora de fer les consultes escaients sobre l'ordenació o la política que fa el Departament no s'esmentin les centrals sindicals com a organismes sotmesos a consulta. Per tant, cap dubte sobre organitzacions representatives del sector, que podrien ser organitzacions de productors, per exemple, d'un caire inequívocament privats, sinó, en aquest cas —centrals sindicals—, centrals sindicals. Amb quin objectiu? Home, doncs amb l'objectiu clar i nítid de fer participar aquestes entitats, centrals sindicals, en la consulta d'aquells temes que poden tenir interès per al món en el qual es desenvolupen, en aquest cas, el sector pesquer. A nosaltres ens sembla que deixar-ho estrictament a mans de les confraries, sense, paral·lelament, modificar el sistema de representació d'aquestes confraries, és fer-li un flac servei a la representació del sector en aquesta consulta. Per què? Perquè la representació queda en molt poques mans, a partir del sistema d'elecció de les confraries —i vostè ho sap molt bé, això, senyor Mur— i, en definitiva, no representa tot el ventall que pot representar el seguit d'opinions que hi ha entorn de quina política tirar endavant.

Em sembla, entenem nosaltres, que, si no es modifica aquest sistema d'elecció i es deixa simplement a mans de les confraries, estem davant un cert corporativisme del Consell Executiu, de molt poc nivell, de molt poca alçada.

Entenem, efectivament que, per tant, la presència de les centrals sindicals com a organismes clars i inequívocs, que no donen lloc a dubtes, permetria diversificar les fonts de consulta

—i això és bo per a un Govern que vulgui prendre les seves decisions de la manera més consensuada, més àmplia possible—, permetria incrementar la participació de tot el sector en els organismes de defensa, de representació i també de consulta de les decisions que afectin els seus propis interessos; fóra una bona via per anar col·locant les confraries en el lloc que realment els correspon, és a dir, avançar cada dia més cap a una concessió de confraria com una gran casa del pescador, per entendre'ns, en la qual, eliminant-les segurament d'algunes de les tasques que en aquest moment desenvolupen, i eliminant-les o resituant-les en altres que també estan desenvolupant actualment i que, en definitiva, les centrals sindicals juguin un paper clau, com correspon a tota societat moderna, cada dia més, en les relacions entre Administració i sector.

Per tot això, nosaltres no plantejem suprimir el text del Consell Executiu; simplement, el que plantejem és que, a continuació del llistat d'entitats a consultar per l'Administració abans de la presa de decisions —òbviament, en cap cas vinculants—, s'hi incloguin també les centrals sindicals, com a organisme viu, democràtic i d'inequívoca participació del sector pesquer, en la presa de decisions que poden afectar-les.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Sí. Senyor Vives, vostè diu aquí, en aquesta esmena, un afegitó com podria ser introduir les centrals sindicals. Nosaltres, en l'esmena 10, que hem vist abans, no vam tenir cap inconvenient —al contrari, va ser un goig— a poder introduir les centrals sindicals. En aquest article no és així, i hi votarem en contra, però li vaig a dir per què. Miri, en aquest aspecte, les centrals sindicals poden actuar en l'article 10 com a uns òrgans més polítics per a un assessorament; entenem que és així. En canvi, en aquest article, el que es demana és un assessorament per a la valoració dels recursos pesquers i la millora dels processos de comercialització. Entenem que són unes actuacions d'un caire més tècnic, i llavors, el caire tècnic, nosaltres el donaríem en aquest cas, entre altres, a les confraries i les seves federacions. Per què? Perquè entenem que estan més professionalitzades en aquest aspecte, i poden incidir més en el món de la comercialització, en el món de la distribució i en l'avaluació dels recursos. Per aquestes raons votarem en contra, senyor Vives.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Aleshores, doncs, anem a sotmetre a votació aquesta esmena. És l'esmena número 10, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació de l'altra esmena a aquest article, la del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 68 en contra

i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 14.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 14, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 14 ha estat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Passem ara a l'article 15, que té una esmena del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, en aquesta hi ha un acord dels Grups, a la qual hi ha una transaccional, que el senyor Mur li farà arribar, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. (*Pausa. El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Secretari, tingui la bondat de llegir la transaccional, si us plau.

El Sr. SECRETARI PRIMER : És una transaccional a l'article 15, esmena número 12.

L'esmena transaccional a l'esmena número 12 a l'article 15 introdueix que «la consulta serà al Consell Assessor de Pesca», és a dir que l'esmena seria : «El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, prèvia consulta al Consell Assessor de Pesca».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Com que ha estat retirada l'altra esmena, sotmetem a votació aquesta esmena transaccional... (*L'l. Sr. Vives demana per parlar.*) Un moment. El senyor Maties Vives, per favor?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, com que s'ha anunciat que la transaccional era «amb tots els Grups», jo desitjaria saber qui signa aquesta esmena transaccional.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ha estat signada... No és cert que estigui firmada per tots els Grups. En tot cas, aquesta Presidència demana l'assentiment de tots els Grups. Està firmada pel Grup de Convergència i Unió i pel Grup Socialista.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es demana a la Cambra si estan d'acord, els altres Grups, que es tramiti aquesta transaccional. D'acord? (*Pausa.*) Per tant, ara sí que sotmetem a votació aquesta transaccional.

Els Diputats que estiguin a favor d'aquesta transacció, que es posin drets.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

Per tant, aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Anem al text del Dictamen de l'article 15.

Els Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de l'article 15, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen de l'article 15 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'esmena número 13 de l'article número 16, que presenta el Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD (*de l'escó estant*) : Sí, breument, perquè evidentment ens trobem, com en esmenes anteriors, on demanem la representativitat del sector i a la vegada, doncs, lògicament, demanem que hi siguin totes les parts representatives.

Quant a aquesta, senyor Mur, jo li vull tornar a dir, com he dit ja fa una estona que, per a nosaltres, la representació del sector són les confraries. Potser d'aquí a tres mesos parlarem d'associació de productors, però avui són les confraries. (*Remor de veus.*) Per tant, li repeteixo que, quan diem «en representació del sector», li ho torno a repetir : confraries, Federació Catalana de Confraries i, lògicament, els sindicats representatius del sector. Per tant, amb aquest articulat demanem, tal com posem en l'esmena, que siguin consultades aquestes representacions per poder determinar el règim d'aprofitament de les espècies pròpies de les zones esmentades per poder desenvolupar tot el que sigui referent al sector pesquer i, evidentment, torno a recalcar que el sector és el que ha de tenir la paraula, no solament la Conselleria.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Sí. Jo, en aquesta esmena, voldria tornar a dir el mateix que he dit abans : jo entenc que són unes esmenes de caire diferencial, no entenc per què. Les confraries són unes entitats de dret públic; substituir-les per unes entitats de dret privat com podrien ser altres organitzacions representatives del sector, no ho entenem. I, en tot cas, això només és per declarar zones d'interès marisquer. Llavors, em sembla que, els qui hi entenen, són les confraries, les seves federacions i, en aquest cas, mantenim nosaltres que estiguin representats en aquest sector, que no una hipotètica organització representativa, que no sabríem el que seria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Sotmetem a votació aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets, si us plau.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Sotmetem tot seguit a la consideració dels senyors Diputats el text del Dictamen de l'article 16.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin drets, si us plau.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen de l'article 16 ha estat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Sotmetem tot seguit el text del Dictament de l'article 17.

Els Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de l'article 17, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

Per tant, el text del Dictamen de l'article 17 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 18 hi ha l'esmena número 14, del Grup Socialista.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, o Vice-president. No, és per comunicar-li la retirada d'aquesta esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Havent-se retirat aquesta esmena, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats el text del Dictamen, per a l'article 18.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, per a l'article 18, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen de l'article 18 ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Sotmetem tot seguit a la consideració dels senyors Diputats l'article 19.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de l'article 19, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, el text del Dictamen de l'article 19 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'article 20, esmena número 15, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President. Bé, en aquest apartat d'infraccions i sancions nosaltres tenim aquesta esmena, la qual és de supressió i modificació, atès que nosaltres creiem que, ara per ara, pel que fa a infraccions i sancions, malauradament o bé —com ho vulguem interpretar—, creiem que, ara per ara, fins que no sortirà res més, solament hi ha la Llei 53/82 i, per tant, no podem acceptar que es mesclin les Lleis 168/61, ja que en una disposició de la Llei 53/82, precisament aquesta Llei 53/82 recopila totes les sancions i absorbeix tot el que mana la Llei 168/61.

Per tant, nosaltres en el text nostre demanem la modificació que diu : «de conformitat amb el que disposa la Llei 53/82, del 15 de juliol.» Creiem que aquesta Llei és l'única, ara per ara, que mana quant a sancions i infraccions.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Sí, senyor President. Moltes gràcies.

Miri, jo, amb aquesta d'això..., no tindria cap inconvenient en certa manera..., però jo li llegiré com va quedar, després dels treballs de Comissió, l'article 20 : «Les infraccions al que estableixen els articles anteriors són sancionades de conformitat amb el que disposa la legislació aplicable a la matèria regulada per aquesta Llei.»

Entenem que no fa falta posar-hi, ni molt menys, la Llei 53/82 o la que hi pugui haver. En tot cas, si poséssim la Llei 53/82, per qualsevol modificació d'aquesta Llei s'hauria de modificar aquesta altra Llei que nosaltres ara pretenem aprovar; aleshores, en ser un precepte molt més ampli, entenem que és ja subrogatori d'altres preceptes i no cal fer aquesta especificitat. Per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per tant, sotmetem... (*Ll. Sr. Pérez i Ciudad s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President. Si em permet, qüestió de clarificació. Efectivament, senyor Mur, té tota la raó...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat...

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Perdó, senyor, President, era...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sobre la base de...

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Simplement, per comunicar-li que nosaltres retirem aquesta esmena...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ah! Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : ...atesos els raonaments que el senyor Mur també ha exposat fa un moment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Em sembla molt bé que la retiri, però tenia la sensació que volia fer una prèvia, que no corresponia al debat.

Per tant, retirada aquesta esmena, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats el text del Dictamen de l'article 20.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de l'article 20, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, el text del Dictamen de l'article 20 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article número 21 hi ha l'esmena número 16, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President. Nosaltres hem presentat aquesta esmena perquè creiem que amb aquest article 21, referent al que hem votat abans, a l'article 20, no hi ha gaire diferència, però el que sí és evident és que tot el que són quanties de multes, nosaltres creiem que seria més adient, ja que reconeixem que la Llei 53/82 és la que regula les sancions, creiem que aquest article seria més convenient suprimir-lo.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Sí, senyor President. Moltes gràcies. L'article 21 no és quant a quanties de sancions, quant a impost de sancions. L'article 21 es refereix a sancions i infraccions, més que sancions, en matèria de pesca marítima recreativa.

Nosaltres entenem que aquest és un aspecte que cal regular per al següent : vostès saben que s'està utilitzant en la pesca recreativa un malentès, jo diria; hi ha un intrusisme : a la meua terra hi ha gent, que se'n diuen «matuters», que pesquen de matuta, i aquesta gent s'ha de regular, s'ha de regular que puguin fer dany a la mar.

Això, entenem que es regula amb aquesta Llei, i se sanciona la gent que utilitza arts professionals a la pesca recreativa per evitar l'intrusisme, gent que pesca sense llicència, sense matrícula no pot anar a la mar a pescar com si fos un pescador professional, i això entenem que es regula amb aquest article 21.

Per aquestes raons, votarem en contra de l'esmena socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat.

Sotmetem, per tant, a votació l'esmena número 16.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

Sotmetem, tot seguit, a la consideració dels senyors Diputats el text del Dictamen de l'article 21.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem ja, tot seguit, a l'article 22, a l'esmena número 17, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President. Nosaltres, lògicament, no hi estem conformes i creiem que és un abús, tal com es diu en aquest article, quant a l'imposició de multes o de sancions, atès que si nosaltres mirem l'apartat c) veurem que el Consell Executiu pot posar multes fins a cinc milions de pessetes.

Segons els infractors potser valdria més que el Consell Executiu o la Conselleria se'ls quedés l'embarcació i que no calgués que els sancionés. Són multes molt elevades... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Quant al fet que es puguin posar sancions a diferents tipus d'embarcacions o modalitats de pesca, evidentment, aquí no pot el Consell Executiu o la Conselleria, en l'apartat b) posar sancions, perquè creiem que algunes especialitats de pesca —com molt bé ha dit el senyor Mur en l'esmena anterior— hi ha competències federatives o de la Direcció General d'Esports. Aleshores, són coses que s'han d'acabar de clarificar i, a la vegada, creiem que hi ha uns estatuts en cada una d'aquestes entitats on hi ha capítols de sancions.

És per això que nosaltres no veiem clar aquest article 22, i demanem la supressió, i ens agafem a la Llei 53/82, com en els articles anteriors.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Sí, moltes gràcies, senyor President. Jo no sé si al Consell Executiu li fan falta embarcacions o no; jo penso que no, quan ha posat aquest article.

Jo entenc que si l'anterior article regulava l'intrusisme, aquest article el que pretén recollir és qui pot posar les sancions. Si hi ha un capítol d'infraccions i sancions sembla adequat que hi hagi d'haver qui pot imposar-les. Això em sembla que és la gradació de la Llei; ha d'anar així. I on es va amb aquestes sancions? Bé, és el sostre que marca l'Estatut, l'equivalent a la

resta de l'Estat espanyol, i per això el respectem en aquest article 22.

Per aquestes raons, votarem en contra de l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, l'Il·lustre senyor Diputat. Sotmetem a votació l'esmena número 17.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 64 en contra i 2 abstencions.

El text del Dictamen ara a l'article 22.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen de l'article 22 ha estat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Sotmetem, tot seguit, a la consideració dels senyors Diputats el text del Dictamen dels articles 23, 24, 25, 26, Disposició addicional i Disposició transitòria. Si no hi ha cap ordre en contra, els votarem tots conjuntament.

Diputats que estiguin a favor de tots aquests articles i disposicions, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, el text del Dictamen dels articles 23, 24, 25, 26, Disposició addicional i Disposició transitòria ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'esmena d'addició, número 18, que presenta el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el que planteja el nostre Grup és addicionar al text de la Llei una nova Disposició transitòria que diu textualment el següent : «En un termini màxim de sis mesos a partir de la publicació d'aquesta Llei en el *Diari Oficial*, el Consell Executiu presentarà al Parlament un projecte de llei pel qual es modificarà el sistema d'eleccions a les confraries de pescadors de Catalunya, que respecti el principi de proporcionalitat i el d'un home un vot, mitjançant l'exercici del sufragi universal, lliure i directe, dels homes de la mar, sense distincions, en funció del lloc ocupat per cadascun d'ells dins les relacions laborals i de titularitat d'embarcació o simples tripulants. »

Què plantegem amb això? Plantegem, d'una vegada i per totes, entrar a democratitzar a fons les confraries de pescadors, el sistema electoral de les quals es regula per decrets i per ordres dels anys 1978 i el darrer, que no modifica cap dels continguts d'aquells, de l'any 1983. Unes confraries de pescadors en les quals, quan hom llegeix en els seus estatuts «Junta General» sap que no pot llegir-hi al costat que allò és la reunió de tots els homes que tenen quelcom a veure amb la mar, sinó que és simplement una representació paritària de pescadors i d'armadors, que deixa a molta gent vinculada al sector i vinculada a la confraria fora de la mateixa junta general.

Hi ha qui ha escrit que caldria qüestionar la constitucionalitat d'aquests preceptes en un organisme com aquest.

En qualsevol cas, sigui o no sigui anticonstitucional, nosaltres entenem que no pot continuar així i oferim la porta oberta d'aquesta transitòria perquè el Govern ens ofereixi un projecte de llei de democratització; oferim, a més a més, la tribuna d'aquest Parlament de Catalunya perquè l'Honorable Conseller pugui a dir-nos que si no pot ser en sis mesos serà en vuit, però que és voluntat del Govern de la Generalitat..., i fa que no amb el cap, i riu, la qual cosa diu molt a favor de la seva voluntat i molt poc en favor també de la seva voluntat de democratitzar aquestes confraries; diu molt poc a favor d'aquesta voluntat i, per tant, diu molt a favor de situar-se en textos preconstitucionals i antidemocràtics —el somriure ho explica així—; òbviament, no tindrem aquest compromís. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. VIVES : És clar que això, és clar que això era una invitació a pujar a la tribuna; no era res més, no era res més. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Li prego a l'Il·lustre Diputat que no es dirigeixi al Conseller.

El Sr. VIVES : Bé, escolti, estem parlant, estem en un Parlament, puc dirigir-me òbviament a qualsevol dels Diputats que vulgui...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdó...

El Sr. VIVES : En fi, prenc la seva nota en consideració i no m'hi tornaré a referir, si no és que...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No volia dir al Conseller, sinó a les persones.

El Sr. VIVES : Bé, per fer..., si vol després en parlem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, és el que diu l'article 136.

El Sr. VIVES : Aquí podria fer un símil sobre els Consellers i les persones, que m'estalvio. (*Rialles.*)

Bé, en tot cas, l'any 1979 i aquest dia que estem recordant posicions anteriors de partits en relació amb determinats temes d'interès per al conjunt de l'Estat, en un document signat en un dels ports pesquers més importants de Catalunya, un grup de forces polítiques escrivien el següent —parlava d'això, de la democratització de la confraries—, i deien : «creiem que tot aquell pescador, amant de la bona convivència, i que tingui un mínim d'honestedat i de responsabilitat professional i cívica, ha d'acceptar que una participació ampla és la millor garantia per avançar a Catalunya. Per això, ja va ser un error d'entrada que en elaborar els nostres estatuts —parlen dels seus estatuts en relació amb la normativa que avui regula aquest tema— no es comptés amb ningú; i creiem que és molt més greu eliminar l'assemblea general de tots els socis, i ridícul i de mala fe reemplaçar-la per un grupet reduït que es dirà junta general de vint-i-quatre membres, paritària, els quals elegiran president, etcètera, i contradictòriament a la majoria absoluta dintre de la junta general. » Entre altres signants d'aquest document, hi figuren Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència i Unió. Aquest era el seu posicionament; deia més, deia : «quant al sistema electoral per als representants dels treballadors a la junta general, és l'expressió del que era l'antic sindicat vertical»; això és el que sembla ser que el Consell Executiu —per les opinions i per les expressions de cara— no vol

modificar. Nosaltres entenem que cal modificar aquest sistema electoral a partir del principi d'un home —Constitució en mà—, que cal fer-ho a partir del sufragi universal lliure i directe, que cal fer-ho amb presentació de candidatures, que cal que l'assemblea general d'una confraria sigui la reunió de tots els pescadors, i de tots els armadors i tripulants d'aquesta confraria, no com és ara. Si no és així, les confraries són una paròdia d'organisme representatiu, són unes institucions que van ser vàlides en el segle XI i que segueixen essent vàlides per a moltes coses avui, però, evidentment, no a partir de la seva composició interna dels mecanismes de representació i d'elecció als càrrecs directius d'aquestes i que, òbviament, això la desqualifica en l'actualitat; que no són reflex de la llibertat d'associació —veiem que el Decret que ho regula és un decret pre-constitucional i que és, evidentment, està, en flagrant contradicció amb el que estableix, per a aquests tipus d'institucions, l'article 14 de la Constitució Espanyola. És per això que nosaltres proposem, a partir del simple principi democràtic d'un home un vot, un sistema electoral diferent, i oferim la porta al Consell Executiu perquè si no pot ser en el termini de sis mesos, ens digui quan, com i de quina manera, ens podrà portar aquest Projecte de Llei, si és que té voluntat de fer-ho, i si no té voluntat de fer-ho que ho digui també per al general coneixement dels homes de la mar de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Senyor Vives, li he dit abans, a l'esmena a la totalitat, que no estaven traspassades les confraries de pescadors, i no volíem que ens digués el que va dir quan la Llei de Cambres Agràries : esperem que les traspassin i després ja en parlarem. Això li ho dic jo ara. Però, de tota manera, jo penso que unes entitats de dret públic, que funcionen de l'any 1230 —com la de Tortosa, per exemple, explotant les basses, a Sant Pere de Tortosa— entenem que han funcionat bé, és un cabal que s'ha de mantenir, mantenir tal com està.

Miri, vostè ha dit abans com estava la representació, la junta general o ple, es diu, —a qualsevol estatut ho posa, junta general o ple—; que aquest ple està compost pel patró major, els vice-presidents, quaranta vocals —per exemple, les més grans, vint que són de l'agrupació de treballadors i vint que són de l'agrupació d'empresaris— això és cert. La Comissió Permanent o *Cabildo* també té una representació paritària, i funciona, a mi em consta que funciona.

Una cosa seria —i vostè sap que la distribució econòmica dintre de les confraries, els guanys, dintre dels embarcacions, és el cinquanta per cent; però no hi ha la representativitat del cinquanta per cent quant és a les decisions; està molt més representada la part de la gent treballadora, per dir-ho d'alguna manera. Llavors, per aquesta raó, nosaltres, primera, no està al calendari legislatiu modificar les confraries, no estan traspassades les confraries, per un altre cantó, entenem que funcionen bé, funcionen des de l'any 1230 a Catalunya, i a l'Estat espanyol, per descomptat; llavors, entenem, no tenim per què agafar cap compromís de modificar les eleccions a les confraries de pescadors. Per totes aquestes raons votarem en contra de la seva esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per tant, sotmetem a la consideració dels senyors Diputats l'esmena número 18.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, l'esmena número 18 del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions.

Sotmetem tot seguit a la consideració dels senyors Diputats les Disposicions finals primera i segona.

Diputats que estiguin a favor d'aquestes dues Disposicions que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, aquestes dues Disposicions han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'esmena número 19 a l'Exposició de motius, que presenta el Grup Socialista. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President. Nosaltres, no és que ens oposem a l'Exposició de motius, sinó que, evidentment, creiem que aquesta Exposició de motius és molt extensa, amb la qual cosa té molta intencionalitat però poca efectivitat, ja que el que aquí exposa queda recollit a la Llei; per tant, nosaltres el que sí aportem és que, a continuació de l'acabament del primer paràgraf hi portem un afegiment, amb el qual creiem que queda més consolidada l'explicació, on recull en general tot el que es vol dir a l'Exposició de motius i creiem que d'aquesta manera ens estalviem tota aquesta bona intencionalitat d'explicació que posa la resta de l'exposició i que, evidentment, és més factible i més positiva degut a l'esmena que nosaltres aportem a continuació; li dic, l'addició al primer paràgraf on acabada dient : «...del sector pesquer».

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. En aquesta esmena que presenta el Grup Socialista, el que fa —com ha dit molt bé, el senyor Laureà Pérez, però no ho ha acabat de dir, ha dit : «el desenvolupament legislatiu i l'executiu en matèria d'ordenació del sector pesquer, per tant es promulga la següent Llei de Pesca Marítima de Catalunya»—; nosaltres entenem que «es promulga» no es posa en cap llei; en tot cas es podrà dir : «quan es publiqui», «quan entri en vigor», però «promulga» no es posa a cap llei, i per tant, per aquestes raons votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER (*Adreçant-se a l'Il. Sr. Pérez i Ciudad*) : Dóna per defensada l'esmena número 20 o desitja defensar-la? Es refereix també a l'exposició de motius.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD (*de l'escó estant*) : Sí, si em permet, senyor President, també la defensaria.

Sí, senyor President, tal com he dit amb l'exposició que fem, amb afegit en la primera part de l'exposició de motius, creiem que la supressió que demanem amb aquesta esmena, queda totalment replegat i que, repeteixo, tota la resta d'Expo-

sició de motius, com que no vincula ni modifica llei, creiem que sobra; per tant, nosaltres hem presentat aquesta esmena, evidentment perquè ens la votin per suprimir tot el paràgraf aquest.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per fer un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Mur.

El Sr. MUR (*de l'escó estant*) : Sí, també molt breu, senyor President. La supressió de la resta de l'Exposició de motius sembla una mica gruixut, perquè entenem que les definicions de les característiques de la nostra mar estan recollides a l'Exposició de motius —en la seva explicació a l'esmena a la totalitat que ha fet el senyor Laureà Pérez, es reproduïxen paràgrafs sencers de la nostra Exposició de motius a la Llei; l'Exposició de motius de la Llei, del Projecte de Llei, parla de la correcta explotació; de la compatibilitat amb el manteniment de l'ecosistema marí i el seu necessari sosteniment quant a l'explotació; la millora dels processos de comercialització, de transformació i manipulació; el paper de les entitats com a òrgans de consulta, i els objectius de la formació nàutico-pesquera. Llavors entenem que això fa més entenedora la Llei, això fa més aclaridors els conceptes i per aquestes raons ens oposarem a l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena número 21 del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, entén aquesta Presidència que ha decaigut. Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Per tant, sotmetriem a votació, si no hi tenen inconvenient, l'esmena 19 i 20 conjuntament (*adreçant-se a l'Il. Sr. Pérez i Ciudad*), o desitja votació separada de l'esmena 19 i l'esmena 20? Conjuntament. Moltes gràcies.

Sotmetem a votació l'esmena 19 i 20. Els Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Les dues esmenes referides han estat rebutjades per 30 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Sotmetem a consideració dels senyors Diputats el text de l'exposició de motius.

Diputats que estiguin a favor de l'Exposició de motius que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El text de l'Exposició de motius ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem, ja, a l'esmena número 22, al títol del Projecte que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. El nostre Grup entén que els títols de les lleis han de reflectir, en allò que sigui possible, el seu contingut, és a dir, no podem dir «fem un projecte de llei de la xocolata» i que a dintre hi hagi menta, per entendre'ns, o a l'inrevés (*rialles*).

Aquí s'ha fet un Projecte de Llei anomenat de Pesca de Catalunya, que no és tal —entenem nosaltres—, és a dir, quan repassem el seu articulat veiem que l'article primer són un seguit de definicions; l'article segon són un seguit de definicions; l'ar-

ticle tercer hi ha més definicions —moltes més definicions, en aquest cas; l'article quart parla de les llicències; el cinquè, dels permisos; el sisè, de les concessions; el setè, de permisos; el vuitè, de permisos; el 9 fa una excepció i parla de concessions i permisos; el 10 parla d'un decret, que es farà després, d'ordenació del sector pesquer; l'11 parla d'una ordre d'ordenació del sector pesquer, que es farà després; el 12 tornen a ser definicions; el 13 i el 14 tornen a ser definicions; el 15 són permisos; el 16 torna a remetre a un decret; el 17 són concessions, el 18 són permisos, el 19 remet a decret, etcètera.

Nosaltres entenem que això, en tot cas, és una llei de permisos, definicions i concessions d'activitats de pesca, no és la Llei de Pesca de Catalunya, perquè no regula cap dels temes cabdals per al conjunt de la nostra pesca. Però com que crec que el curs del debat ha aclarit suficientment això, i aquesta votació fóra una simple nova presa de posició sobre un tema que ja hem debatut a bastament, per tal de no allargar més el debat, el nostre Grup parlamentari retira aquesta esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Senyor Diputat.

Sometem a la consideració dels senyors Diputats el títol del Projecte. Diputats que estiguin a favor del títol que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

El títol de la Llei ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Procedeix ara el torn de l'explicació de vot. Els Grups que desitgin fer explicació de vot poden demanar-ho.

No havent-hi explicació de vot, passarem al punt següent de l'ordre del dia.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial

El punt número 2 de l'ordre del dia : Presa en consideració de la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

A fi de presentar el referit projecte, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats,

quan al Congrés dels Diputats i al Senat es va debatre la despenalització de l'avortament, les posicions dels diferents Grups parlamentaris eren molt enfrontades. Comprenem aquella situació perquè era un tema que, per a alguns Grups, hi podien influir, d'una manera determinant, posicions de tipus confessional : es tractava de la interrupció de l'embaràs i podia, per tant, tenir connotacions negatives per a alguns, no pas per a nosaltres, evidentment.

Però ara es tracta de quelcom molt diferent; es tracta de fer possible, mitjançant el progrés científic, la maternitat i la paternitat a aquells que per deficiències físiques no els és possible de tenir fills; es tracta de fer possible la procreació a aquelles parelles o a aquelles dones que fins ara no podien; es tracta de crear vida. Per tant, penso que serà molt més fàcil d'estar tothom d'acord.

Molt més quan ara es fan declaracions a la premsa sobre el descens de la natalitat que afecta molt principalment a Catalunya, situant-la com l'avantdarrer país europeu en *ranking* de natalitat. El percentatge d'esterilitat se situa entre el 10 i el 12% de la població en edat fèrtil, i amb tendència a augmentar d'una manera clara, cosa que cal tenir en compte com un element més a l'hora de posicionar-se davant de la nostra Proposició de Llei.

Es tracta de fer possible la procreació; no es pot pretendre de fer-ho possible amb una llei, perquè en realitat és la ciència mèdica qui ho pot fer, qui ho pot fer viable, i és en realitat qui realment ho fa possible. Ja s'està fent arreu del món, i també a Catalunya, com a pionera dins de l'Estat espanyol en aquestes pràctiques. L'avenç científic és ràpid, i per tant, convé que allò que fa la ciència pugui ser regulat per llei, per evitar abusos o desviacions que puguin tenir repercussions imprevisibles en el futur. Si no es va prou de pressa, l'avenç científic és tan ràpid que les lleis queden com antigalles, els parlaments i les administracions van a remolc de les noves tècniques, i, en certa manera, és el que ha passat a Suècia, on tenen una llei de fecundació artificial, però que a hores d'ara ja no compleix prou bé la seva funció.

En la majoria de països hi ha un perillós buit legal, i en alguns llocs es va resolent simplement per via reglamentària. Creiem que Catalunya, pel seu pes específic, pel seu prestigi en medicina i perquè, com he significat abans, avui s'hi practiquen ja aquestes tècniques de fecundació, sigui també pionera en la creació de la normativa legal que la regula.

El nostre Grup es va plantejar fa un any la possibilitat de presentar una proposició de llei; hi hem treballat fins arribar al document que tots vostès coneixen, vull dir, però, d'una manera clara, que és perfectible, per via d'aportacions i esmenes, que puguin presentar els altres Grups de la Cambra. De fet, ni les proposicions de llei ni els projectes de llei són perfectes; si ho fossin, no caldria ja el tràmit d'esmenes: sempre són necessàries i molt més quan l'entitat de l'objecte de la Llei és prou important.

De bon començament calia elaborar el text sobre la base de totes les possibilitats que es podien presentar, però vàrem creure que el més important era crear un marc jurídic ampli, on hi poguessin cabre la major part de situacions, evitant al mateix temps que, per un excessiu detall en l'articulat de la Llei, pogués aquesta esdevenir obsoleta en poc temps.

Les possibilitats, com vostès saben, són moltes, perquè s'ha de contemplar la procedència de l'espermatozoide, la de l'òvul i la de l'úter. L'espermatozoide pot ser del propi marit o d'un donant, l'òvul pot ser de la pròpia dona o d'una donant, i el mateix passa amb l'úter. Havent-hi dues alternatives per a cada situació, ens trobem amb vuit combinacions possibles i que, a la pràctica, es pot produir qualsevol d'elles.

Per aquest motiu es pot parlar d'una paternitat i una maternitat genètiques, d'una paternitat legal i una maternitat biològica o gestant, d'una maternitat genètica i d'una maternitat legal. Hi pot haver inseminació amb semen del cònjuge o amb semen de donant, i també, naturalment, la fecundació *in vitro*. En el cas d'aquesta, de la fecundació *in vitro*, pot donar la possibilitat de ser pares amb òvuls i espermatozoides propis o de tercers, totalment o parcialment per causes d'esterilitat de l'home o de la dona o dels dos alhora, però també la possibilitat que

una dona pugui ser mare sense recórrer a la sexualitat. És una possibilitat que pot semblar anòmla, però que es pot produir, i cal preveure-ho, i, de fet, és possible.

En l'article primer de la nostra Proposició de Llei preveiem, és permet ja en els quatre punts que totes les combinacions de què he parlat abans es puguin contemplar.

En l'article segon es distingeix entre el que és la inseminació artificial com a tal, que es pot fer en un tipus de centres mèdics, mentre que, per la seva especificitat i complexitat, les tres tècniques restants han de fer-se en uns altres. Cal que tots ells siguin autoritzats especialment pel Departament de Sanitat.

En l'article 4 nosaltres proposem la creació d'una comissió de fecundació artificial en la qual hi hagi participació del Col·legi de Metges, de l'Institut Català de la Salut, del Departament de Justícia, etcètera, i la funció de la qual és la de dictaminar el tipus de fecundació més adequat entre els previstos per la Llei, sobre la base de criteris mèdics, jurídics, sociològics, ambientals i socials, i creiem que amb aquesta composició assegurarem l'eficàcia de les decisions que es prenguin.

Preveiem després les restriccions en els casos d'inseminació o fertilització heteròlogues, i en el darrer paràgraf de l'article 7 s'explicita que, si els donants són coneguts, aquests han de renunciar prèviament a tota reivindicació posterior de la seva paternitat genètica.

Molt important és, en aquest punt, l'article 8, quan diem que la mare és la dona que pareix l'infant, encara que aquest provingui de l'òvul d'una altra dona, i el procediment d'adopció, per part dels pares genètics, s'iniciarà després del naixement, de manera que, sigui quin sigui l'acord previ, aquest no tindrà eficàcia jurídica fins després del part pel procediment d'adopció. Un dels problemes difícils de detectar és el de la possibilitat de lloguer de mares gestants, que, per molts requisits que s'adoptin, difícilment es pot garantir que no hi hagi compensacions econòmiques —i això cal evitar-ho. Per això, cal que mentre duri la gestació, i fins al moment del part, la mare sigui la gestant.

En l'article 11 tractem dels bancs de cèl·lules reproductores, igualment autoritzats i controlats pel Departament de Sanitat i Seguretat Social. Pel que fa a les cèl·lules lliurades en dipòsit, que només puguin ésser utilitzades pel dipositant i pel seu cònjuge autoritzat en darreres voluntats, en últimes voluntats. Aquest punt és important i pot tenir també relació amb els embrions congelats, que hauran de tenir un caràcter finalista i concret d'implantació en una dona prèviament determinada. Cal preveure la possibilitat que una dona no hagi pogut ésser fecundada en la primera implantació de l'embrió i, en canvi, pugui ser-ho, posteriorment, a la mort del seu cònjuge amb els embrions congelats que restaven en dipòsit, i, com a exemple d'aquest cas, hi ha molt recentment un esdeveniment que ha succeït a França, en un cas concret, que queda perfectament descrit i queda perfectament d'acord dins d'aquesta normativa.

Es pot comprovar per l'articulat que es dona una importància total a la dona, que gairebé només es compta amb la dona. Això pot xocar perquè, des d'un punt de vista genètic, l'aportació de l'home és tan important com la de la dona, perquè cada un aporta la meitat dels cromosomes i, per tant, la meitat del programa i informació genètiques. En canvi, només es compta amb la dona —repeteix—, perquè entenem que el codi genè-

tic no és el tot. No voldria simplificar una cosa tan complexa com és el codi genètic o la informació genètica, però, com vostès saben, tot el secret de la vida està basat en la informació genètica continguda en les molècules de l'àcid desoxiribonucleic i que les de l'àcid ribonucleic actuen de missatger per donar lloc a la síntesi de material proteic.

Bé, els cromosomes humans estan formats per cadenes d'aquests àcids nucleics, i és en ells on roman tot el factor hereditari. A primera vista podria semblar que això ho determina tot, i aleshores tindria tanta importància l'home com la dona al moment de fer la seva aportació genètica en la fecundació del tipus que sigui, però no és exactament així; s'ha de fer una valoració científica del que és més important, si els aspectes genètics de la maternitat o els factors de gestació, i crec que es pot afirmar que no només per raons humanes, sinó també per raons biològiques, és igualment important —o potser més— el component de la gestació, perquè la interacció amb l'ambient que envolta l'embrió o el fetus fa possible que el programa genètic es pugui desenvolupar en un sentit o en un altre, condicionant-lo i fent-lo viable en aquest sentit o en aquest altre.

D'això es desprèn el valor que donen a la mare gestant, i la considerem com a tal fins al moment del part.

Però hi ha altres condicionants que justifiquen aquesta primàcia, i és el d'evitar conflictes. Què passaria si durant l'embaràs la mare gestant o subrogada fos víctima d'una malaltia viral com la rubèola, amb perill per al fetus, i es negués a interrompre l'embaràs, o si els pares genètics es neguessin a acceptar després el fill? Què passaria si la mare gestant volgués avortar per problemes de salut, i els pares genètics no ho volguessin? Aquests supòsits, entre altres, fan aconsellable que prevalgui l'interès de la dona gestant fins al moment del part; altrament, seria molt difícil trobar la fórmula jurídica que donés resposta a aquestes situacions. Cal esmentar també el fet que en la nostra Proposició de Llei parlem de la voluntat de tenir un fill per una persona casada o en situació legal de casar-se; no parlem nosaltres de parella estable, perquè això no té massa sentit, per la dificultat d'establir la frontera entre el que és estable o el que no ho és. Dient «en situació legal de casar-se», deixem la porta oberta perquè una dona pugui ser, si no vol recórrer a la sexualitat, mare, tenint, com ha de demostrar, la voluntat de ser-ne. No serà freqüent, es dirà, però és tan possible com que una dona sola vulgui ésser mare recurrent a la sexualitat.

És evident que, en certa manera, per la via de considerar mare la dona gestant fins al moment del part, es facilita la legitimació d'acord amb la normativa actual del Codi Civil. Voler fer-ho de manera que prevalgui el criteri de voluntat d'afiliació respecte als pares genètics, s'hauria de resoldre mitjançant normes registrals que, de cap manera, podrien resoldre la problemàtica que es pot presentar en cada moment.

Voldria referir-me de passada a un informe de la Comisión por el Instituto de la Mujer, segons el qual, els mètodes anti-conceptius han aconseguit la independència entre la sexualitat i la procreació, i que ara som davant un altre progrés, que és la independència entre la procreació i la sexualitat, mitjançant les tècniques de fecundació *in vitro*.

En l'article 16, proposem nosaltres la creació d'una comissió científica que pugui fixar el marc ètic i científic en aquesta matèria. Això és necessari, perquè la ciència avança molt ràpida-

ment —ho he dit abans— i molt més que les normes jurídiques, i mentre aquestes no puguin seguir el mateix ritme, cal que algun organisme supleixi provisionalment els buits jurídics que es produeixin. No oblidem que hi ha molts temes que ni es toquen, ni es poden tocar encara en aquesta Llei: per exemple, l'experimentació sobre embrions humans, la modificació de la informació genètica, la clonació i la possibilitat d'alteració dels continguts cromosòmics en l'òvul fecundat. Són temes amb una gran càrrega ètica, molt discutibles moralment i socialment, però que són possibles, no avui, però sí a mitjà termini. Aquesta comissió científica ha de jugar un paper important entre la realitat científica i la realitat jurídica.

El Congrés dels Diputats va crear una comissió d'experts sobre fecundació *in vitro*. Cal destacar la importància de l'aportació d'aquests experts, dels experts que hi han participat, i les conclusions de la dita comissió seran públiques aviat perquè el Govern de l'Estat pugui elaborar un projecte de llei. Pels informes que tenim, el que nosaltres hem proposat no està en res en contradicció amb l'esperit d'aquelles recomanacions.

He de referir-me, perquè és obligat fer-ho, a l'anunciada comissió interdepartamental que sembla que es va crear per part del Govern de la Generalitat. Ens en vàrem assabentar per unes declaracions a la premsa un o dos dies després que nosaltres presentéssim la nostra Proposició de Llei. Ens va sorprendre moltíssim, perquè, si feia sis mesos que hi estaven treballant, no calia dir que presentarien un projecte de llei el mes de març, el podien haver presentat ja, llavors, una setmana després; sembla que no hi havia res fet. Dubtem que aquesta comissió hagués estat creada, perquè no es va publicar ni en el DOGC, on es publica la creació de comissions molt menys importants. Però, en fi, és igual, cal ara parlar de quin és el futur d'aquesta nostra Proposició de Llei. És incert, perquè sembla que el Grup de Convergència i Unió votarà en contra —aquest matí ho hem sentit per la ràdio—, i creiem que això no és bo perquè impossibilita la iniciativa parlamentària dels altres Grups de la Cambra, com s'ha fet en altres ocasions. No és bo per al joc parlamentari, no és bo perquè, precisament, en aquest cas figura en l'agenda del Govern, i és difícil de comprendre que dient el Govern que ho volen presentar, s'oposin a la tramitació d'un text, que és iniciativa d'un altre Grup, perquè significa que estem d'acord a tractar-lo.

D'altra banda, ja he dit que el text és perfectible, però també voldria recordar a la Cambra que el portaveu de Minoria Catalana a Madrid havia dit —ha dit moltes vegades— que s'havia de votar sempre la presa en consideració de les Proposicions de Llei, perquè això era bo per a la democràcia —un minut, per favor, senyor President—, havia dit moltes vegades que s'havia de votar sempre, perquè era bo per a la democràcia. Aquesta actitud de Minoria Catalana a Madrid, voldríem que fos assumida també pel Grup de Convergència i Unió en aquesta Cambra.

Hauria de dir «així ho espero», però, per les notícies que en tenim, penso que és millor dir que no ho espero així. Vull fer una proposta als Grups parlamentaris. Si, de les seves intervencions, se'n desprèn l'acceptació explícita que s'elabori la Proposició de Llei per ponència conjunta, creada d'immediat, i quedant el text presentat per nosaltres com a document de treball, i també les aportacions de tots els altres Grups d'aquesta

Cambra, nosaltres retirariem aquesta Proposició de Llei. Almenys haurem contribuït que amb la nostra iniciativa es pugui fer una llei tan important com aquesta i es pugui confirmar el nostre marc competencial en matèria legislativa.

Restem, doncs, a l'espera de les intervencions dels altres Grups.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Algun senyor Diputat desitja fer un torn en contra? (Pausa.) No havent-hi torn en contra, passem al posicionament.

Per fer-ho en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable doctor Espasa.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. ESPASA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com deia el Diputat Alay en presentar aquesta Proposició de Llei, és un fet —i és un fet que hem de reconèixer, i hauríem de posar immediatament els mecanismes perquè no continués essent així— que l'avenç de la ciència i de la tècnica posa moltes vegades al descobert, o deixa endarrerits criteris de dret, criteris morals, fa canviar criteris morals —això ha estat constant al llarg de la història— i pot fer canviar o pot fer modificar fins i tot criteris religiosos o creences religioses.

El que avui estem aquí debatent és un tema enormement important, d'una gran càrrega ètica, moral —per tant, també política—, i tot això amb un substrat de progrés científic de millorament de tècniques que han posat a la humanitat, i no és una expressió grandiloqüent, davant de nous problemes biològics, però també filosòfics, també morals, també de creença; per tant, també religiosos, per què no dir-ho?

I aquesta podria ser una de les raons per les quals determinats Grups parlamentaris d'aquesta Cambra no tinguessin ganes d'abraçar aquest problema. Problema difícil, problema complex, problema que, com deia el Diputat que presentava la Proposició de Llei, no està tot, ni de lluny, resolt; no compartiria amb ell l'entusiasme per la Proposició de Llei, tot i que li reconec grans valors, no perquè estigui mal feta aquesta Proposició de Llei, sinó per l'enormitat dels problemes, per la dificultat dels problemes que planteja avui fer textos que regulin aquest imprevist i impressionant avenç de la ciència i de la tècnica, que ens ha portat a estar contemplant la fecundació *in vitro* com una cosa, no diré quotidiana, no diré normal, però com una cosa que succeeix dia a dia, i no a qualsevol banda, sinó, com ens recordava el senyor Alay, també a Catalunya, també a Barcelona.

Totes les consideracions que es puguin fer sobre l'origen de la vida : què és la vida, què és vida humana, què és persona, no diré que queden trastocades però, en tot cas, obliguen a una nova reflexió a la llum de criteris que ha aportat el progrés científic i tècnic. I aquesta és una de les missions que tenim nosaltres com a legisladors : saber adequar en textos legals el que són innovacions, el que són fets de la realitat que no podem ignorar, i que cal donar definicions sobre aquestes qüestions. La mateixa existència de la fecundació *in vitro*, el mateix problema que la Llei no aborda i és un dels forats que personalment jo hi trobava i que el nostre Grup hi trobava, de la destinació dels embrions no utilitzats en la fecundació *in vitro* posa en qüestió

tot el tema per als defensors de la vida entesa com una cosa que no es pot variar en la seva definició en el moment de la fecundació dels dos gàmetes al problema que representa la no-utilització de determinats embrions prèviament congelats. Aquí és un tema enormement complex, profund i de difícil plantejament, que té derivacions cap a tot el tema de quin és el criteri, amb quin criteri s'aborda el tema del dret a l'avortament, si des d'un criteri de respecte absolut de la vida o si des d'altres criteris, entenent que no totes les definicions de vida, vida humana i persona humana tenen el mateix valor moral i jurídic i, per tant, si la col·lisió d'interessos és la mateixa entre una vida humana desenrotllada, la mare, i un projecte de vida o una vida que comença.

Tots aquests temes amb la fecundació *in vitro* han aparegut com a temes que cal abordar, que no podem continuar ignorant i que són de difícil solució i no seré jo qui digui que tingui ni tota la certesa ni cap solució definitiva. En tot cas són temes de discussió, de debat, de reflexió, i sobre els quals cal opinar.

Per tant, tota aquesta reflexió em porta a recomanar a la Cambra i al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana també, que aquesta és una llei que s'hauria de fer sobre una solidíssima base científica i documental; que són temes complexos, són temes difícils, on fins i tot amb aquesta base, amb aquesta sòlida base científica i documental, és possible que, com a legisladors, ens equivoquem, o és possible que no sapiguem donar una solució encertada a tots els problemes, a part dels nostres diferents criteris morals, ètics i religiosos que ens puguin portar a posicions polítiques diferents sobre determinats aspectes d'aquesta qüestió.

Entrant, abans de contestar la proposta... Per tant, aquest seria un primer criteri fonamental : llei complexa, llei molt difícil, llei que hauria de necessitar el màxim acord polític de la Cambra, però llei que hauria de descansar també en una base documental i científica coneguda per tota la Cambra i, evidentment, també, per tant, acceptada com a base real, documental i científica per poder, aleshores, elaborar un text.

Aquest seria per a nosaltres el criteri fonamental a l'hora de contestar l'oferiment que ha fet el Diputat ponent de la Llei.

Sobre el Projecte de Llei mateix, jo voldria dir algunes qüestions que lliguen amb el que serà la nostra posició definitiva.

Per exemple, alguns d'aquests enormes problemes que jo he mencionat i altres que ha mencionat el senyor Alay en la seva intervenció, en el text, en el Projecte de Llei, es resolen a través de la creació de la comissió científica i delegant en aquesta comissió científica —en la composició de la qual no hi estariem d'acord, però, bé, aquesta seria una qüestió d'esmena, òbviament, i que ara no és el tema—, delegant moltes de les obscuritats o de la impossibilitat de la Llei a regular per manca de capacitat i de coneixement i de previsió del que poden ser en el futur aquests problemes en la comissió científica. A nosaltres, aquesta tècnica no ens acaba d'agradar. Creiem que hi ha alguns aspectes que ja es podrien haver fixat en la Llei, i, en aquest sentit, hi trobem algunes insuficiències al Projecte de Llei i que delega massa decisions en la comissió científica.

Un altre aspecte, d'un primer estudi del text legal, que no ens agrada del Projecte de Llei és el que fa referència a l'article 8 que, si l'hem entès bé, tot i que rebutja la figura —com quasi tots els documents científics que hi ha sobre el tema, o l'opinió

més generalitzada— rebutja la qüestió de l'úter de lloguer, tot i que el Projecte de Llei rebutja aquesta possible figura —en això coincidiríem plenament—, en canvi, si entenem bé la lectura de l'article 8 sembla que, sense acceptar la figura de l'úter de lloguer, però per la via de l'adopció es dona una certa preferència als posseïdors dels gàmetes amb els quals s'hauria fecundat aquesta mare; almenys aquesta ha estat la impressió que nosaltres hem tret de la lectura d'aquest article, cosa amb la qual no estariem en absolut d'acord, perquè seria una manera indirecta de fer reentrar el tema dels úters de lloguer, amb els que nosaltres no hi estariem —com a criteri— en absolut d'acord.

Tampoc es tracta, ja ho ha dit el senyor Alay, però potser es tractaria de, en el dubte, legislar ja prevenint que això, de moment, des d'un punt de vista de fixació de criteri polític —per tant, també moral, en aquest cas—, tots els temes de la manipulació genètica dels embrions congelats, la possible unió de gàmetes de distintes espècies...; totes aquestes qüestions que es diu que això encara no és possible, nosaltres seríem partidaris de, en la mesura que no hi hagués criteris científics per plantejar-ne la reconsideració, taxar positivament la no-acceptació, entendre que això no formaria part del marc legal, cosa que en la Llei no queda, no es diu ni sí ni no. Nosaltres creiem que ja s'hauria de dir que no.

El tema de la donació o venda de gàmetes i d'embrions tampoc, en la nostra opinió, queda prou clar en el Projecte de Llei. Però tot això, ho repeteixo, són qüestions, per una banda, perfectibles i discutibles en el curs del debat parlamentari lògic de la presa en consideració d'una llei i, sobretot, ho són sobre la base d'una sòlida documentació científica per la qual els Diputats, els Grups parlamentaris puguin prendre les seves opcions polítiques.

És per tot això, i escoltant els oferiments que ha fet el senyor Alay, entenent, fent una proposta nova de tractament d'aquest complex i difícil tema, ell ha proposat que l'opinió que expresséssim els diversos Grups polítics, de prendre en consideració la possibilitat de treballar aquesta Llei, complexa i difícil, en forma de ponència conjunta, i que aquest fos un compromís solemne de tots els Grups parlamentaris, que això implica el reconeixement que jo faig amb molt de gust i de molt bon grat, que ha estat un Grup —el d'Esquerra Republicana en aquest cas—, és a dir, la Cambra ha pres una iniciativa legislativa que havia de venir del Govern però que no venia, i ja he donat al començament de la meua intervenció les raons polítiques i morals per les quals aquesta iniciativa no venia, perquè es tracta d'un govern de dretes, que no vol abordar aquests temes, complicats, difícils. Acceptant, per tant, aquesta paternitat en la iniciativa política per part d'Esquerra Republicana, nosaltres estariem totalment —acceptant-la i subratllant-la— d'acord amb aquesta —i donem el nostre consentiment— proposta que feia el Diputat senyor Alay, és a dir, estem disposats a participar en una ponència conjunta per elaborar aquesta Llei i creiem que, aleshores, el text d'Esquerra Republicana que el senyor Alay ja ha apuntat que es retiraria, hauria de ser un dels documents de treball d'aquesta ponència i tots els que s'hi poguessin aportar.

Nosaltres creiem que és un tema en què les competències de l'Estatut d'Autonomia, tant des de la vessant del dret civil com des de la vessant estrictament sanitària, ens permet d'entrar a

regular-lo, i nosaltres hi estem d'acord i voldríem que el Parlament de Catalunya pogués ser en aquest tema pioner, no només a Catalunya sinó a tot Espanya.

Per tant, nosaltres contestem el senyor Alay en el sentit de dir sí al compromís de fer una ponència conjunta, sí al compromís d'elaborar aquesta llei en el Parlament de Catalunya, i agraïm el seu oferiment perquè, sense reduir gens el mèrit d'haver estat els qui han proposat aquesta Proposició de Llei i, per tant, aquest tema a discussió i a debat polític en el Parlament, ara s'obrin generosament a la possibilitat que tots els Grups hi participin, això sí, amb la condició que aquesta Llei es faci, i es faci d'aquesta manera.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup Popular, vol intervenir? Té la bondat..., senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Les tècniques del que nosaltres anomenem fecundació humana no natural en les seves tres vessants més importants, inseminació artificial, fecundació *in vitro* i transferència d'embrions, s'han perfeccionat, difós i assentat als països més avançats del món, sobretot des d'aquell 25 de juliol de 1978, quan a Anglaterra va néixer Louise Brown, primera xiqueta resultat de la fecundació *in vitro*.

Nosaltres entenem que els seus fonaments, perquè científicament i èticament siguin irreprotxables, han d'anar dirigits a solucionar l'esterilitat irreversible de la parella humana, i, des de la nostra opinió, res tenen a veure amb interessos comercials i encara menys amb tot allò que significa selecció de la raça. A partir d'aquí, i perquè la ciència i la tecnologia continuaran inexorablement lo seu curs evolutiu, es fa necessari l'estudi puntual i compartit de totes aquelles implicacions de caràcter científic, biològic, legal, ètic i moral, a l'objecte de donar una adequada resposta per mitjà d'una llei que observi amb seriositat i amb rigor l'exigència social derivada del progrés biomèdic.

I, senyor Alay, en l'equilibri i en la moderació que comporten estes ocasions, haig de manifestar-li que al meu Grup li resulta incomprensible aquest segon punt de l'ordre del dia, que es refereix a la presa en consideració sobre la regulació de les tècniques de fecundació artificial, arriba al Ple del Parlament, si no en la pobresa, sí en la falta de forma i de fons que denota la Proposició que el seu Grup ha presentat aquí.

Molts anys d'experimentació, d'investigació i d'aplicacions científiques i tècniques han portat països com la Gran Bretanya, els Estats Units, Alemanya, Austràlia, França, Suècia i Itàlia a legalitzar per mitjà d'ordenades lleis, la fecundació humana, amb les conseqüents implicacions, encara no del tot superades, pel caràcter evolutiu i canviant dels esquemes socials i culturals que han de suportar.

Amb lo concurs de quatre biòlegs, com molt bé s'ha dit abans, tretze ginecòlegs, onze juristes i vuit moralistes, es va constituir formalment lo dia 29 de maig de 1985, al Congrés dels Diputats, una Comissió denominada Comisión Especial de Estudio de la Fecundación *in Vitro* y la Inseminación Artificial Humanas, formada esta Comissió per sis Diputats representants de tots els Grups d'aquella Cambra, que ja han elaborat un primer dictamen de cent noranta-un folis, basat en criteris científics, tècnics i jurídics. I, si per una part, senyores i senyors Diputats, estos temes resulten interessants pel seu caràcter científic i també per la seva complexitat, no és menys cert que les conseqüències que se'n poden derivar comporten una

innegable càrrega de conflictivitat que obliga a una anàlisi oberta i prudent que pugui fer compatibles la naturalesa amb la dignitat i la integritat i, el que és més important, que siguin los científics que indiquin què es pot fer i que siguin los poders públics qui assenyalin on es pot arribar.

Uns informes sobre la tècnica de la inseminació artificial, la transformació d'embrions, lo procés biològic, los factors genètics i ambientals, la família en los seus aspectes de maternitat i paternitat, l'esterilitat humana, la transformació dels valors socials i culturals, los principis que la Constitució reconeix, la fecundació assistida, los gàmetes i els embrions, los donants, los embrions sobrants, la congelació d'embrions humans, los centres i serveis sanitaris, la gestació de substitució, la gestació en la dona sola i l'ordenament jurídic són, si no tots, sí els mínims indispensables perquè el Parlament de Catalunya pugui legislar sobre el que ja és una revolució biològica demostrativa, a la vegada, que les perspectives de progrés científic es presenten com a il·limitades.

I vull creure, senyores i senyors Diputats, que la Proposició de Llei objecte d'este debat ha estat conseqüència i motiu d'aquells impulsos naturals que, de vegades, tenim les persones per falta de reflexió. Les tècniques no naturals de procreació humana mereixen un tractament més seriós i equilibrat per part dels qui, com nosaltres, i per responsabilitat compartida, tenim l'última paraula. Perquè la mateixa composició de la nostra societat, la seva pluralitat ideològica, l'exercici democràtic de les llibertats i el grau de desenvolupament dels diferents sectors amb arrels històriques i culturals, són matisos que es posarien en relleu com més ens endinséssim i més aprofundíssem en la valoració de la fecundació humana no natural.

Sense cap dubte, doncs, l'aplicació d'estes tècniques comportaran la incògnita del seu futur imprevisible. I en aquest context, la prudència ens obliga a desestimar qualsevol oferta que no vingui prèviament documentada per evitar precisament que, el que podria ser una iniciativa legislativa digna i model d'una societat avançada, es converteixi en una aventura política digna també de la crítica popular. I, en este sentit, fins i tot i respectar allò que de mediocre té la Proposició presentada, anuncio al Grup d'Esquerra Republicana el nostre vot negatiu, i deixo constància expressa que la nostra actitud i les meves paraules no són més que l'expressió objectiva derivada de la lectura del document que vostès han aportat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari del Grup Socialista, l'Illustre Diputat senyor Casares té la paraula.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista, per anunciar que nosaltres ens oposarem a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Dir això, evidentment, implica la necessitat de puntualitzar alguna cosa més que la simple opinió que aquest Projecte de Llei és insuficient, és imperfecte o no ens agrada. Crec que el compromís és d'explicar aquí què pensem en realitat sobre el fons d'aquesta qüestió. Per tant, en el transcurs de la meua exposició, d'una manera breu, jo tractaré de contestar les següents preguntes que el Grup Socialista es formula : s'ha de fer una llei d'aquet tipus? On s'ha de fer aquesta llei? Com s'ha de fer, i quan s'ha de fer?

En aquesta exposició, almenys la posició del Grup Socialista no serà de buscar subterfugis per, oposant-se a la procedència de la presa en consideració, intentar buscar la manera d'introduir les posicions pròpies, els models, els programes, els estudis propis.

Jo els ho diré amb tota claredat : la nostra oposició és per raons de fons, per raons d'oportunitat, per raons que acte seguit concretaré, i que, en definitiva, acaben dient que, en aquests moments, aquí, en la nostra Cambra, no és bo que fem aquesta Llei. I puntualitzo : ara, avui, aquí, en aquests moments.

Això vol dir que, per a nosaltres, la raó fonamental de l'oposició és que —ho dic amb tota claredat— seria millor intentar promulgar una llei general de Corts, d'acord amb la iniciativa parlamentària que està avui en tràmit. Per què, aquesta opinió? Nosaltres partim de la base que aquesta llei, evidentment, s'ha de fer. Nosaltres volem una llei en aquest sentit, però ens sembla que els problemes subjacents, aquelles qüestions que una llei d'aquesta naturalesa ha de tractar d'abordar, són qüestions que tenen com a característica el fet de ser problemes comuns a la condició humana; és a dir, que es tracta més de problemes de projecció general que no pas de problemes específics. Això vol dir que una llei que tingués un àmbit d'aplicació al més general, al més ampli possible seria, per als interessos de qualsevol ciutadà, més beneficiosa que una llei que tingués un àmbit d'aplicació estricte.

Jo sé que aquesta oposició pot córrer el perill de ser mal interpretada; pot caure en el perill que algú pensés que estem tractant de fer una lectura restringida de les competències de l'Estatut. Doncs, bé, jo tractaria d'explicar breument que no és així, o, almenys, això no és en la nostra intenció.

Es tracta, evidentment, de solucionar problemes que deriven de dos fenòmens : per un costat —ja s'ha dit aquí—, dels avenços bioquímics, mèdico-biològics de tota mena, extraordinàriament vertiginosos, que s'estan produint, i es tracta també d'una situació nova davant del que en podríem dir l'acceleració de les relacions de sociabilitat humanes. I tot això és evident que genera noves formes de sensibilitat; per tant, en certa manera, noves formes de cultura humana, que nosaltres hem de compartir des de la nostra especificitat, sí, evidentment, però que no és gens dolent —al contrari, és bo— que tractem de col·laborar a establir aquestes noves bases de sensibilitat davant aquests fenòmens d'una manera comuna, d'una manera compartida i d'una manera àmplia. Àmplia fins a tal punt que a nosaltres ens semblaria que l'elaboració d'una llei d'aquest tipus hauria de tenir, no ja unes fronteres autonòmiques, ni tan sols unes fronteres d'Estat, sinó que hauria de ser una llei que respongués a uns paràmetres de caràcter que podríem dir basats en el que avui són la sensibilitat d'una civilització europea. I això és així, i avui no es parla d'aquests problemes a Suècia, a Alemanya, a França, a la Gran Bretanya, si no és partint, pràcticament, de la formulació d'uns mateixos eixos conceptuals, és a dir, d'uns mateixos principis. Per tant, buscar la manera que aquesta llei s'elaborés en aquests termes, per a nosaltres, això seria bo i això seria correcte. Aquest és el primer motiu pel qual nosaltres pensem que el lloc adequat, almenys avui, ara, per elaborar aquesta llei, seria molt millor de fer-ho a nivell de Corts Generals, aprofitant —i aquest és ja el segon motiu que ja ha estat explicat— la iniciativa parlamentà-

ria que és en curs.

Perquè, si fins aquí no hi hagués hagut cap iniciativa parlamentària, a mi m'hauria semblat, a nosaltres ens hauria semblat, bo i adequat que, des de qualsevol autonomia i veritablement des de la nostra, amb legítim orgull, hauríem pogut llançar aquesta nova iniciativa, però la Comissió d'Estudi que està constituïda, que ha estat treballant, i que ha emès ja els seus primers resultats en el Congrés de Diputats, és una comissió en la qual —cal recordar-ho— han participat representants de totes les forces polítiques que estan en aquest Parlament; hi han participat, a més a més, experts acreditadíssims catalans, dignes de confiança, de cada una o de totes les forces polítiques que hi ha en aquest hemicle. En aquestes condicions, i amb la possibilitat de continuar treballant en aquesta Comissió, nosaltres no veiem per què hauríem, des de Catalunya, llançar una iniciativa que no sabem fins a quin punt, després, caldrà llançar-la per complementar allò que hi pugui haver d'incongruència entre aquesta legislació estatal i la nostra, però, mentrestant, crec que és molt millor treballar en aquest nivell.

Dit això, voldria afegir encara un altre argument, que és el següent: una llei, una legislació d'aquest tipus és una legislació extraordinàriament complexa, perquè afecta drets fonamentals: el dret a la vida —el desenvolupament d'aquests drets, tots sabem que ha de ser fet per llei orgànica—; afecta la legislació de caràcter sanitari administratiu. On arriben les nostres competències en aquest punt? Evidentment, tenim competències per desenvolupar bases i ens hem de sotmetre a una coordinació. Fins on podem arribar, en aquest sentit? Però, sobretot, una llei d'aquest tipus no és concebible sense la contrapartida d'una legislació penal, en la qual, òbviament, no tenim competència.

Queda, doncs, evidentment, un nucli sobre el qual sí que nosaltres podem legislar, que seria el de tipus civil. Hi ha, en el Dret Civil de Catalunya, un àmbit suficient com perquè nosaltres puguem reivindicar des del Parlament de Catalunya, amb plena legitimitat, la capacitat de poder determinar i de poder solucionar determinats problemes de declaració de filiació que es presenten en l'ocasió i en l'hora d'elaborar una llei d'aquest tipus.

Aleshores, ens sembla que el més convenient és situar-nos en una actitud de veure fins on podem fer compatibles les nostres especificitats amb la necessitat d'una legislació de caràcter general.

Aleshores, si això és així, em penso que queda molt clarament que, obtenint el negatiu d'aquest positiu que acabo de plantejar, resultaria que seria inconvenient —si no perjudicial— que nosaltres ens llancéssim a l'elaboració d'una llei d'aquest tipus, que podria produir aquests problemes d'incoherència o d'incongruència, i que, sobretot, l'hauríem de fer prescindint, evidentment, de la regulació d'aspectes fonamentals com, per posar només un exemple, són els de caràcter penal.

I vull afegir, encara, algunes altres raons. Amb independència del contingut de la Proposició, el procediment no ens sembla tampoc adequat. Nosaltres hauríem entès —i en aquest sentit ja ho aprofito per donar resposta a la invitació del senyor Alay— que s'hagués començat en aquesta Cambra, també, per la formació d'una comissió d'estudi en la qual s'hagués tractat d'esbrinar els problemes competencials que comporta aquesta

llei i aclarir-los sobre els principis de caràcter moral, de caràcter científic i de caràcter jurídic que l'han de presidir.

En aquest sentit, nosaltres estem oberts i disposats a aquesta col·laboració. Malauradament, això no s'ha produït i nosaltres estem davant d'un text, el qual ara jo no entraré a qualificar-lo, ni a detallar-lo, perquè això sí que hauria estat com a conseqüència d'una posició diferent, és a dir, nosaltres hauríem pogut admetre l'admissió a tràmit, criticar el text i treballar després en Ponència, però no és aquest el cas.

En conseqüència, si el procediment tampoc és adequat, nosaltres hem de votar en contra d'aquesta presa en consideració, no sense dir, de totes maneres, que nosaltres volem reconèixer a aquesta iniciativa, evidentment, el mèrit que té, el mèrit és el del seu dinamisme, és el de la sensibilitat que representa per connectar amb problemes reals i actuals d'una manera audaç i d'una manera valenta, la voluntat, en definitiva, d'utilitzar les capacitats legislatives d'aquesta Cambra, però, evidentment, això ens obliga, a nosaltres, a assenyalar quines són les limitacions que té i, en definitiva, destacar el contrast d'aquest comportament, d'aquest capteniment amb el de la mateixa Conselleria que, una vegada més, dona proves de la seva passivitat, sinó de la seva parsimònia, perquè, si es tracta evidentment d'arrencar del reconeixement d'unes capacitats, d'unes facultats exclusives en matèria de legislació civil, estem encara no solament esperant de la Conselleria de Justícia que ens expliqui quin és el seu projecte, quant a una llei d'aquesta naturalesa, sinó que passa amb el desenvolupament i la modernització del nostre dret civil. Això era de justícia constatar-ho, per acabar, en definitiva, com a resum dient-los que nosaltres manifestem la nostra convicció de la conveniència d'una llei de caràcter progressista en el sentit que ens ha marcat la proposició de llei, que creiem que aquesta legislació ha de ser feta en l'àmbit més ampli possible i, finalment, que nosaltres, en el moment oportú, col·laborarem a legislar des del Parlament de Catalunya en aquells aspectes estrictament i clarament competencials, que correspon a la competència d'aquest Parlament, per adequar —cosa que evidentment farà falta— la legislació civil catalana als resultats d'una llei d'aquest tipus.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió, l'Illustre senyor Albiol té la paraula.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Proposició de Llei de Regulació de l'Ús de les Tècniques de Fecundació Artificial, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, pel nostre Grup, en aquests moments, no pot ser presa en consideració. I això que vostè, senyor Alay, deia que, en fi, feia futurologia en el sentit que diríem que no, jo també li puc dir que, pel que hem escoltat aquí, no és el nostre Grup sol qui li diu que no, sinó que d'altres Grups també ja li ho han dit.

No hi ha cap dubte que el tema és interessant —ho reconeixem—, actual i que s'ha de regular, però al nostre entendre la Proposició de Llei s'ha avançat als esdeveniments normals i, per això, resulta extemporània. Ja fa temps que en el Departament de Justícia de la Generalitat està funcionant una Comissió integrada per metges i juristes especialitzats en el tema, que esperem que aviat pugui produir i fer públic el resultat del treball silenciós que està efectuant. Dintre de poc també, el Simposi de Dret Civil de Catalunya començarà l'eta-

pa dels debats i és segur que en ells, i concretament en la secció de filiació, es discutiran aquests temes per part de tots els juristes de Catalunya.

Sembla, doncs, adient esperar el resultat d'aquestes activitats per discutir una llei de la importància de la que es proposa. S'ha de significar també que aquesta és una matèria en la qual cal no córrer. Encara que la preocupació social, política i jurídica va néixer ja fa molt de temps, han estat ben pocs els països que han gosat fer una llei sobre el particular. És bo, doncs, que el nostre sigui un dels primers, però mai a canvi de precipitacions de les quals després ens podríem penedir.

Dit això, cal reconèixer que la Proposició de Llei, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, té alguns elements positius, especialment en el camp mèdic, però no, en canvi, en el camp jurídic. Té unes mancances que assenyalaré a continuació, per tal de recolzar també, des d'aquest punt de vista, la nostra posició contrària a la presa en consideració.

En primer lloc, el mateix nom de la llei no sembla que sigui el més adient i transllueix el que ja s'ha esmentat, que el contingut de la proposició es preocupa més dels aspectes tècnico-mèdics que dels aspectes jurídics. No s'hauria de tractar només de la regulació de l'ús de les tècniques de fecundació artificial, sinó que la llei s'hauria d'ocupar de tota l'àmplia problemàtica que representa el fenomen. I, en aquesta mateixa línia, resulta contradictori que l'exposició de motius fonamenti la proposició en l'article 9, paràgraf 2, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que dóna competència exclusiva a la Generalitat en matèria de desenvolupament del dret civil català i la proposició de llei només té un indiscutible contingut jurídic-civil en l'article 8, que, d'una manera tècnicament molt discutible i imperfecta, es pronuncia sobre la determinació de la paternitat i la maternitat en aquests supòsits.

Altres preceptes amb contingut civil, per exemple, articles 3 i 14, fonamentalment, només contenen uns enunciats que no resolen, ni de bon tros, la multitud i complexitat dels problemes que ja el dret comparat i la doctrina científica han assenyalat, la qual cosa no vol dir, ben segur, que la matèria tècnico-mèdica regulada per la proposició de llei no caigui en l'àmbit de la competència legislativa de la Generalitat, perquè entenem que hi és compresa, però s'ha de configurar com un pressupost tècnic de la regulació civil, que seria el cost important i bàsic de la fecundació artificial.

En segon lloc, la proposició de llei, al nostre entendre, no té una sistemàtica acceptable. Els setze articles de què consta es troben juxtaposats sense cap coherència interna. Es comença pretenent fixar l'objecte de la llei amb una relació de supòsits, de la qual es pot dir que ni hi són tots els que estan ni hi estan tots els que són. Es consigna, a continuació, que la fecundació s'hauria de realitzar en centres mèdics; més endavant, es configura un pressupòsit subjectiu, consentiment i edat de la dona, que no contempla altres pressupòsits, entre ells, els que es poden referir al baró. Després, es dediquen tres articles a la constitució i funcions d'una Comissió de fecundació artificial. Abans però de dedicar altres cinc articles als bancs de reproducció es regulen les restriccions a la inseminació o fecundació heteròloga, el que ja he esmentat del règim de paternitat i maternitat legal i la intervenció facultativa que trobem aquí despenjada de la regulació del centre mèdic.

Acte seguit, es regulen uns fenòmens singulars, importació i

congelació de cèl·lules o embrions i, finalment, es crea una altra comissió, que s'anomena científica i que, probablement, fa explicable la previsió, que hauria de ser innecessària en una llei estrictament civil, de noves despeses contingudes en la disposició addicional.

En tercer lloc, entenem que la Proposició de Llei conté unes mancances molt importants, des de la perspectiva d'una legislació civil, ja que no contempla o ho fa d'una manera radicalment insuficient, les recomanacions que en el seu moment, l'any 1979, féu el Consell d'Europa, a fi i efecte que la regulació d'aquest tema en els països que en formen part es fes d'una manera similar.

Tampoc resol la problemàtica d'ajustar el principi d'anonimat que proclama l'article 14 de la proposició, i que probablement resulti necessari amb el principi de lliure investigació de la paternitat, consubstancial amb el nostre dret civil català. Ni es planteja tampoc, d'altra banda, la incidència de la fecundació artificial que pot oferir en nombroses institucions del dret civil català com és, per exemple, el fideïcomisos; aquesta tècnica de generació pot donar lloc a conflictes importants d'interessos i de voluntats.

Moltes altres coses es podrien dir sobre el contingut dels diversos articles de la proposició, no és però aquest el moment oportú per fer-ho. I, acabo, enllaçant amb el que he dit en començar la intervenció, que reconeixem que el tema és important, el contingut en alguna part és aprofitable, però, com he assenyalat, hi ha mancances i, per tant, repetim que entenem que el moment encara no és oportú.

Ara, doncs —com he anunciat abans—, votarem en contra de la presa en consideració de la proposició de llei, tot dient que quan es donin les condicions adients es presentarà un projecte de llei, que segurament incorporarà tot el que d'aprofitable hi ha en el text d'Esquerra Republicana, que —confiem— donarà lloc a una llei en la línia de la millor tradició jurídica catalana, de respecte als principis del nostre dret civil, de tècnica moderna i avançada i d'acomodació a les exigències de la societat catalana d'avui.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Havent intervingut ja tots els Grups, ara hem de passar, doncs, a la votació. La votació és o a favor de la presa en consideració o en contra de la presa en consideració, o bé abstenció, naturalment.

Els Il·lustres senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 101 en contra i cap abstenció. (*L'H. Sr. Espasa demana per parlar.*)

El doctor Espasa, sí...

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. És apellant a l'aplicació de l'article 82, l'incís tres, que demanaria, com a representant del Grup parlamentari del PSUC una brevíssima explicació de vot, perquè en el curs del debat, com preveu l'article 3, hem canviat la intenció del nostre vot i voldria explicar-lo.

El Sr. PRESIDENT : Bé, s'entén brevíssima. Si normalment és de cinc minuts...

El Sr. ESPASA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, he demanat aquesta explicació de vot perquè en el curs del debat i en funció d'un oferiment polític fet pel Grup d'Esquerra Republicana nosaltres hem canviat la intenció del nostre vot.

La intenció inicial del nostre vot, a la llum del que era el text d'Esquerra Republicana, tot i reconeixent —com ja he fet abans, i ara ja no em repetiré— l'enorme valor indicatiu de la importància del tema, que és la Cambra la que porta aquesta qüestió aquí, a debat, és a dir, un Grup de la Cambra i no el Govern, quan hauria d'haver-ho fet el Govern.

Reconeixent tot això, la sistemàtica de la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana, que tenia, al nostre entendre, importants forats científics, jurídics, sanitaris, no ens permetia votar-la a favor, i la nostra intenció era votar també —com tots els altres Grups han fet— negativament aquesta presa en consideració. Però, la proposta feta pel Grup d'Esquerra Republicana ha fet que nosaltres variéssim el sentit del nostre vot. Per què? Perquè creïem que havia de ser la Cambra la que prengués el compromís —i la Cambra representada per tots els Grups parlamentaris— de legislar sobre aquesta qüestió, de legislar d'una manera conjunta —com tots hem reclamat—, de legislar sobre una base científica i documental, però, de legislar des de Catalunya. Perquè si comencem a dir que les qüestions sobre les que anem a legislar són de tanta importància que fóra millor que tiguessin el màxim abast, potser arribaríem, per aquesta via, al dret natural; i, és clar, aleshores resultaria que sobre certs temes que afecten els drets fonamentals de la persona, ja no es tracta ni de legislacions catalanes, o espanyoles o europees, sinó que potser haurien de ser mundials; amb la qual cosa entràriem en el terreny difícil i procel·lós de les creences religioses, del dret natural, del dret positiu, de la revelació, etcètera, cosa que no hi vull anar.

En tot cas, entre el dubte de legislar a Catalunya, legislar a les Corts espanyoles, pel mateix argument que donava el Diputat que ho feia es podria fer un pas més i dir que aquest seria un bon marc per a legislar-ho a Estrasburg.

Com que per a mi tant m'és Estrasburg, com Madrid, com Catalunya però, posats a triar prefereixo que legislem des de casa nostra, és per això que he donat suport a la Proposició d'Esquerra Republicana, perquè implicava el compromís de tota la Cambra de legislar aquest tema, des d'aquí, entre tots, amb una base científica i documental, però fer-ho nosaltres. Els Grups no ho han volgut, els Grups han donat la iniciativa al Govern, ells sabran per què ho han fet.

El Sr. PRESIDENT : Bé, l'Honorable senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, abans de cloure la sessió, el que demanaria és que el punt tercer i quart, quina interpretació... Des del punt de vista del funcionament del debat del tercer i quart, si es podran unir, com seran tractats... Perquè, en algun cas, em sembla que no hi ha precedents en aquesta Cambra i així es podria comunicar al meu Grup.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta Presidència —suposo que amb això interpreta també el sentiment de la Mesa— creu que són dos punts que s'han de tractar per separat. El primer, d'acord amb les normes habituals per a les proposicions no de llei; i l'altre, naturalment, tenint en compte les circumstàncies que s'han de tenir en compte per a la discussió d'un tema com

aquest. (*Remor de veus.*)

Bé, suspendríem, aquí, ara, la sessió per reprendre-la a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(*Són les dues del migdia i tres minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Primer, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Srs. Vintró i de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Proposició no de Llei per la qual es dissol la Comissió de Seguiment de les Relacions entre la CEE i Espanya

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Som ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposició no de Llei per la qual es dissol la Comissió de Seguiment de les Relacions entre la Comunitat Econòmica Europea i Espanya, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Per a fer aquesta presentació, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el setembre de l'any 84 aquest Ple va aprovar la creació d'una Comissió de Seguiment de les Relacions de la Comunitat Europea amb l'Estat espanyol. Aquesta Comissió era l'hereva d'una altra Comissió, fruit d'una Resolució d'un debat sobre el Pla d'Actuació Econòmica, tingut l'11 de setembre de 1980.

Ambdues han estat comissions mixtes —Govern de la Generalitat de Catalunya-Parlament de Catalunya. És, doncs, un cas atípic que ha fet, entre altres coses, que no hi hagués un rendiment de comptes d'aquesta Comissió en aquest Parlament perquè el nostre Reglament no preveu aquest tipus d'institucions. Això és un dels motius del funcionament peculiar no sempre encertat.

Amb tot, jo diria que, tant la primera com la segona, han fet una tasca important; han fet una tasca i un servei. Ambdues comissions estaven formades per cinc Diputats, perquè a la primera legislatura també eren cinc els Diputats, cosa que va crear al final de la legislatura que un dels Grups no hi tingués representant perquè havia passat al Grup Mixt, i hi havia quatre Consellers de la Generalitat : el d'Economia i Finances, Agricultura, Indústria, Comerç i Turisme, i un representant d'un organisme, que possiblement fou l'origen de la creació d'aquesta Comissió de Seguiment. Em refereixo al grup de treball existent entre la Secretaria —en alguns moments Ministeri— de les Relacions amb la Comunitat Europea i la Generalitat. Recordem que això va ser fruit precisament del moment en què un Diputat d'aquest Parlament va esdevenir Ministre del Govern central.

Aquest fet va produir un treball important i interessant que només es reproduïa en una altra comunitat autònoma : les

Illes Canàries. Això va significar que el Govern de la Generalitat tenia una informació important, que era aportada a aquesta Comissió Mixta de què ara parlem. La Comissió, doncs, rebé tota la documentació, tots els membres van rebre sistemàticament tota la documentació de la negociació, tant els textos que proposava el Govern de l'Estat espanyol com les respostes que rebien de Brussel·les; va rebre també la visita d'algun alt funcionari de la part negociadora espanyola, que va venir a informar-nos i, finalment, va realitzar una altra tasca important, que va ser una visita a Brussel·les, convidats per la Comunitat Europea, on es va tenir ocasió de parlar de prop, ja a les èpoques molt a finals de la negociació, saber com estaven les coses, des d'un punt de vista que era el que no havíem obtingut, perquè sistemàticament, doncs, teníem aquesta informació que jo deia a través d'alts funcionaris de la part de l'Estat espanyol. Aquesta vegada era l'ocasió de conèixer l'opinió de l'altra part de la negociació : la de la Comissió de la Comunitat Europea.

En la segona legislatura la Comissió ha existit durant tot l'any 85; fins i tot hi havia un interès de presència que fins i tot en va retardar la constitució, entre altres motius, i vam tenir un moment important, que va ser el lliurament de tota la documentació fins al final de la negociació, que es va completar posteriorment amb una visita d'un alt funcionari dels negociadors, ja posteriorment, fins i tot molts mesos després de la signatura, i això no pas per retard voluntari nostre —perquè estava previst que aquesta visita s'hagués produït a primers de juliol, i no es va produir fins al novembre—, i vam aconseguir, doncs, una informació complementària quan ja estàvem en el procés, únicament, de ratificació de l'acord signat a Madrid el mes de juny de l'any passat.

Nosaltres creiem que, en conjunt, tant l'una com l'altra, han fet aquesta tasca que abans hem destacat, que creiem qualificar d'important; creiem que ha estat útil, i creiem que ha produït ja aquesta conclusió del procés d'integració a la Comunitat, ha finit aquesta tasca, però nosaltres creiem que se n'ha d'iniciar una altra, una altra de no menys important, però per raó que el senyor President no em digui que entro en el punt següent de l'ordre del dia, que és la proposta que fa el nostre Grup, de creació d'una altra comissió, una comissió que signifiqui un funcionament, sotmès a reglament, del procés d'integració, del procés d'adaptació de l'Estat espanyol i, per tant, de Catalunya en aquesta situació, que jo m'atreiria a dir-ne com a molt important per a la història política, social i econòmica de Catalunya i de l'Estat espanyol, per tant, doncs, insisteixo, per evitar que em surti del tema concret, que en el seu moment ens plantejarem la substitució d'una comissió per una altra. Ara ens limitem, doncs, a sol·licitar la supressió d'aquella Comissió que vam crear i l'anul·lació de l'acord d'aquest Ple, nomenant una sèrie de Diputats com a titulars i altres com a suplents d'aquesta.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Donaré ara la paraula, amb molt de gust, als representants dels Grups que vulguin pronunciar-se. (Pausa.) L'Il·lustre senyor Ribó, Diputat del Partit Socialista Unificat, té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el dia 23 de gener de 1985 el Molt Honorable Jordi Pujol i Solel va presidir la constitució —solemne, com

deia el senyor Camps— de la Comissió que avui ens demana Convergència i Unió que dissolguem. Fa un any. I aquí hi ha una primera raresa : per què una comissió que s'estrena el 23 de gener del 85, presidida pel President de la Generalitat, avui se'ns demana que la dissolguem? I, com ha dit el senyor Camps, una comissió que no ha retut comptes al Parlament; una comissió que no ha portat la seva tasca a cap dictamen ni a cap documentació perquè els parlamentaris sàpiguen quina ha estat la seva feina durant aquest any i escaig.

Senyors Diputats, per a nosaltres, aquí, una vegada més, Convergència i Unió fa el que vol amb el Parlament de Catalunya, i ho fa —i ho dic una vegada més— no solament amb els Diputats de l'oposició; ho fa amb els Diputats de la majoria, que això és el més vergonyant per als qui s'asseuen als escons de la majoria, que sembla que estiguin aquí per dir purament i exclusivament amén al que se'ls proposa des de la tribuna.

El tema és molt important, senyor Camps : és el Mercat Comú o les Comunitats Europees, com es diu en termes del Parlament Europeu. El tema —no cal que jo ara el defensi i argumenti sobre la seva importància— afecta un reguitzell de qüestions que no s'acaben en l'adhesió.

La Comissió, que avui es pretén dissoldre amb l'excusa que ja som dintre les Comunitats Europees, hauria d'haver enfrontat una sèrie de qüestions que vostè mateix, senyor Camps, des d'aquesta tribuna —i m'estalvio de llegir-ho—, defensava el dia del debat general, que anaven més enllà del pur ingrés al Mercat Comú; vostè mateix ens recordava coses que ens tocava treballar, que no s'acabaven el dia de l'ingrés, l'1 de gener del 86, i ara, de sobte, cal dissoldre-la. I cal dissoldre-la per una raó molt senzilla, que cal dir-la en veu alta a les Diputades i als Diputats : perquè la Comissió, *grosso modo*, no ha funcionat. I cal afegir que no ha funcionat perquè el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya no ha tingut interès que funcionés una Comissió —anòmala, d'acord, senyor Camps, però que l'anomalia ja ve des de l'any 80— paritària Govern-Parlament.

Anem a veure les reunions de la Comissió, senyor Camps. I, a més, tinc interès a dir-ho, amb tota la transparència, perquè s'ha fet córrer pels mitjans de comunicació la idea que la Comissió no ha funcionat per desídia dels parlamentaris, i vull defensar tots els parlamentaris que estan aquí, a l'hemicicle.

També m'estalvio fer un repàs, com qui passa llista a classe, de qui assistia a aquestes Comissions, perquè vostè sap, com jo, senyor Camps, que mentre la gran majoria de Diputats eren presents a totes les convocatòries, la gran majoria de Consellers n'eren absents, i això, mentre existia, era una manca de respecte a la dignitat deguda als parlamentaris de Catalunya, majoria o minories : a tots. I això, cal dir-ho. Cinc reunions : majoria dels Diputats presents, majoria dels Consellers absents, amb una excepció : aquesta Comissió va rebre del President de la Generalitat l'encàrrec de veure com s'adequa la societat catalana al fenomen europeu que, entre altres coses, deia textualment : «comporta el seguiment de la legislació». Entre d'altres coses! I per això era Govern-Parlament. Ara fem el joc de mans —ja ens hi tenen molt acostumats, perquè tenen majoria parlamentària— : ara no, ara, resulta que no : «Ho faran vostès sols»; ara ens avorrirem només els del Parlament. Ja no cal que anem a incordiar ni que puguem dir el que avui encara podem dir : que el Govern no hi era present. És clar que el Govern ha fet moltes iniciatives, sobre les Comunitats Econò-

miques Europees, però aquí està el defecte : amb una apropiació partidista del tema europeu. Sembla que a Catalunya, del tema europeu, només en pugui parlar Convergència i Unió; sembla que el problema que afecta tota la societat de Catalunya, de l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, només pugui ser subjectiu per als membres del Govern o, si de cas, per a les cues que al Govern surten en els nomenaments a una sèrie d'institucions que aquest Parlament no controla, com és el Patronat Pro Europa i altres, i que s'atribueixen, ho repetixo, partidistament i en exclusiva tota aquesta qüestió.

Nosaltres creiem que hi ha temes com la Comissió de Representants Permanents, com el Comitè de Política Regional, com el FEDER, com la utopia del Tractat d'Unió Europea, si anem molt lluny, per no cansar-los amb coses molt més concretes i puntuals, que el mateix Conseller Culler, en la sessió constitutiva va dir que demanava que, entre altres motius, discutíssim sobre la metodologia del FEDER. O sigui que vostès mateixos, el seu Govern, contradiuen el que avui ens estan plantejant. Ens deien : «treballem sobre tot això», i avui diuen : «No, no, ja no cal. Ara, limiteu-vos a la tasca legislativa», que és com dir : «Espereu que el Govern continuï repartint el que li sembli adequat de repartir al Parlament de Catalunya». Per a nosaltres, això és inacceptable.

Nosaltres demanem a la dignitat de les Diputades i els Diputats de la majoria que no es resignin —i, evidentment, això és ingenu per part meua, la disciplina de vot va per un altre camí— a dir sempre «amén» a aquestes qüestions. Dissolem una Comissió; no s'hi amoïnin, d'aquí cinc minuts en nomenem una altra. Però és una altra, d'una altra entitat, i amb molta menys capacitat, i contradient els plantejaments davant un tema de tanta importància com és el Mercat Comú. Com a parlamentaris —ho lamento molt— avui ens hem d'avergonyar tots que el Ple faci una cosa, en desfaci una i en faci una altra a continuació.

Nosaltres ens abstindrem en aquesta votació, quan hauríem pogut perfectament votar en contra, quan hauríem pogut fer un torn que fos clarament d'oposició a aquest plantejament. Per què? Perquè la temàtica és realment important i no es tracta, en aquest moment, d'anar a fer cap tipus d'obstruccionisme. Al contrari, quan hem estat armant-nos de paciència, vostè el primer, senyor Camps, de paciència, davant el Consell Executiu, demanant que es fes cas d'aquesta Comissió, que no se n'hi feia..., doncs, perquè no volem fer obstruccionisme, ens abstindrem, però ens abstindrem dolguts de la manera com es tracta el Parlament. Per tant, censurem una vegada més el menyspreu que es té al Parlament, critiquem aquesta visió partidista que té el Consell Executiu del tema europeu, i nosaltres també els critiquem que avui, i jo, com a membre de la Comissió, amb més força encara, diria que ens hauríem de criticar els que n'èrem protagonistes, demanem que es dissolgui una comissió sense poder-li donar cap compte del nostre treball.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre Grup vol intervenir? El senyor Víctor Colomé, del Grup Popular, té la paraula.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup està d'acord amb la Proposició no de Llei presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per la qual es dissol la Comissió de Se-

guiment de les Relacions entre la Comunitat Europea i Espanya.

En primer punt, evidentment, perquè creiem, com ells, que des del dia 1 de gener d'enguany, en ser ja part de la CEE, és, per tant, un motiu i una raó de ser perquè aquesta Comissió desaparegui d'una manera automàtica; en segon punt, fins i tot el nostre Grup ha de deplorar que aquesta Proposició no de Llei que avui donarà fi a la Comissió, no hagi estat precedida per una altra proposició, datada ara fa un any, que hauria obligat el Consell Executiu a mantenir-la viva. I dic això perquè aquesta Comissió de Seguiment seguia tant de lluny les relacions i les negociacions que, si aquestes arriben a durar una mica més, hauríem acabat perdent-ne el rastre.

Tampoc, dissortadament —i això ho sabíem des d'un bon començament—, aquesta Comissió ha servit de cap manera per evitar els molts defectes de l'acord finalment aconseguit per Espanya. Ara bé, això, com he dit abans, mai ha pogut ésser part dels objectius de la Comissió. Potser, això no obstant, una missió primordial hauria hagut de ser que, a través d'ella, per pressió d'ella, l'Executiu de la Generalitat, mitjançant la seva Administració, hagués col·laborat en la preparació de l'empresari de cara a la integració al Mercat Comú. No obstant això, el passat diumenge, dia 9, vaig llegir unes declaracions fetes a Tàrraga pel qui presidia aquesta Comissió, el Diputat Carles Gasòliba, en el sentit que l'empresa està més preparada per a la CEE que la mateixa Administració.

Al nostre Grup no li queda, doncs, més, que abonar plenament aquesta Proposició no de Llei amb el seu vot afirmatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? (Pausa.) L'Illustre Diputat senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup també es creu en l'obligació, aprofitant l'oportunitat de la dissolució que avui es proposa d'una Comissió Mixta de Seguiment de la Incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, de presentar una mínima gestió, frustrant, sobre el que ha sigut l'actuació d'aquesta Comissió. I, òbviament, haig de coincidir amb els arguments donats fa un moment pel portaveu del Grup del PSUC i discrepar dels arguments i de la manera amb què els ha dit el portaveu de Convergència i Unió. Per què, en realitat, de què es tracta? Es tracta —s'ha dit aquí— d'una comissió mixta de seguiment Parlament-Consell Executiu de la Generalitat sobre les característiques, específiques per a Catalunya, que suposava la incorporació a la Comunitat Econòmica Europea i les conseqüències que, d'això, se'n podien derivar per a Catalunya, i tots els Diputats que en l'anterior legislatura o en aquesta legislatura han format part d'aquesta Comissió coincideixen que ha sigut una comissió absolutament inexistente, neutralitzada, paralitzada sempre per un mateix motiu : perquè el Consell Executiu, responsable d'endegar i orientar els treballs d'aquesta Comissió, s'ha negat sistemàticament a complir això que era el seu deure.

Per tant, neutralització absoluta de la funció d'una Comissió molt important en la primera legislatura i en la segona legislatura, quan entràvem en la recta final de la incorporació de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea.

I això què posa de manifest, des del nostre punt de vista? Diferents elements. En primer lloc, la incapacitat del Consell Ex-

ecutiu en aquesta Comissió per endagar un treball en comú que preveïés quines eren les conseqüències de l'entrada de Catalunya i Espanya a la Comunitat Econòmica Europea. En segon lloc, la manca d'un projecte i de previsions sobre les conseqüències que això comportava per a Catalunya, i/o, en tercer lloc, la manca de voluntat d'eixamplar el que era l'interès, el coneixement, el treball, la documentació i el seguiment d'aquesta incorporació de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea a tots els Grups parlamentaris que representen aquesta Cambra.

I aquesta constitució de Comissió es va fer en les dues legislatures de la mateixa manera : a través de converses amb tots els Grups parlamentaris, sota aquesta necessitat de constituir en aquesta Cambra aquesta comissió mixta. I avui, com en altres ocasions, en comissions més importants, o en aspectes o en lleis més importants, se'ns presenta la decisió unilateral d'un Grup de dissoldre aquesta Comissió que havia estat creada gràcies a l'acord comú de tots els Grups d'aquesta Cambra. Per tant, acció també unilateral.

Quin ha estat el treball d'aquesta Comissió? Abans s'ha dit : «des de la seva creació fins ara hi ha hagut cinc reunions, amb la presència constant de tots els Diputats que conformaven aquesta Comissió i amb l'absència sistemàtica dels Consellers assignats a aquesta Comissió». Avui és paradoxal veure aquí que no hi ha cap dels Consellers del Consell Executiu de la Generalitat que formaven part d'aquesta Comissió, nomenats pel Govern de la Generalitat; cap d'aquests Consellers està avui aquí present. Això indica una mica la voluntat que hi ha hagut, des del Consell Executiu i des d'aquests mateixos Consellers, del funcionament d'aquesta Comissió. Hi ha hagut cinc comissions : la de constitució, amb grans paraules del President Pujol, sobre la necessitat important del desenvolupament del treball d'aquesta Comissió; la següent reunió, que hi van assistir els dos Consellers titulars, el d'Economia i el d'Agricultura; tres, la tercera reunió, en la qual només va assistir el d'Agricultura; la quarta reunió, que va ser l'única de treball —i ho haig de dir amb tot condol—, en la qual es va presentar el Director General de Relacions Jurídiques de la Incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, senyor Fernando Mansito, i que en aquell moment sí que ens va explicar a bastament, amb tot el detall que permetia una sessió de treball de tres hores, en quin procés estava la negociació de les diferents matèries de la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, i, en la cinquena reunió, i darrera reunió d'aquesta Comissió, on tots els Diputats representants dels Grups d'aquesta Cambra vam arribar a la decisió de sol·licitar entrevista amb el President de la Generalitat per saber quins eren els seus propòsits entorn aquesta Comissió, perquè desconfiàvem —almenys el nostre Grup, i altres Grups que així ho van manifestar— absolutament, que hi hagués cap tipus de voluntat que aquesta Comissió existís i funcionés. Repeteixo això, en el moment més important del que suposava la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, que eren els darrers mesos de negociació del tractat d'adhesió i signatura d'aquest tractat.

Què es podria fer? O, què es podria fer des d'aquesta Comissió? I això ho vam estar analitzant en la primera reunió, l'única en la qual vam tractar de programes de treball. Es podria fer una bona tasca de formació sobre els aspectes generals de la Co-

munitat Econòmica Europea, una nova realitat on s'inscrivia el marc d'actuació de la Generalitat, es podria fer una tasca important d'informació i sensibilització sobre les conseqüències que comportava aquesta incorporació a la Comunitat Econòmica Europea, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista industrial, des del punt de vista de consum, d'investigació, de tecnologia, des del punt de vista —que abans s'ha esmentat— del que són els plans de desenvolupament regional, i que poden afectar de manera molt important Catalunya; es podia fer una tasca important també de sensibilització sobre el que suposava la participació o podria suposar la participació institucional de la Generalitat en aquest nou àmbit de relacions, que és la Comunitat Econòmica Europea; es podia fer un treball seriós i responsable sobre què podia ser i com podia desenvolupar-se la presència institucional i cultural de Catalunya en l'àmbit europeu; es podia fer, finalment, per no estendre'm més, el que eren les previsions de l'adequació legislativa i normativa del Parlament i del Consell Executiu a la nova realitat del dret comunitari europeu, cosa que avui se'ns presenta amb un projecte de llei, de pressa, mal fet, una còpia, s'han limitat únicament a copiar malament el mateix Projecte de Llei presentat al Congrés dels Diputats, i on adverteixo —sospitosament— que no hi ha cap mecanisme de control, per part del Parlament de Catalunya, sobre el que haurà d'ésser aquesta adequació legislativa i normativa, quan tan sols diu «el Parlament de Catalunya coneixerà aquest procés», i dic «per sorpresa», o «sospitosament», perquè en realitat el que ens temem, amb tota aquesta actuació, de cara a aquesta Comissió, és que darrere d'això s'amaga una voluntat explícita : la voluntat d'hegemonitzar, oligopolitzar absolutament, des del Consell Executiu o des de l'organisme —que abans esmentava el senyor Ribó— del Patronat Pro Europa, tot el que fa referència a la relació de Catalunya amb la Comunitat Econòmica Europea, sigui a través dels treballs que coneixem amb força retard del Patronat Pro Europa, sigui a través dels discursos del President Pujol, quan acut a diferents països, sigui a través dels dossiers d'informació que acompanyen, sobre el que és la Generalitat de Catalunya, aquests viatges del senyor Pujol, que, tot aprofito per dir, en la seva versió francesa, els francesos ens prendran per analfabets si no es corregeix la traducció.

Per tant, i per acabar, voldria dir que només que s'hagués tingut en compte el treball que està fent la mateixa comissió mixta de seguiment, Congrés i Senat, sobre el que ha estat la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea i s'hagués agafat aquell model de treball per dur-lo a terme aquí, hauríem fet un treball responsable, seriós, i avui totes les Diputades i Diputats d'aquesta Cambra, o almenys els Grups parlamentaris en els quals estan inscrits coneixerien perfectament quina és la situació actual sobre el desenvolupament final de la negociació, quines són les perspectives de treball, de seguiment actual que podrien haver-hi, i quines són o quines podrien ser les conseqüències immediates en diferents àmbits : econòmics, industrials, comercials, a Catalunya.

Per tant, repeteixo, estem absolutament, hem quedat absolutament endarrerits amb el que era una tasca elemental i senzilla de fer, en cas que el Consell Executiu i el President Pujol haguessin tingut una mínima voluntat que aquesta Comissió funcionés, i això posa de manifest, de nou, repeteixo, una incapacitat per fer un treball en comú que respongui a un projecte

prèviament estudiat, posa de manifest la manca de voluntat d'ampliar l'espectre parlamentari de les relacions entre el que suposa la incorporació de Catalunya a la nova realitat de la Comunitat Econòmica Europea, i posa de manifest la manca d'un projecte concret, que tingui present quines són les especificitats per a Catalunya d'aquesta incorporació.

Nosaltres votarem abstenció a aquesta dissolució, perquè, en realitat, això depèn —que la Comissió existeixi o no existeixi, que funcioni o no funcioni—, únicament i exclusivament, de la voluntat de treball del Consell Executiu de la Generalitat i, en tot cas, de la majoria que avui li dona suport.

I votarem afirmativament —ho anuncio ja— la constitució de la nova Comissió, tot advertint que aquesta Comissió també serà exclusivament el que vulgui fer-ne, d'ella, el Consell Executiu i la majoria que li doni suport. En tot cas, tenint en compte l'actitud del Consell Executiu fins ara amb aquesta Comissió, nosaltres ens permetem el dubte de l'efectivitat de la constitució de la nova Comissió que anem a crear.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre Grup vol intervenir? Bé, aleshores, podem passar ja a la votació de la Proposició no de Llei.

Els qui siguin favorables a aquesta Proposició no de Llei, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Proposició no de Llei ha estat aprovada per 71 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Proposta de constitució d'una Comissió permanent de legislatura per al seguiment del procés d'integració de l'Estat espanyol en les comunitats europees

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és Debat i votació de la Proposta de constitució d'una Comissió permanent de legislatura, per al seguiment del procés d'integració de l'Estat espanyol en les comunitats europees, presentada per més d'una cinquena part dels Diputats del Parlament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

M'agrada oferir un torn a favor per a un dels signants de la Proposició. En aquest cas, és el Diputat Il·lustre senyor Ferran Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, avui, per tercera vegada, aquesta Cambra, d'ençà del restabliment de l'autonomia de Catalunya, crea una Comissió —en l'anterior legislatura en vam tenir dues : una d'alta muntanya i una de drets humans—, una Comissió de caràcter permanent que vingui a resoldre la continuïtat, puix que ja membres de la Comunitat Europea d'ençà del primer de gener, fent un seguiment i un seguiment ajustat al nostre Reglament, que doni dret a una major iniciativa dels Diputats, sobretot dels Grups que avui han manifestat la seva incomoditat, i que faci una altra cosa bona i útil, que és que hi hagi actes, i que pugui precisar més les coses, i així no hi hagi errors; no hi hagi errors com el comès fa un moment, quan es deia que la quarta reunió va ser la de la presència d'un funcionari de Madrid. No, la quarta reunió va resultar que només, per part d'aquest Parlament, hi

érem el senyor Marçal Casanovas i jo mateix, i això fa que algú pensi que aquesta reunió, com que ell ja no hi havia assistit no va ser, i va ser! Aleshores, en canvi, sí que tenim actes, i el secretari, doncs, d'aquesta Comissió amb la col·laboració del llet-rat i dels serveis, que tan bé funcionen en aquest Parlament, ens evitarà certes equivocacions.

I aquesta Comissió —com també algú ha dit— podrà fer, entre altres moltes coses, a més del control que fan, a què es destinen els diners de la Generalitat, del Govern de la Generalitat amb temes europeistes, o del control, doncs, de l'adaptació —l'adaptació legislativa—, podrà veure, perquè vull dir, és ben cert que hi ha un Projecte de Llei en circulació en aquests moments, que farà una tasca que, com que jo entenc molt bé el castellà, gràcies a Déu, diu : «conocerá tras su publicación los efectos del artículo 82» etcètera. És a dir, això que algú tenia angúnia que nosaltres, el Parlament de Catalunya, féssim menys que el de Madrid..., doncs, no!, no farem pas menys. El castellà diu : «conocerá», que em sembla que és la mateixa paraula equivalent que «conèixer» en català —que és el que diu el Projecte de Llei, si es que es respecten els termes en què s'ha presentat el text.

Això a mi em fa l'efecte, doncs, que és una garantia i jo voldria que fos suficient per als qui creuen que no ha funcionat prou bé; jo he de dir que en certes coses que no ha funcionat prou bé, ja ho havia anunciat jo anteriorment, el que passa és que no m'hi he estès, i no dic pas que totes les acusacions que hi hagin fetes no hagin tingut una seva part de raó; però hi havia més, fins i tot algunes coses que no s'han dit, i bona prova, doncs, algun exemple jo n'he citat. A partir d'ara, a mi em fa l'efecte que podem intentar una tasca seriosa, constructiva, que ens pot permetre ràpidament veure quina és la capacitat d'adaptació que tindrem aquests anys, perquè el procés d'integració serà llarg —com a mínim dura fins al 31 de desembre del 92, en què s'acaba la darrera reducció aranzelària; i altres molts temes, des d'aquest seguiment de la Delegació, que properament suposo que aprovarà aquest Parlament, a altres temes; vull dir, a mi un dels temes que personalment em preocupen és saber fins a quin punt quan tindrem un text en llengua catalana del Tractat d'Adhesió i, no simplement d'aquesta part, sinó dels altres documents, puix que, com és sabut, per part de l'Administració central, que jo sàpiga no hi ha cap intent de fer aquesta traducció, i que, per tant, a expenses nostres caldrà que ens ho plantejem i que ho fem, i caldrà saber si és veritat que, vull dir, si s'ho ha plantejat el Govern o no.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula... Hi ha torn en contra?... Bé, aleshores... Els altres Grups que no han intervingut volen expressar la seva posició? ...Tampoc? ...perdó, senyor Ribó. L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President; senyor Camps, quan deia la tercera vegada, que diuen «a la tercera va de debò», pensava que es referia a la tercera vegada que creàvem una Comissió sobre el tema; i, certament ara serà la tercera vegada, i ara esperem que sigui veritat allò que va de debò.

No s'hi val a dir que ara la crearem ajustada al Reglament i abans no era ajustada al Reglament, i si més no vostès tenen majoria a la Mesa, per si han fet alguna cosa que no era ajustada al Reglament —com ja fa molt puntualment la Mesa, de vega-

des amb una puntualitat també de rigor dubtós—, doncs, aleshores anàvem, podíem anar a reclamar-los que no hagués pogut funcionar ni la primera ni la segona vegada.

Nosaltres votarem que sí a la creació d'una tercera Comissió sobre el seguiment de les Comunitats Econòmiques Europees, en el que afecta Catalunya. I votarem sense incomoditat; la incomoditat la teníem en la Comissió, la teníem tots els membres d'aquesta Comissió quan convinguérem —com ha recordat el senyor Clotas— anar a veure el President de la Generalitat; no se m'acut una altra instància més elevada que la de la Presidència de la Generalitat, per anar-hi a plantejar —com acordàrem tots— que la Comissió, com era, no podia seguir. Per tant, aleshores, érem, estàvem incòmodes tots, i ara votarem molt còmodament aquesta nova Comissió, amb l'esperança que aquesta vegada Convergència i Unió no ens defraudarà i serà de debò que ara sí que funcionarà.

Perquè els terminis, o els temes que podem analitzar, senyor Camps, van molt més enllà del 92, però si més no ja van fins el 92, no s'acaba l'1 de gener; però, fins i tot va molt més enllà, el President de la Generalitat està parlant de l'Europa de les regions, i s'està reunint amb una sèrie de mandataris que proposen crear el Senat de les Regions a escala europea; fixi's si van més lluny del 92 —potser dissortadament, més lluny del 92—, però hi ha plantejaments que van molt més enllà, fins i tot, del mateix tractat actual d'unió de les Comunitats Europees. I això interessa Catalunya; i això hauria d'interessar aquest Parlament, i jo estic convençut que interessa aquest Parlament; però la nostra vergonya quan votem avui que sí a aquesta tercera Comissió, és no poder dir com, quant ens ha d'interessar, en què i en quins afers. Aquest és el, diguem-ne, balanç negatiu que hem de fer de la Comissió que acabem de dissoldre. Per tant, és fàcil aquí fer grans discursos sobre Europa i les seves institucions i com funcionen i com ens afecten; tots més o menys ho hem llegit, tots més o menys n'estem assabentats; però és molt més difícil, sembla, dir: «el Parlament ha fet A, B, C, D, E, F; el Parlament ha treballat amb el Consell, amb això, amb l'altre», perquè hem de dir que, pràcticament no hem fet res; hem sentit el senyor Mansito, hem fet molts programes de treball, hem sentit repetir, a mesos de distància, de fet ja, el que realitzava el Patronat Pro Europa —que per això també en rebem les memòries—; però, ni hem analitzat, amb temps suficient la legislació que ens afecta, ni hem analitzat les institucions que funcionen, ni hem analitzat com els länders tenen representants al COREPER, ni hem arribat a analitzar les conferències interministerials a les regions italianes, i podria continuar, una tirallonga de qüestions, que a mi em sembla que serien les pròpies de la tasca de l'anterior Comissió, i espero —i així apello al *Diari de Sessions*— que quedin com a elements per a la tasca de la propera Comissió.

Nosaltres votarem que sí a la constitució d'aquesta Comissió; votem molt còmodament a aquesta constitució, però demanem, una vegada més, amb tota la serenitat de tenir raó en la majoria d'argumentacions que s'han donat i no s'han respost, sobre l'anterior treball. I no s'han respost no per part de vostè senyor Camps, que no seria qui ho hauria de respondre, ho haurien de respondre els absents, ho haurien de respondre els membres del Govern que van passar olímpicament d'aquella Comissió; ho hauria de respondre el col·lectiu que avui governa Catalunya, que ha de portar la vergonya, la petita vergonya,

que durant un any i una mica més ha tingut uns parlamentaris com a companys de treball i no els ha fet cas. Aquesta és la resposta que no tenim, ni amb la seva presència avui. I per això nosaltres ens hem abstingut en la votació anterior, perquè, com ha dit molt bé el senyor Clotas, depenia de vostès, i votem a favor en el que depèn de nosaltres, ara sí, que és una Comissió plenament ajustada al Reglament, una Comissió parlamentària.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre posicionament? El senyor Víctor Colomé té la paraula.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Davant d'aquesta proposta de constitució d'una Comissió Permanent per al Seguiment del Procés d'Integració de l'Estat espanyol en les Comunitats Europees, el nostre Grup voldria deixar molt clar, en primer lloc el fet que el Parlament acaba de perdre l'única Comissió Mixta Parlament-Consell Executiu, i la transforma en una Comissió parlamentària amb tots els riscos de desinformació que això pot representar per a aquesta Comissió —que tots sabem no és legislativa. És un pas enrere que dona aquest Parlament i que nosaltres, des del nostre Grup, volem assenyalar.

Ara bé, això no evita que el nostre Grup doni el seu recolzament a la constitució d'aquesta nova Comissió. Tots sabem que d'ençà de la crisi econòmica s'ha generalitzat als països comunitaris un nou tipus de proteccionisme basat en les anomenades «barreres tècniques i administratives del comerç». Aquests impediments cerquen el seu recolzament en els anomenats «sistemes de qualitat industrial» —com són la normalització, com és l'homologació, la certificació i els laboratoris— i invoquen la justificació en l'article 36 del Tractat de Roma. Això fa imprescindible que el país disposi d'un sistema de normalització i certificació que sigui àgil, flexible, assequible i eficaç, com ara el que tenen la resta dels països de la Comunitat, per tal d'estar en condicions de reciprocitat amb el tractament tècnic i administratiu dels productes procedents d'altres països comunitaris. També cal per a poder exercir una defensa eficaç dels propis productes, davant les importacions de productes d'escassa qualitat i preu baix, procedents de països extracomunitaris. L'entrada a la Comunitat Europea comporta la integració en una àrea econòmica d'uns 320 milions d'usuaris i consumidors, a la qual estem vinculats per raons històriques, geogràfiques, culturals i econòmiques. Això comportarà avantatges i costos. Hem de procurar que aquests darrers no siguin més grans per manca de previsió i anàlisi de les regles de joc imperants als països amb els quals ens integrem.

Recordem que un dels objectius fonamentals de la Comunitat Europea ha estat i és el de construir un mercat únic, un mercat en el qual els productes circuïssin a l'interior, a la Comunitat, de la mateixa manera que ho fan en qualsevol dels Estats membres. La realitat és que hi ha un mercat intracomunitari —certament important— juntament amb dotze mercats interiors nacionals.

L'article 36 del Tractat de Roma, enginyosament combinat amb l'article 34.1 del que fa a la interpretació interessada d'allò que són mesures d'efecte equivalent a restriccions quantitatives, obre una àmplia gamma a la imaginació que, estimulada per la crisi econòmica, ha creat un veritable arsenal de barreres tècniques i obstacles administratius al comerç interior de la

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals

Entrem ara a les interpellacions. La primera és interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Lluís García Sáez i Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista. Per fer aquesta interpellació tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. CLOTAS (*de l'escaó estant*) : Senyor President, per agilitzar el debat, en relació amb la segona interpellació que afecta un mateix tema, el nostre Grup, en virtut de l'article 63.4 del Reglament, voldria que fes la defensa de la segona, també interpellació el Diputat senyor Lluís García.

El Sr. PRESIDENT : Conjuntament?

El Sr. CLOTAS : Sí.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament, gràcies.

El Sr. GARCÍA SÀEZ : Gràcies, senyor President. Senyo-

res Diputades, senyors Diputats, al meu Grup parlamentari i a aquest Diputat, ben sincerament, senyor Conseller, li hauria produït més satisfacció intervenir en aquesta interpellació, en aquestes dues interpellacions, intentant posar en evidència, o confrontar dues alternatives diferents, contraposades en molts aspectes, i en altres aspectes segurament complementàries.

Ens hauria agraït, senyor Conseller, poder venir a aquesta tribuna a explicar a la Cambra quines són les posicions, quins són els elements en què discrepem i en què plantejgem alternatives diferenciades de la política que ha practicat el Consell Executiu, molt especialment el seu Departament, en matèria de relacions laborals, en matèria de participació de centrals sindicals, de representants de treballadors en l'àmbit de l'Administració pública.

Això és pràcticament impossible, senyor Conseller. I és pràcticament impossible perquè no hem pogut esbrinar al llarg del temps, que ben sincerament li hem donat perquè vostè i el seu Govern poguessin expressar àmpliament quines són les orientacions, les prioritats, quins són els elements en els quals el Departament i el Consell Executiu posen més l'accent de la seva pràctica política, de l'Administració, en definitiva, no hem estat capaços de trobar quines són aquestes prioritats, quina és la direcció de la política laboral, de la política de relacions laborals del Departament del Consell Executiu. Ningú que no s'ho pensi podrà dir que el Grup Socialista s'ha precipitat en presentar aquesta interpellació. Som a l'any 1986. Crec, sincerament, que el senyor Conseller ha tingut molt de temps —pràcticament dos anys d'aquí a poc—, per poder, sense aclarir parament, sense pressions parlamentàries, sense gaires iniciatives de control d'aquesta Cambra, la possibilitat de desenvolupar una actuació, d'expressar unes orientacions, en definitiva, de plasmar la política que volia fer.

Aleshores hauria estat oportú, en aquest moment, venir a aquesta Cambra i dir : «Senyor Conseller vostè fa una política inadequada, fa una política sense les orientacions que el Grup Socialista d'aquesta Cambra, de l'oposició, que els representants dels treballadors voldríem que fes, discrepem de la seva orientació.» I això no és possible perquè la primera constatació, és a dir, el que pretén demostrar, senyores i senyors Diputats, és que el senyor Conseller «no sabe, no contesta», no té política, no té orientació. Ha passat dos anys sense explicitar a

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? L'Il·lustre

Diputat senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President, senyores i senyo-

res Diputats, amb tota brevetat. Nosaltres votarem afirmativament a la constitució d'aquesta nova Comissió de seguiment de la incorporació a la Comunitat Econòmica Europea; Comissió estrictament parlamentària, en aquest cas. I, en relació amb una cosa que ha sortit aquí sobre el Projecte de Llei d'Adre-

quació Legislativa i Normativa de les Lleis del Parlament de Catalunya al Dret Comunitari, ja proposarem, en el seu moment, mesures perquè aquest Parlament tingui, aquesta Comissió que anem a crear en aquests moments tingui un paper més actiu i no tan passiu, de conèixer quines són les decisions que pren el Consell Executiu, sinó que, d'una manera més activa, aquest Parlament participi directament amb el que ha de ser aquesta necessària adequació.

Em permeto recordar que, sobre el funcionament d'aquesta Comissió fins ara, no cal buscar equívocs innecessaris; aquesta Comissió ha estat un desastre absolut, i si, com he començat en la primera intervenció, hauríem de retre gestió en aquesta Cambra, sens dubte que ens mereixeríem un suspens absolut. En que passa és que el primer suspens se l'hauria d'emportar el Consell Executiu i el President de la Generalitat, senyor Pujol.

Per tant, votarem afirmativament aquesta constitució de la nova Comissió, però amb un dubte sobre aquesta Comissió, i és que en realitat, del treball que es vulgui fer d'aquesta Comissió dependrà, únicament i exclusivament de la voluntat del Consell Executiu. Aquesta és una Comissió que per si mateixa podrà tenir molt poca iniciativa si el Consell Executiu de la Generalitat no li facilita la documentació, calendaris de treball, seguiment conjunt, de nou, entre el Consell Executiu i aquesta Comissió i seguiment, —no coneixement posterior, sinó següent— sobre el que haurà de ser l'adequació legislativa i normativa de les lleis del Parlament. Per tant, votarem afirmativament, amb entusiasme, la creació d'aquesta Comissió, de la mateixa manera que haguéssim votat en contra la dissolució de l'anterior Comissió; però, repeteixo, com que això únicament es devia a l'actitud que té el Consell Executiu sobre la subsistència d'aquesta Comissió Mixta, per aquest motiu ens hem abstingut i votarem favorablement aquesta Comissió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció encara?

Aleshores podem passar a la votació. Els Il·lustres senyors

membres de la Cambra que estiguin d'acord amb la creació d'a-

questa Comissió que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta votació ha estat positiva per unanimitat dels presents.

aquesta Cambra i al poble de Catalunya una orientació de la seva pràctica política en l'administració laboral.

I vull fer-ho a través d'un detall analític que té com a elements fonamentals una anàlisi del que són les seves capacitats d'actuació en l'àmbit de l'administració, senyor Conseller, és fàcil replicar a vegades, sortir als mitjans de comunicació i dir «és que no tenim prou competències, és que la competència no és de legislació...» ja ho sabem. L'àmbit de les seves competències queda perfectament ben definit en l'Estatut d'Autonomia i vostè l'ha recordat alguna vegada i al llarg del que dura aquest Parlament som molt conscients d'on són les nostres possibilitats.

Jo vull fer, des d'aquesta tribuna, una afirmació de la bondat d'aquestes competències, de la importància d'aquestes competències, malgrat que no siguin competències plenament legislatives, que no les tenim, i que estem molt satisfets, aquest és un dels elements del nostre Estatut d'Autonomia, que el meu Grup parlamentari ha anat defensant, que estem bé com estem, que no necessitem més nivell competencial que el que dóna l'Estatut. Per què? Per un tema fonamental, per al tema fonamental de la unitat de legislació en matèria laboral, que comporta, necessàriament, la no-fragmentació de les relacions laborals, la no-fragmentació del mercat de treball, la no-fragmentació d'una política que crea condicions d'igualtat per sota, és a dir, del que fa la Llei, crear condicions d'igualtat per sota del conjunt de pobles que constitueixen l'Estat de les autonomies ben definit a la Constitució. Per tant, en un camp important en el qual tenim moltes coses a fer, senyor Conseller, no és una excusa vàlida dir «no podem legislar, per tant, no podem fer coses diferents». Ens agradaria moltíssim poder discutir amb vostè del que es pot fer en el marc d'aquestes competències. Vostè té competències traspassades, la Generalitat, el Consell Executiu, des de l'any 79, en matèria de jornades, en matèria d'hores extres, de classificació professional i de tants i tants aspectes fonamentals, senyor Conseller, per a les relacions industrials, per a la vida diària d'aquest país. Vostè té un Departament que empreses i treballadors han de veure com a instrument bàsic i fonamental, en primer lloc, de compliment de la Llei, de compliment de la normativa mínima —torno a insistir-hi— que estableix el nostre país. Vostè sap perfectament bé que aquest és un tema fonamental, perquè quan s'incompleix la Llei, quan hi ha vulneració de les normes, quan l'Administració no té capacitat suficient per a imposar als agents socials, treballadors i empresaris, el compliment de la normativa, senyor Conseller, els que reben, els que pateixen, són els desfavorits, òbviament, els treballadors en aquest cas, que estan en una situació de dependència, en una situació de no-possibilitats d'imposar unes determinades orientacions de la política laboral. I això és molt important, perquè els treballadors, els ciutadans, passen un terç de la seva vida a les empreses, a les fàbriques, cada dia, vuit hores de treball implica necessàriament que si hi ha una bona relació, un diàleg, les possibilitats d'actuació en l'empresa, el clima del país, la relació per sobre d'aquesta dinàmica és extraordinàriament positiva. Nosaltres voldríem avisar què estar passant. Vostè sap perfectament bé, el seu Departament, en concret, entre altres d'aquest Consell Executiu, avui tan migrat, estan incomplint la pròpia normativa, per exemple, d'aplicació d'hores extres.

Vostès passen, de molt llarg, en el compliment de les hores

extres —i vostè ho sap—, el seu Departament s'està passant en l'aplicació de la normativa d'hores extres, vostès haurien d'evitar, com a primer garant d'aquest compliment de la norma, fer possible que en el Consell Executiu no es puguin realitzar més hores extres de les adequades, de les que permet la Llei. Però, és clar, si això tan senzill, tan possible de controlar, tan possible de vigilar, de normar, en definitiva, que és en l'àmbit de l'Administració, si hem d'anar a la vida real, a les empreses d'aquesta societat, i hem d'anar a veure si això es fa, vostè és perfectament conscient que això no es fa. Jo li pregunto : és que vostè ha pres alguna mesura —una només— en relació amb aquest tema per fer possible, d'acord amb les centrals sindicals, d'acord amb els representants dels treballadors, d'acord amb els òrgans que han de tenir la capacitat de vigilància —en aquest cas la inspecció de treball—, una política de promoció, de control de les hores extres habituals que estan passant molt i molt de les seves possibilitats de compliment? Una sola mesura, el senyor Rigol, antic Conseller de Treball, com a mínim, va informar, va establir un acord, senyor Conseller —jo el tinc aquí, l'hi puc llegir—, un acord amb la inspecció de treball que col·labora, com vostè sap perfectament bé, amb gran dedicació en totes les tasques que té traspassades el Departament, per tal d'iniciar una política de control de les hores extres. No em vull estendre, vostè ho sap perfectament bé... Un altre camp : es fa una llei de compliment de vacances, jornada laboral 40 hores, quatre setmanes, 1.826 hores, etcètera. Vostè sap que no s'està complint, que les empreses d'aquest país —i els treballadors— estan treballant més de quaranta hores. Els convenis estan fets i no s'apliquen. Vostè ho sap perfectament perquè rep denúncies dels treballadors, de les centrals sindicals, per manca d'aplicació d'aquesta normativa. I vostè —el seu Departament—, l'anterior titular va fer una circular, una normativa que anava en direcció d'interpretació de la Llei. Primer punt, vostè pot fer una circular interna dirigida als caps de servei del seu Departament per veure com s'han d'interpretar, homogeneïtzar els criteris d'interpretació d'aquesta norma per tal que quan vingui una denúncia s'apliqui amb el compliment estricte de la Llei. Vostè ha fet alguna circular d'aquestes? Vostè ha pres alguna decisió en relació amb aquest aspecte tan important? I és un àmbit en el qual, òbviament, tenim les centrals sindicals en aquest país gràcies, segurement, al suport que tots plegats, les institucions, fonamentalment, les forces polítiques hem donat unes centrals sindicals que no arriben a, no solament a afiliar, sinó moltes vegades a representar el conjunt de treballadors d'empreses petites i mitjanes, empreses molt mitjanes, molt petites, millor dit, que no tenen un representant sindical, que no tenen un contacte directe amb l'empresa i la seva central sindical. Hi ha un procés, certament, que la filiació no arriba a cotes tan importants com a països europeus. I, en aquesta situació, el garant d'aquesta activitat depèn, bàsicament, de l'autoritat laboral, depèn, bàsicament, de l'administració laboral. Per tant, cal prendre iniciatives, cal prendre decisions, cal impulsar i fomentar una política capaç d'incidir més, per tal de fer possible en la realitat, per tal de fer possible això, per exemple, tan senzill. Vostè sap que a Catalunya, encara hi ha molts treballadors que no tenen conveni? Que no tenen un marc de relació jurídic-legal amb els empresaris? Que només estan subjectes a un contracte de caràcter individual? I, per tant, que vostè té la facultat, en molts casos,

de poder estendre altres convenis anàlegs a aquests treballadors? Com és possible que a l'alçada de temps que som encara a Catalunya hi hagi treballadors que la seva regulació laboral amb un empresari no estigui vinculada a través d'un conveni? Vostè sap que hi ha una normativa internacional, àmpliament difosa, que obliga que els treballadors han de tenir un conveni en la seva relació amb els empresaris? Això està passant, vostès no estan prenent cap mena d'iniciativa.

Anem a matèria de conciliació, conflictes, negociació col·lectiva, competències totes des de l'any 79, senyor Conseller, imagini's el que estic dient: «relacions individuals, competències en convenis, competències en mediació, conciliació i arbitratge, competències en seguretat i higiene en el treball, competències molt àmplies en l'Institut de Temps Lliure. Competències vull dir que l'autoritat laboral, l'Administració pot prendre mesures d'impuls, de foment, de potenciació, d'interlocució amb l'esforç social de control, de sanció, etcètera, etcètera. Correcte, tot això sembla que és absolutament indiscutible perquè consta en el *Diari de Sessions* amb paraules seves. Vostè sap què passa quan uns treballadors, amb un procés de negociació col·lectiva són incapaços, s'entra en una via d'*impasse* i no arriben a un acord? S'insta un expedient, a través de l'autoritat laboral i a través del Centre de Mediació, famós Centre de Mediació, Arbitratge i Conciliació a efectes de trobar una avinença, una conciliació... una avinença. Si no s'hi arriba, si aquest servei de l'administració laboral no funciona —i vostè sap que no funciona— després, tinc aquí la memòria de l'any 84 del Centre de Mediació, Arbitratge i Conciliació, i és espectacular. Un centre que es crea per fer conciliació, per fer avinença, per fer arbitratge i no fa conciliació, almenys de caràcter col·lectiu, no ha fet ni un sol arbitratge —dos arbitratges, des de no sé quant temps—, és clar, és un centre que no funciona, que vostè sap que no funciona. I els professionals, que afecten aquesta mateixa central sindical saben que és un pur tràmit, que no serveix absolutament per a res.

Vostè sap què passa quan això no funciona? Passa que han d'anar a l'autoritat laboral, i l'autoritat laboral té la possibilitat —via legal— d'incidir en la solució del conflicte, és a dir, de restablir la pau social. Miri de què estic parlant, de restablir la pau social! Als efectes que aquest conflicte no s'extrapoli, no derivi en conseqüències greus per a l'interès general, per a l'interès dels treballadors, per a l'interès dels empresaris. Si això no funciona, si no troba l'administració laboral mecanismes per fer això possible o, si en tot cas, per desídia de l'activitat de l'administració laboral, el més fàcil és resoldre expedients com ha passat —li'n puc citar uns quants— donant, òbviament, la raó a una de les parts. Tot i que això no restableix la pau laboral, senyor Conseller, això provoca una situació de conjuntura de pau laboral, però genera el problema, el problema no està resolt. I vostè això ho sap també molt bé, ho hauria de saber molt bé.

D'ençà que vostès tenen els expedients de regulació d'ocupació amb totes les limitacions que hi ha, s'estan produint —contraposadament al que passava abans d'aquesta gestió— rescissions de contractes quan no hi ha avinents en el procediment; rescissions de contractes directes, previ informe de la Inspecció de Treball, favorable en molts casos, amb la qual cosa s'està teòricament —parlaré de Sant Pau... no, de Sant Joan de Déu— solucionant un problema creant un altre problema.

Hi ha un expedient de regulació de modificació de les condicions de treball. Sant Joan de Déu: conflictiu, problemàtic..., com tots, perquè afecta, ni més ni menys, que el pa diari de tots els treballadors afectats per aquest expedient de modificació, una cosa que crec que és molt important.

Fins ara, quan s'arribava al procediment, via Inspecció de Treball, via autoritat laboral, hi havia *de facto* la necessitat de no provocar en primera instància —quan no hi havia solució— una decisió de l'autoritat laboral. Els expedients, resumint, acabaven necessàriament en un procediment que no era el de rescissió del contracte, sinó el de suspensió de contractes, cosa més, podríem dir, provatòria de veure quina era la solució final del conflicte, veure si trobàvem mecanismes de solució, una via més pacificadora del conflicte.

Sant Joan de Déu: no hi ha suspensió de contracte. En primera instància, rescissió de contractes, al cap de quatre dies contracte eventual. Queden x treballadors al carrer i l'Hospital de Sant Joan de Déu ha de contractar —i això àmpliament demostrat— treballadors amb caràcter eventual. Parlem de Mistral? D'Electrodo KD? empreses molt recents que han fet aquest procediment.

És a dir, que hi ha una política, en aquest sentit, en no haver-hi una direcció política, una orientació política de manteniment de l'*status quo*, és a dir, de provocar aquesta pau social de rescissió de contractes. Jo crec que això és suficientment significatiu de la manca d'orientació, etcètera.

Més enllà d'això, més enllà d'això els autèntics protagonistes d'aquestes relacions tenim molts una memòria que ho explica àmpliament, vostès ho van dient al llarg, sobretot, d'això que en diem pressupostos per programes. Tenen un pressupost per programa molt interessant; ens expliquen què és això de la negociació col·lectiva, que és el què hem de fer, què és la conciliació, i posen, per cert, 570 milions de pessetes i en personal 488 —que Déu n'hi do—, i ens estan dient que és el que han de fer amb aquest procediment. Resulta que tenim un Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació que no funciona. Resulta que, en segona instància, actua previ informe de la Inspecció del Treball l'autoritat laboral. Tenim una duplicació tremenda en l'Administració de costos de personal i, la veritat, és que aquesta Administració no és capaç de solucionar aquests problemes.

Si passem al pressupost del Departament amb una ràpida lectura; vostès disposen, senyor Conseller, per a l'any 85 han disposat d'un pressupost, en el seu Departament, de més de 6.000 milions de pessetes, pràcticament 7.000 milions de pessetes, certament en partides de la Direcció General d'Ocupació i altres, però el que fa referència al tema que estic plantejant, relacions laborals, seguretat i higiene en el treball, etcètera, vostè té un pressupost de més de 1.000 milions de pessetes, un pressupost important; en despesa corrent, més de 400 milions de pessetes, són moltes despeses corrents; la resta, per descomptat, és personal, perquè vostè pràcticament no fa subvencions i pràcticament no fa inversió, a no ser que sigui la inversió de locals, és a dir, interna, a part de la inversió interna. Això són recursos importants dedicats i destinats al tema fonamental, que és el tema de les relacions laborals.

Jo voldria fer un repàs molt breu del que ha estat la seva activitat pública, la coneguda, no l'activitat de l'Administració laboral, aquesta ja la sabem. Vostè fa expedients, és a dir, posa

un segell quan entra, l'estudia, informa, això és l'activitat en l'Administració. L'activitat de l'Administració és donar compliment, donar sortida, fer funcionar l'aparell de l'Administració. Per tant, dintre de l'àmbit de les seves competències l'activitat administrativa no la vull ni qüestionar perquè això és un funcionament que amb vostè de Conseller o amb qualsevol altre senyor Conseller hauria de fer igual, és a dir, hauria de fer que els expedients fossin més ràpids, sortissin millor, fossin més àgils, etcètera; per tant, no estic plantejant aquesta activitat. Cal dir, per cert —senyor Conseller, vostè ho sap— que els expedients surten molt malament, retardats. Quants expedients de qualificació professional hi ha en el seu Departament sense resoldre? Per exemple, quants? Independentment que el canvi normatiu hagi derivat cap a la Magistratura, però quants n'hi ha que s'han canviat els segells durant mesos i mesos; quants en queden, de pendants? Quantes activitats? Si compleixen la normativa de trenta dies de resolució d'expedients vostè sap que no es fa en un grau molt important.

Per tant, no vull entrar en matèria de si l'Administració està funcionant bé o malament; el cert és que nosaltres diem que no funciona, és a dir, que no hi ha un canvi important, substancial, de modificació d'aquesta situació. Vull repassar el que és, per tant, la seva activitat política. La seva activitat política, és a dir, de decisions, d'impuls, de presa de decisions. Si fem una lectura del *Diari Oficial de la Generalitat*, «apaga y vámonos» (*rialles*) «tremendo», impossible; ja apagaré després, quan toqui. De moment, si els senyors Diputats no es molesten gaire i ho volen escoltar, penso que és interessant (*Remor de veus.*)

Decrets de garantia de serveis mínims —Direcció General de Relacions Laborals. Fa un, dos, tres, quatre decrets de garantia de serveis mínims. Vostè compleixen la normativa quan fan un decret de garantia de serveis mínims? Consulta amb el comitè de vaga? Estableix de comú acord amb el comitè els serveis mínims? Ho ha fet?

Subvencions i crèdits pel que fa referència, òbviament, a allò a què vostè fa subvencions : cooperativisme, promoció de l'ocupació, etcètera.

Normativa interna : 1. Garantia de serveis mínims, ordres, onze.

Per tant, si fem una lectura de la seva activitat publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* : ni una sola iniciativa que passi una mica de l'àmbit estrictament administratiu. És a dir, veure, això sí, en l'àmbit de la cooperació i en l'àmbit de la política d'ocupació es va fer el 84 el decret d'aprenentatge, etcètera, per tant, subvencions per compliment d'una norma, però sortint de l'àmbit d'aquest Decret el que ha fet vostè és normativa administrativa interna, nomenaments i cessaments, això sí; el *Diari Oficial* ple. Correcció d'errades, important; el 15% del Departament, s'equivoca molt.

Serveis mínims : onze ordres, quatre decrets. En cas de vaga, òbviament l'Administració —no estic dient que no s'hagi de fer, a veure si ens entenem—, estic dient que només fa això.

Passem a l'àmbit de la iniciativa política, és a dir, vostè diu, fa un discurs —*Diari de Sessions*— i ens diu : «Miri, el que nosaltres volem fer és que això de l'Administració funcioni una miqueta millor. Efectivament, farem un diàleg amb les parts, amb les centrals sindicals, amb les organitzacions patronals, a

efectes de fer possible que això funcioni.» És a dir, que hi hagi més pau laboral, que les centrals sindicals ocupin un paper rellevant dintre de la política catalana, perquè això sí, això sí que ho diem : vostè, el senyor President de la Generalitat, van dient que les centrals sindicals —alguna vegada, no gaire— ocupen un paper important en la societat catalana, però, és clar, això s'ha de veure en la pràctica política que vostès fan.

Les centrals sindicals. Consell de Treball. Absolutament paralitzat; absolutament paralitzat. Vostès no aporten cap iniciativa política, ja no dic que vostès com a organisme, com al més alt organisme de participació, consulta, deliberació i assessorament en matèria de relacions laborals, el Consell Executiu pugui dir coses. Vostès són els principals agents subministradors d'aquesta opinió. A un Govern que està interessat a tenir una relació amb les centrals sindicals, amb les organitzacions patronals, de diàleg, de concertació, de negociació, l'ha d'interessar per, sobre de tot, consensuar els àmbits de la seva activitat política en matèria de relacions laborals. Vostè no aporta cap iniciativa al Consell de Treball. Miri si és així, senyor Conseller, que a hores d'ara el Consell de Treball, després de la reunió que ha fet, hagi pres algun acord. Quantes reunions ha fet, des que vostè és Conseller, el plenari del Consell de Treball? Quantes decisions han pres? Quants informes han intentat vostès, com a mínim, que les centrals sindicals diguin la seva opinió i la patronal digui la seva opinió? Quantes vegades, sobre quins temes?

Si passem repàs a altres temes de participació que expressen quina és la seva política de relació amb la patronal, amb les centrals sindicals, sempre l'Institut Català de la Salut. Vostès saben que hi són representades, les centrals sindicals. Consell General, Comissió Executiva; no se'ls informa dels pressupostos, pràcticament no es reuneix; fins al punt, senyor Conseller de Sanitat, que sembla que les centrals sindicals li han d'enviar una carta perquè convoqui el Consell General, perquè faci que el senyor Director General de l'Institut Català de la Salut convoqui el Consell General, expliqui això de la reconversió al Consell General de l'Institut Català de la Salut. Si no, on s'explicarà? Això sí, muntem mecanismes absolutament al marge i paral·lels per tal de discutir un tema que resulta que vostè té les centrals sindicals al seu Departament, al Consell General de l'Institut Català de la Salut. Aquí no; «m'invento una altra mesa, una altra cosa estranya». Li estan demanant que vagi a informar de pressupostos, que vagi a informar de la reconversió del sector sanitari, que vagi a posar a disposició de les centrals sindicals, perquè han de fer informes, han de fer memòries, han de fer activitats. No es fa.

Comissió de Preus. No hi estem representats. A la resta d'Espanya hi és; els organismes internacionals hi són. Això que ens hem incorporat, això del Mercat Comú i Europa de què tantes vegades parlem, vostè sap el paper que juguen les organitzacions sindicals i patronals a Europa com a mecanisme permanent de consulta, de deliberació, d'informe preceptiu en matèria de legislació laboral, en matèria de política econòmica, en matèria de política d'ocupació, en matèria de transport, en matèria d'agricultura? Si són una força central de la societat moderna i han d'ocupar un paper important; no hem de dir que ocupen un paper important, han d'ocupar un paper important, hem de donar-hi el protagonisme que la mateixa Constitució i les relacions ho estableixen.

Per tant, no s'hi val aquest tracte que s'està fent amb les centrals sindicals en el Consell de Treball per part del Govern que presideix el senyor Pujol; no s'hi val.

A nosaltres ens hauria agradat poder venir a la Cambra i dir : «Senyor Conseller de Treball, nosaltres discrepem de la seva política. L'orientació que vostè està fent en matèria de negociació col·lectiva no és adequada. Vostè hauria de fomentar la discussió amb les parts d'una estructura de negociació col·lectiva, analitzar les funcions, els àmbits de negociació, l'estructura més adequada per a Catalunya; vostè hauria de fer això.» O m'hauria agradat venir a aquesta tribuna en nom del meu Grup parlamentari, i dir : «Senyor Conseller, en l'àmbit de la conciliació, la mediació i l'arbitratge vostè està fent una política d'arbitratge, per exemple fomentant l'arbitratge obligatori o pseudo-obligatori que no està constitucionalment permès. S'hauria d'anar a una política de conciliació, d'autocomposició de conflicte, de protagonisme de les parts; per què vostès no fan això, això i això?» M'hauria agradat venir i poder discutir d'alternatives confrontades.

Jo estic, i el meu Grup també, en condicions d'explicar el nostre programa, com l'entenem, quina és la nostra opció, com veiem nosaltres una política per als anys 80 en relació amb les relacions laborals a Catalunya. I ens agradaria poder-la confrontar amb la seva política, el que passa, senyor Conseller, és que vostè no té política, és que el Govern no té política.

I no m'estranya, no és estrany que el Govern no tingui política. Vostè el coneix, aquest llibret? L'ha vist? (*remor de veus*) Això és el programa per al futur de Catalunya, de Convergència i Unió. Dues-centes —exactament— seixanta set planes; dues-centes seixanta-set planes. Si vostè troba en aquest programa una sola referència, senyor Conseller de Treball, una sola, a les relacions laborals, als sindicats, a la política del seu Departament, jo estic disposat, senyor Conseller, a no presentar la Moció de reprovació que presentaré com a conseqüència d'aquesta interpellació. Una sola; vostè no té recolzament, senyor Conseller. Vostè no pot aplicar cap programa perquè en aquest programa no hi diu res!

Jo comprenc perfectament bé que vostè, en aquest programa, la plasmació de la seva política no tingui res a fer; s'ho està inventant, i, per tant, el més fàcil, la tendència més fàcil és fer això que fa, dir : «Bé, que, a l'Administració, com a mínim, els expedients surtin.» No sabem amb quina orientació, però que surtin. La desgràcia, senyor Conseller, és que, ni això. Els expedients, en aquest moment, tampoc estan sortint.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats, pel temps consumit.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol contestar? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT : Honorable senyor orador, tindrà en compte que estan acumulades les dues interpellacions.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Moltes gràcies. Bé, després d'haver escoltat amb la màxima atenció l'Il·lustre senyor Diputat, considero que, abans d'entrar en la resposta puntual de cadascuna de les seves preguntes, plantejades amb cert desordre, crec que val la pena fer algunes puntualitzacions prèvies.

D'entrada, això sí, vull dir —i consta al senyor Diputat— que sempre he estat maximalment obert al diàleg. Per tant, serà per a mi una gran satisfacció poder-lo, no iniciar, sinó continuar, el diàleg amb tots, però especialment amb l'Il·lustre Diputat que acaba de formular o d'explicar la interpellació.

Efectivament, un marc que es configura després de la Constitució de l'any 78 i de l'Estatut dels Treballadors de l'any 80, va comportar un canvi en l'esquema de les relacions laborals que encara ha estat més delimitat després de la sentència del Tribunal Constitucional de 8 d'abril de 1981.

Això significa una pèrdua evident del protagonisme de l'Administració laboral en favor dels interlocutors socials. La impossibilitat de dictar laudes, per exemple, va ser un fet determinant d'aquest nou sistema, juntament amb la desburocratització i l'agilitat de procediments administratius en matèries com les relacions laborals.

L'inici de transferències de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de treball vingué a matisar novament l'estat de situació en la participació de l'Administració en les relacions laborals, perquè es crea una aparent dualitat en el servei públic, en coexistir l'Administració de l'Estat i l'autònoma, amb competències diferents però confluents en relació laboral.

Crec innecessari relacionar —però, de tota manera, hi haig de fer una menció expressa, a part que ja sé que els Il·lustres senyors Diputats ho coneixen prou bé— les competències que s'han transferit successivament al Departament de Treball, pel que fa a l'execució de la normativa laboral, i que són pràcticament totes, exceptuant qüestions d'ocupació, seguretat social, estrangers, emigració, fons de garantia salarial i fons de solidaritat.

Recentment van ser transferits els expedients de regulació d'ocupació, sobre els quals, per si me n'oblidava després, voldria puntualitzar que no hi ha hagut conflictivitat en les seves resolucions, que no sols s'han resolt puntualment, sinó eficaçment, correctament i sense conflictivitat, perquè, sàpiga, senyor Diputat que, dels més de mil expedients que s'han resolt, només dos —i que afecten una plantilla molt reduïda— han significat, doncs, alguna discrepància i són els expedients que vostè ha mencionat. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a la inspecció de treball, òrgan primordial per portar a terme l'execució de la normativa laboral, no ha estat transferida, encara que funcionalment i en les matèries assumides per la Generalitat compleixen les ordres de servei de les diferents autoritats laborals autonòmiques. Només en matèria de cooperatives tenim competència legislativa, i encara veurem què passarà de resultes de la llei que s'està negociant a nivell d'Estat.

Cal assenyalar també que considero incomplet, evidentment, el procés de transferències, el qual no ha estat encara tancat i que, necessàriament, s'ha d'ampliar en un futur que jo voldria immediat.

Hi ha una qüestió important, relacionada amb la pressupostària, i que en el text escrit de la interpellació s'hi fa una referència més puntual que jo també voldria mencionar aquí, i és que haig de sortir al pas, necessàriament, de la referència al creixement desmesurat de l'Administració laboral pel que fa referència, almenys, al Departament de la Generalitat. Certament, si observem, a títol d'exemple, les plantilles del personal de les Direccions Provincials del Ministerio de Trabajo y Se-

guridad Social a Catalunya, veiem amb astorament que no tan sols no s'han reduït en virtut de les successives transferències de la Generalitat, sinó que fins i tot s'han incrementat. I tinguem més en compte que llurs funcions principals —seguretat social i ocupació— tenen llurs respectives Direccions provincials de l'INS, Tresoreria i INEM, intocades pel procés de transferències.

Encara més astorador és el creixement del Ministeri de Treball i Seguretat Social en l'última reestructuració, conseqüència del Reial Decret del 8 d'abril d'aquest any passat, en el qual s'arriben a aconseguir cotes que no s'havien aconseguit ni tan sols abans de l'any 1976. Per exemple: tres subsecretaries, quan només n'hi havia una; tretze direccions generals, quan el nombre màxim havia estat de sis, i incomptables subdireccions generals. Tot això, després de les transferències que s'han fet a les comunitats autònomes. I, evidentment, es contradiu amb el gran nombre de funcions realment transferides. Al contrari, les plantilles i l'estructura del Departament de Treball de la Generalitat romanen inalterables des de les transferències i, fins i tot, s'han assumit transferències sense dotació de personal.

Però, tornant al model de les relacions laborals, cal fer una apreciació fonamental: l'única manera possible de canviar o desenvolupar el que existeix és per mitjà de la legislació o del Reglament, facultats aquestes que, per ser pròpies del legislatiu o de l'executiu de l'Estat espanyol, únicament pot propiciar el partit al qual pertany l'Il·lustre senyor Diputat.

El Departament de Treball de la Generalitat, a part de resoldre també els expedients a què feia referència, que són efectivament nombrosos, i que li corresponen per imperatiu legal, actua d'ofici o a petició d'alguna part afectada en moltes ocasions, intervenint tant les direccions generals com els serveis territorials, fins i tot en assumptes la competència dels quals o no està assumida encara o es comparteix amb l'Administració de l'Estat; per exemple, les mediacions en empreses en situació prèvia a la reconversió.

La mediació davant de qualsevol tipus de conflicte, crisi, vaga o situació pre-conflictiva s'intenta sempre, encara que no existeixi imperatiu legal o sigui una qüestió sense reglamentar. N'hi ha prou amb una simple trucada telefònica de persona afectada, o que s'apreciï d'ofici una situació de necessitat, per intentar l'apropament entre les parts, i s'aconsegueix en nombroses ocasions acabar amb les situacions d'enfrontament o manca d'acord.

Fent això, es dona el suport necessari a les relacions col·lectives de treball, sense incidir en l'intervencionisme propi d'altres èpoques, però fomentant procediments de solució pacífica i acords que, de vegades, els interlocutors socials no saben aconseguir sense la intervenció desinteressada d'un tercer. Si em queda temps, realment m'interessarà entrar en l'especificitat i en documentació, mencionant dades estadístiques respecte a això.

I, així, a títol indicatiu, a més de les intervencions naturals en els expedients de tramitació legal o reglamentària, s'ha mitjançat en infinitat de conflictes col·lectius, tant l'any 84 com l'any 85, als que jo puc parlar amb més referència i més precisió.

Pel que fa a condicions de vigilància, pel que fa a condicions de treball i salut laboral, cal assenyalar que l'actuació és a través dels centres de seguretat i higiene, però sense oblidar

que l'òrgan competent, per llei, és la Inspecció de Treball que, com he dit abans, no ha estat encara transferida.

Per tant, i a més d'atendre les peticions d'informe d'inspecció, s'actua, a més a més, per iniciativa pròpia, fent investigacions preventives de condicions de seguretat. Així, per exemple, s'està delimitant el mapa de risc de Catalunya, que es podrà fer públic durant el primer semestre d'aquest mateix any.

S'investiguen tots els accidents de treball greus, molt greus i mortals, i fins i tot un 25% dels lleus; s'informen i es visiten tots els centres de treball que s'installen de nou o es modifiquen substancialment, i es dona assessorament a comitès d'empresa, a sindicats i a les empreses que ho sol·liciten.

Aquest any passat, 1985, s'ha portat la seguretat i la higiene al camp de la Formació Professional, i s'ha establert un conveni amb el Departament d'Ensenyament, que es va signar el 26 de febrer. Per cert, aquest conveni va servir de model perquè uns mesos més tard al Ministeri de Treball i d'Educació en poguessin signar un de pràcticament copiat.

A més, s'han dictat les normes referents a l'aplicació de l'Ordre de juny del 85, sobre registre d'empreses de risc d'ami-ant, i quant al nombre de visites realitzades a centres de treball, podem dir en resum que se n'han fet, l'any 1984, 11.229, i, l'any 1985, 15.308. Quant al nombre de reconeixements mèdics efectuats, el 1984 van ser de 19.743, i s'ha passat, l'any 85, a 27.303.

L'altre tema a què també ha fet referència el senyor Diputat és a la participació de les centrals sindicals i les organitzacions patronals; participació que s'ha canalitzat, evidentment, primordialment, realment, per mitjà del Consell de Treball, la formació, desenvolupament, vicissituds del qual tots vostès coneixen, però els haig de dir que aquest Consell, quan es va reunir el 30 de novembre de 1984, portava pràcticament dinou mesos d'inactivitat. A partir de llavors, la Comissió Permanent s'ha reunit vint-i-vuit vegades; si bé és cert que el Ple del Consell només se n'ha reunit tres, és perquè, entre altres coses, la Comissió Permanent és la que assenyala o preestableix l'ordre del dia.

M'agradaria estendre'm sobre el funcionament del Consell de Treball, però no sé si el temps me'l prendrà d'altres dissertacions. Amb tot, sí que voldria parlar-ne una mica més, perquè sembla que hi ha bastant desconeixement, com si no estigués fent una tasca realment important. És cert que va passar moltes sessions amb la qüestió de discutir, de debatre la modificació de la normativa interna del reglament de funcionament. Això no va ser pas a instància meua; això va ser a instància, únicament, de les altres parts presents en el Consell de Treball. Per això, en certa manera, la posició de la Conselleria, del Departament de Treball, va ser la d'esperar que es posessin d'acord sobre quin reglament volien fer, quines esmenes volien fer al reglament, i, llavors, sotmetre-me-les i, això, un cop realment va arribar a coneixement meu, quines eren les esmenes que es volien introduir, es va resoldre amb una rapidesa gran. Per tant, en el temps que es va passar en aquesta discussió, realment, el Departament de Treball no hi té cap mena de responsabilitat.

Amb tot, el Consell de Treball té tasques realment importants, realitzant en aquests moments —i moltes altres n'ha fet— i si no pren més agilització, quant als resultats, això tampoc és per inculpar-ho al Departament de Treball, sinó

que, com a tal Consell, són les diferents parts les que s'han de posar d'acord i, en definitiva, és l'assessorament que rep el Conseller.

Però, sobre qüestions per pròpia iniciativa i que es troben allà, hi ha, per exemple, la modificació de la normativa existent en matèria de la comissió de preus, la junta de preus. Això és un tema que s'ha discutit ja en el Consell de Treball i, per tant, està pendent, doncs, si es prendrà l'acord ja en el proper Ple, però en definitiva i de conformitat amb el Departament afectat, doncs, de fer-hi aquesta esmena; s'hi troba també la readaptació de les comissions o juntes del CEMAC; s'hi troba també, en fase d'elaboració, de discussió, en aquests moments, la qüestió que fa referència a la participació en els centres de seguretat i higiene; s'hi troba també el que fa referència a un possible Institut de Temps Lliure; es troben molts altres temes, molts altres assumptes en el Consell de Treball, si bé en l'ordre del dia es van posant aquells temes que es preveu que es podran tractar en cada una d'aquestes sessions.

Jo no he posat traves, d'altra banda, que si cal fer a més de la reunió quinzenal que se n'hagin de fer d'altres, no hi he posat cap mena de traves. Per tant, en aquest sentit, que quedi clar que el Departament de Treball té un gran interès a propiciar el funcionament del Consell de Treball, com a tal organisme que, en definitiva, assessora, informa i del qual han de sortir també proposicions a la Conselleria de Treball.

A part d'això, crec que quedaria justificada l'existència i el funcionament mateix del Consell de Treball només perquè, a través d'ell, es facilita —encara que només fos a través d'ell— la relació entre les diferents parts socials com a estructura permanent de diàleg entre les organitzacions representatives de treballadors i empresaris, i entre aquests i l'Administració laboral catalana.

Voldria passar a donar alguna resposta més puntual a les qüestions formulades, quant que el Departament de Treball no té una política laboral preestablerta o fixa. Ja he dit que difícilment aquesta política pot ser en la línia que suggeria l'Il·lustre senyor Diputat, atès que no tenim competències legislatives ni reglamentàries en la matèria. Per als altres temes sí que puc dir que, per exemple, en matèria d'hores extra, en matèria d'hores extra realment el Departament de Treball ha tingut el gran interès a fer complir la legislació, i la fem complir, i precisament no fa molt de temps que vaig donar resposta escrita a una de les preguntes en relació amb les sancions que havia posat el Departament de Treball.

Però, a part d'això, també seguim la política d'assessorament. La Inspecció de Treball —que, per altra banda, insisteixo, no ha estat transferida al Departament, però actua en aquesta matèria per instruccions del mateix Departament— té gran interès a fer complir la legislació, perquè és tasca que ens correspon i em sembla que ho fem precisament en la mesura deguda, i que en aquest aspecte no se'ns pot fer cap mena de recriminació.

En matèria de convenis... Bé, realment, nosaltres propugnem que es facin els convenis, i s'ha avançat i es progressa en aquesta matèria. Ara bé, els convenis sempre són les parts afectades les que els han de signar; l'Administració no pot imposar un conveni, per aquella exposició que he fet a l'inici, l'Administració, no podem nosaltres imposar convenis, sinó que el conveni és una negociació entre les parts. Per tant, el que l'Ad-

ministració pot facilitar és l'extensió de certs convenis, però mai pot imposar un pacte a les parts, si aquestes parts no el volen signar. Amb tot, li puc dir que aquest any passat a Catalunya s'han signat 315 convenis d'empresa i 110 a nivells de sector; tot plegat, 425 convenis a Catalunya, a més a més dels convenis signats a nivell d'Estat, com són, per exemple, els de química, banca, arts gràfiques, tèxtil, en els quals també la presència dels treballadors de Catalunya i dels empresaris de Catalunya és gran.

S'ha referit a certa duplicitat de funcions, quant a les conciliacions: el CEMAC. Jo diria que, realment, en aquests moments hi ha un tipus de conciliació, en la qual les parts sovint no tenen interès a assistir-hi. Per què? Perquè es fa posteriorment una conciliació al servei i si, encara després d'aquesta conciliació, no es dóna, hi ha l'altra conciliació a magistratura.

Bé, una de les altres coses que tenim precisament presentades al Consell de Treball és la proposició d'arribar també a un acord, a una entesa, per simplificar i suprimir una d'aquestes tres conciliacions. Per tant, caldria que, o bé la del CEMAC o bé la del servei, pogués ser suprimida, perquè el que no podem suprimir és la de la magistratura.

Amb tot, realment, això és un altre tema que es troba pendent del Consell de Treball i que suposo que no hi haurà més dificultat per ser aprovada dins de poc.

S'ha referit també als decrets sobre mínims. Actualment no són decrets, sinó que, precisament per trobar més agilitat administrativa, ho fem ja directament per ordres. Realment, es convoquen les parts afectades per arribar a aquest acord. Només en aquells casos en què això no és possible, aleshores ha de sortir el decret sense previ intent de negociació d'aquestes parts. Quan es dóna això? En aquells casos que s'ha donat una convocatòria excessivament breu de temps o bé, en aquells altres casos, que per al tipus d'empreses, com per exemple va ser la vaga general del 20 de juny, que aleshores els protagonistes no estaven determinats i no es podia fer l'intent previ. Però, amb tot, sistemàticament, s'intenta posar d'acord les parts afectades per establir l'acord dels mínims a complir durant els dies de vaga.

Bé, en definitiva, ja que se m'acaba el temps, voldria acabar puntualitzant que, en primer lloc, difícilment es pot dissenyar un model polític quan no es tenen competències legislatives i reglamentàries, sinó únicament d'execució i encara de manera parcial. Segon, s'ha de completar el traspàs de competències a la Generalitat per donar compliment a la Constitució espanyola i a l'Estatut d'Autonomia. És urgent que es produeixin transferències en matèria d'ocupació i seguretat social. El Ministeri de Treball i Seguretat Social no ha de continuar creixent ignorant el fet autonòmic i impeding el desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia en matèria laboral, d'ocupació i de seguretat social. I, tercer, el Consell Executiu, a través del Departament de Treball fomenta i, en aquesta línia, actua en les figures de mediació, arbitratge i conciliació i en la participació dels interlocutors socials, a través del Consell de Treball i dels seus Serveis de Seguretat i Higiene del Treball, del CEMAC i els altres organismes, als quals també hi he fet referència i, així mateix, es procura complir amb eficàcia les competències assumides donant un servei públic administratiu en el món laboral, tant en matèria de relacions col·lectives com individuals de treball.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, segurament, el fàcil, després de la resposta del Conseller, la resposta que ha fet, l'intent de resposta que ha fet, resposta òbviament que està orientada en relació amb els papers fets pel Departament, cosa òbvia, lògica, d'altra banda, el fàcil —deia— fóra entrar a dir «vostè, senyor Conseller, vostè reafirma en la seva resposta, tranquil·lament, el que són els elements fonamentals de la nostra consideració.»

Per una banda, si vostè afirma des d'aquest escó que el Consell de Treball i el Consell Executiu no poden desenvolupar un marc d'orientació política, de prioritats, de direcció, de la política de relacions laborals, perquè no té competència legislativa hauria de dimitir. Li ho dic sincerament : hauria de dimitir; vostè no està fent la funció del Conseller de Treball, està fent d'administrador; si vostè marxa de l'esglaó, marxa de la seva responsabilitat l'Administració continuarà funcionant; de l'Administració laboral, els expedients sortiran. Aquesta és la conclusió fonamental : vostè té, encara que no tingui competència de desenvolupament legislatiu, vostè té la possibilitat àmpliament reconeguda, des del punt de vista de la reglamentació orgànica, de canviar, de prioritzar, de dirigir la política. I no ho fa. És a dir, vostè creu que no es pot fer a Catalunya un pla, per exemple —vostè ho ha dit—, un pla de risc, una política realment articulada..., perquè jo li recordo que hem aprovat una resolució en aquesta Cambra dient que vostès han de publicar les estadístiques dels accidents de treball. Fins al 1985 a Catalunya no hi ha una sola estadística d'accidents, de causes d'accidents de treball, de malalties professionals. És que això, això és tercermundisme pur. Aproveu que vostès han de fer una estadística, per tant, que vostès han de fer una política orientada a prevenir els accidents, a prevenir les malalties, a fer una política en relació amb les empreses, i què fan?, doncs, es fa una contesta a una pregunta parlamentària dient : «no es preocupin, senyors Diputats, el primer semestre després de l'aprovació de la resolució de 1986 vostès podran fer-la, és a dir, farem estadístiques.» Coneixem les estadístiques de convenis? Sabem realment, senyor Conseller, si els convenis...

Vostè diu que una de les funcions del seu Departament és la de controlar la normativa; certament, la normativa legal. En els convenis col·lectius vostès han impugnat, han tirat enrera algun conveni perquè no s'ajusta a dret? Un tema senzill : el principi d'igualtat de remuneració entre home i dona, per exemple; han fet alguna cosa? Han fet alguna cosa? Pensen fer alguna cosa, en aquest tema tan important? No és un principi reconegut en la Constitució, en les normes europees, en la OIT, en tota la normativa, en les nostres lleis? És clar, si en aquests temes, control d'hores extra..., però si surten publicats als diaris rebuts de nòmina del Departament de Política Territorial, per exemple, de despeses d'hores extra, senyor Conseller de Política Territorial, que no paguen ni l'IRPF, miri per on!, no paguen ni l'IRPF, descompten hores extra, via normativa legal, i no fan ni això, quan més o menys jo crec que és un tema molt important que vostès en el seu Departament compleixin la norma, donant garanties del compliment de la llei, facin això, facin possible que no es vulneri la legalitat vigent en aquesta matèria. Control. Vostès no poden aplicar a Catalunya

la jornada de quaranta-vuit hores? Si o no? Digui'm, pot o no pot? I això no és direcció política; per això no cal tenir desplegament legislatiu per fer-ho. Això és molt senzill, des del punt de vista de funcionaris, de fer una política..., però, és clar, és que vostès no tenen un programa, i com que no tenen un programa el senyor Conseller improvisa, i el més fàcil és l'immobilisme, no fer res, que funcioni l'Administració.

Jo ho comprenc —ja ho he intentat explicar abans—, no poden fer-ho, no tenen una orientació per a fer-ho. Que és llàstima? És cert, però és que estem perdent un temps molt important de modernització del país, de les relacions laborals, de les relacions industrials; és que ens hi juguem molt; és que són les relacions bàsiques d'una societat. El que passa en l'empresa, que les relacions amb l'empresa siguin unes relacions de diàleg, de negociació, de concertació, té conseqüència a tota l'estructura del país, conseqüències directes i indirectes, molt importants. I no estic dient que hi hagi un nivell de conflictivitat en les empreses; estic dient, senyor Conseller, que a les empreses si no hi ha una acció direccional del Departament, del Govern, del polític en definitiva, amb aquesta direcció, amb una direcció de potenciació, d'impuls, de fer possible que la normativa es compleixi, el que pateix de tota aquesta relació és la relació més feble, i la relació més feble, avui, són els treballadors, avui són els sectors populars. I això sembla que és un tema del qual ens hauríem de preocupar.

Vostè diu : «Consell de Treball. Funcionen les relacions laborals». Miri, he fet una llista. Vostè té traspasat el CEMAC, si fa o no fa, des de molt abans que vostè era Conseller, per tant, abans del 84. L'Institut de Mediació, Arbitratge i Conciliació, fins molt temps després no es fa una normativa dient : «regularem la representació de les centrals sindicals i patronal en les juntes provincials»; molt de temps, molt de temps després que ja estava regulat a tot el país —tema molt important el de la representació de les centrals sindicals.

Vostès tenien l'oportunitat reglamentària, senyor Conseller, de fer un reglament orgànic i dir : «A Catalunya, donat l'àmbit competencial, donat que som una comunitat autònoma, donat..., etcètera, etcètera, constituïm un Centre de Mediació, Arbitratge i Conciliació de Catalunya, de representació de Catalunya, per tant, de tot l'àmbit nacional, en representació de les centrals sindicals, en representació de la patronal, amb unes comissions permanents, amb una comissió executiva capaç d'impulsar això.» Vostè ho ha fet? Pensa fer-ho? Això és prendre iniciatives polítiques, en ordre a fomentar, precisament una millor organització, un impuls, un foment a la relació amb les centrals sindicals i la patronal. Això no s'està fent.

En qualsevol camp, parlem del camp que vostè vulgui, estem disposats a parlar del camp que vulgui. Més iniciativa, si cal. Vostè sap que al País Basc —el País Basc, una altra comunitat autònoma de primer rengle— es crea un Consell General de Relacions Laborals, molt posterior al Consell de Treball i es fa a través de constitució de comissions, pactes de procediment —per exemple de conflictes—, pactes de procediment de negociació col·lectiva, pactes de procediment que les parts han d'assumir, a impuls de qui?, a impuls del Govern Basc i a impuls de les centrals sindicals i les organitzacions patronals.

El Govern, precisament, ofereix l'estructura política, tècnica, administrativa per a fer possible que les centrals sindicals, que els representants dels treballadors, que les organitzacions

patronals trobin un model adequat de relacions laborals. I, per tant, fan quelcom que el Conseller de Treball i el Govern, i el senyor Pujol, no han fet. Hi ha pactes de procediment normatiu, pactes de procediment de negociació col·lectiva, pactes de procediment de conflictes, firmats per centrals sindicals, per patronal, etcètera, etcètera.

Vostè em diu : «oh, és que per a nosaltres l'instrument bàsic per a actuar és la inspecció de treball», la inspecció de treball —si no ho tinc mal entès, espero que vostè ho corrobori— col·labora molt eficaçment amb el Departament de Treball, des del 79, amb totes les transferències que té; o és que té problemes vostè per la transferència o no de la Inspecció de Treball per a la seva actuació? És que la no-transferència implica que vostè no ha pogut fer alguna cosa amb la Inspecció de Treball, senyor Conseller? Perquè nosaltres estem per la transferència de la Inspecció de Treball. Però vostè ha de dir, des d'aquesta tribuna, si ha trobat cap impediment en la Inspecció de Treball per a actuar, o no està en servei permanent de la seva Conselleria, en totes les matèries transferides? Per tant, pot..., miri, tinc aquí acords —li he explicat abans— : «reuneix el Departament de Treball el Cap de la Inspecció de Catalunya a fi de tractar la vigilància del compliment de les obligacions laborals en matèria d'hores extraordinàries, assessorar empreses, comprovar lliuraments.» El seu Departament, el senyor titular Rigol, fa un acord per tal d'establir una política, no tenim competències legislatives, i es fa això. Dóna resultats importants, hi ha estadístiques d'empreses analitzades d'infraccions de compliment de la normativa. Vostè ha fet això? Vostè ha fet alguna reunió amb la Inspecció de Treball per fer això? Per fer, des que vostè és titular, senyor Conseller, impulsar precisament que es compleixi la normativa en aquest àmbit?

Senyor Conseller, més coses : 28 de març de 1980, Departament de Treball, Generalitat de Catalunya, proposta del Departament de Treball per al desplegament d'un informe sobre els criteris bàsics que haurien d'inspirar la creació d'uns òrgans descentralitzats per a la solució de conflictes. Sap el que és això, senyor Conseller? L'ha vista, el seu Departament, aquesta documentació? L'any 80. Això és un acord escrit, firmat per UGT, Comissions Obreres, el seu Departament i la patronal, establint un procediment de conflictes col·lectius que potencia l'autonomia col·lectiva i les parts. Això és iniciativa política, no cal tenir capacitat legislativa, senyor Conseller. Firmat, es va quedar congelat, no se n'ha parlat més. Vostè sap que al seu Departament hi ha una altra norma pactada en el Consell de Treball, en aquesta època que estic parlant, per exemple de procediment en la negociació, de com s'ha de presentar una denúncia, d'on s'ha de presentar, del tràmit que s'ha de fer? No l'ha vist aquest document, firmat per UGT, Fomento Nacional i el seu Departament, el Departament en el qual vostè és titular? Això són iniciatives polítiques. D'això ens queixem; ens queixem, senyor Conseller, que la seva activitat com a Conseller, per manca d'un programa, per manca d'una orientació, per manca d'una política, és purament i simplement administrar; purament i simplement administrar. Portem dos anys, jo crec que no se'ns pot acusar de precipitació, de no haver estudiat el tema, de no donar alternatives dintre d'aquest marc, del marc competencial; penso a bastament que queda àmpliament demostrada. Hi ha més coses que podríem dir; vostè es recorda d'aquella iniciativa que eren les presidències

de conveni públic, es recorda de la iniciativa que era «llista d'àrbitres voluntaris»; molts Diputats, o alguns Diputats d'aquesta Cambra ho saben perfectament bé, senyor Conseller, consulti aquests Diputats del seu Grup parlamentari que van viure aquella etapa, amb moltes més poques competències que les actuals, que segurament alguna orientació li podran donar.

Cal, senyor Conseller, que això canviï radicalment, cal que vostè adopti una decisió molt seriosa, que és la d'impulsar aquesta política; una política amb una direcció, amb una direcció clara i nítida de compliment de la normativa, d'impuls i foment del diàleg i la concertació, de donar un protagonisme autèntic a les parts, que això serà en benefici dels treballadors i de Catalunya, senyor Conseller. Aquest és el nostre oferiment; oferiment a parlar, a dialogar; oferiment, senyor Conseller, a establir el marc que sigui necessari per tal de fer possible això, que Catalunya, en matèria de relacions laborals tingui una política adequada a l'alçada dels temps i de les necessitats que tenim plantejades.

Gràcies, senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, puntualment als diferents temes que s'han tractat jo voldria dir : primer, quant a prioritats del Departament, insisteixo, prioritat de complir la llei. Ja en aquest sentit totes les normatives laborals són prioritàries. Per tant, per a nosaltres que tenim només el poder d'executar, volem executar puntualment —i així pretenem fer-ho— totes les normatives en matèria laboral. Crec que aquesta és la nostra prioritat; compliment de la llei, no cega tampoc, sinó amb els principis que, com a advocat, sé que han d'inspirar sempre en l'aplicació de la llei.

S'ha referit també al tema que és el de les estadístiques. A part que això, jo diria que és un tema més administratiu que polític, sé que puc mirar-ho també des del punt de vista polític quant que, facilitar informació, la informació és poder, i en aquest sentit no hi ha cap reserva, sinó tot el contrari. Mai hem estat recelosos a donar informació; i és més, abans ja m'he referit que, per exemple, en el risc, el mapa de riscos laborals, doncs, el donaríem dins d'aquest semestre. Jo puc anticipar —i com a compromís del Departament— que, semestralment, es publicaran les estadístiques que nosaltres, el Departament, puguem facilitar. Perquè realment ens interessa obtenir també moltes estadístiques que no ens arriben, o no ens arriben a temps. Una de les dificultats grans que tenim al Departament és que en matèria, per exemple, d'estadístiques d'ocupació ens arriba amb un gran retard, i no m'estranyaria que no fos aquest també un dels arguments per no transferir-nos la competència sobre l'INEM, o el que he dit abans, si rebre informació és poder, doncs, realment el retard de la informació en matèria de l'ocupació, crec que podria ser aquesta també una de les raons per les quals no es volen desprendre de la gestió de l'INEM.

Bé, sobre la jornada de les quaranta hores, senyor Diputat, això és llei i la llei la fem complir. Si vostè sap d'algun cas que no és així, faci la pertinent denúncia i, efectivament, actuarem en conseqüència, com sempre ho hem fet. Ara, per la constància que tenim al Departament, la llei es compleix. Per tant, si vostè té més dades al respecte que puguin contradir les meves, jo li agrairé que ho posi en coneixement del Departament i es

procedirà en conseqüència, però, per la referència que tenim, la llei es fa complir.

Quant al CEMAC. Bé, ja m'hi ha referit abans, que estava en estudi un remodelatge d'aquestes juntes de funcionament del CEMAC. Ara jo diria que el CEMAC funciona. És més, de les dades del CEMAC en podem treure una situació bastant més optimista, o molt més optimista de les conclusions a què pretenia arribar l'Il·lustre senyor Diputat. I jo li diria només com uns punts de referència que, per exemple, en conflictes col·lectius l'any 1983 hi va haver a Catalunya 623 conflictes col·lectius; l'any 84, 482 conflictes col·lectius; l'any 1985, 340 conflictes col·lectius; realment els conflictes col·lectius del 83 al 85 han passat a ser pràcticament la meitat. Quant a nombre de treballadors afectats, uns 600.000 l'any 83, 192.000 l'any 84, 140.000 l'any 85. Quant a empreses afectades, l'any 83, 81.000 empreses afectades; l'any 84, 15.622, i l'any 85, 3.127. Sembla que aquestes xifres són prou reveladores per elles mateixes. Això, quant als conflictes col·lectius; quant a conflictes individuals, s'ha baixat de l'any 83, que eren 154.000, al 84 135.000 i l'any 85 120.000; per tant, en aquest aspecte també és important, doncs, aquest progrés social que s'ha donat.

Que això és mèrit del Departament de Treball? No ho dic, però sí que segurament que aquesta política que, segons vostè està mancada de prioritats, ha contribuït, si més no, a aquesta situació de menys conflictivitat al nostre país i, per tant, això jo ho haig de valorar molt positivament.

Quant a col·laboració amb la Inspecció de Treball. Realment considero que la col·laboració amb la Inspecció de Treball és òptima tal com es ve desenvolupant. Ara bé, qui és que fa complir la llei? Els inspectors de treball, també, eh? Per tant, totes aquestes denúncies que abans s'han formulat, els inspectors de treball són els que tenen l'obligació de constatar-les i sancionar-les; si no hi ha, en molts casos, la intervenció de l'inspector de treball, no podria fer res el Departament de la Generalitat.

Reunions amb la Inspecció de Treball. Sí, les he tingut, i fins és bo que els expliqui una anècdota: la primera vegada que em vaig permetre convocar els caps d'Inspecció de Treball, vaig rebre una telefonada de la Direcció General de Madrid per recordar-me que això era competència reservada, que no havia estat transferida. A conseqüència del diàleg, realment es va reconduir a excusar-se pel fet que el mateix Director General no pogués venir a la reunió que em va dir que amb molt de gust hauria vingut, però, el toc d'atenció ja hi va ser. Amb tot, sí que haig de dir que sempre, en tot moment, hi ha hagut la màxima col·laboració, la màxima participació i la màxima entesa amb els inspectors de treball, ara, realment, és una competència la dependència orgànica de la Inspecció de Treball és una competència que necessita assumir el Departament de Treball.

Bé, em sembla..., no sé si cal estendre'm més en algunes puntualitzacions, no sé si me n'he oblidat cap, però el que sí que voldria dir és que si aconseguim que el nivell de conflictivitat del país disminueixi, com sembla que les xifres que he donat s'han demostrat; si aconseguim també que es recuperi la reactivació en matèria d'ocupació; si realment també, com s'ha demostrat en aquests dos últims anys, que, d'una taxa d'atur que estàvem per damunt de la de l'Estat espanyol, hàgim aconseguit passar per dessota, el fet és prou important.

Si aconseguim aquesta millora en les relacions de treball, amb millor ocupació del país. Sàpiguen, senyors Diputats, que jo no persegueixo cap protagonisme. Si el resultat de la meua participació en el Consell Executiu de la Generalitat ha pogut contribuir d'alguna manera a millorar les relacions de treball, el clima de treball, l'ocupació de la nostra població laboral, jo crec que, realment, ens hem de donar per no satisfets del tot, perquè hi ha molta tasca a desenvolupar, molta tasca a desenvolupar, però jo crec que, doncs, que ha estat realment positiva i constructiva l'actuació del Departament de Treball en aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Substanciades ja aquestes dues interpellacions hauríem de passar a la següent, però aquesta Mesa ha rebut un escrit del senyor Pere Ayguadé demanant l'ajornament, dient que en desitja l'ajornament, d'acord amb l'Honorable Conseller. Si no hi ha cap inconvenient modificariem l'ordre del dia d'aquesta manera.

No hi ha cap inconvenient, suposo? Bé, aleshores passem a la interpellació següent, que és la interpellació que fa al Consell Executiu sobre una possible reorganització del Govern de la Generalitat, que formularà el Diputat, figurava l'Honorable senyor Armet, però se'ns ha comunicat que desitjava que fos el senyor Raimon Obiols, i, per tant, tinc el gust de donar-li la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre una possible reorganització del Govern de la Generalitat

El Sr. OBIOLS : Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, miro els bancs del Govern de Convergència i Unió i em ve a la memòria el títol d'una obra d'un gran poeta anglès Eliot, que es diu *Terra devastada*. Això sembla un paisatge després d'una batalla. (*Rialles*.) Jo em pensava, en la meua ingenuïtat, tenia la impressió que aquesta interpellació que havíem presentat fa ja més de dos mesos seria agraïda no sols pels Diputats de l'oposició, sinó també pels Diputats del Grup de Convergència i Unió, i especialment seria agraïda pels membres del Consell Executiu de la Generalitat, perquè conèixer, al final, les causes i els propòsits de capteniment de la crisi del Govern de Convergència que va començar el dia 11 de desembre, em sembla que era esperar alguna cosa lògica.

Anem als fets. L'11 de desembre els mitjans d'informació informaven de la dimissió irrevocable de dos membres del Consell Executiu: el senyor Rigol, Conseller de Cultura, i el senyor Francesc Sanuy, Conseller de Comerç i Turisme. Pocs mesos abans, un portaveu molt qualificat del partit Convergència Democràtica i del Partido Reformista Democrático havia assenyalat que «tota remodelació —cito textualment— d'un Govern és l'exponent del fracàs d'una política». Però, en aquest cas, no assistíem a un remodelatge decidit pel cap de l'Executiu; assistíem a quelcom més greu, assistíem a una crisi precipitada i incontrolada. I no ho diem nosaltres, va ser el

mateix President Pujol, davant de les càmeres de televisió, que va dir —cito també textualment— : «La crisi s'ha precipitat per les filtracions a la premsa». Vam demanar i no vam ser solament nosaltres, els socialistes, també els altres Grups que no formen part de la majoria governamental, una explicació pública aquí al Parlament sobre les causes d'aquestes dues dimissions, sobre l'estat en què es trobava el Consell Executiu de la Generalitat, sobre les perspectives de sortida d'aquesta situació : silenci absolut.

El senyor Pujol, actuant en aquest cas no com a President, sinó com a Secretari General del seu partit, va despatxar l'assumpte amb una intervenció de tres minuts i mig, que va ser qualificada d'escarida i superficial per membres del seu mateix partit en el Consell Nacional de Convergència Democràtica del 15 de desembre. Hem fet intents reiterats que aquesta qüestió fos debatuda políticament en el Parlament, com s'escau en tota democràcia. El pes de la majoria ha impedit aquesta explicació, que consideràvem necessària; perquè, en efecte, no es tractava d'unes decisions individuals, es tractava d'unes decisions polítiques que tenien un rerafons polític, es tractava de l'obertura d'una crisi que no s'ha acabat, es tractava de la possibilitat i de la necessitat que aquest Parlament pogués discutir en llibertat, en democràcia, sobre les raons i les perspectives d'aquesta situació de crisi governamental, crisi, en efecte, malgrat qualsevulla temptativa de minimitzar l'afer. Crisi, quan són dos Consellers que presenten la dimissió per causes polítiques, i no personals, i quan un d'ells, el senyor Rigol, concretament, parla textualment també de pèrdua de confiança mútua entre el President de la Generalitat i ell mateix. Crisi, perquè en el rerafons d'aquestes dues dimissions hi ha coses molt importants per al present i l'avenir de Catalunya. Feia escassament unes setmanes que les administracions públiques a Catalunya havien signat un pacte cultural que havia estat impulsat d'una manera que nosaltres vam qualificar sempre i en tot moment de positiva pel Conseller de Cultura, senyor Rigol. Malgrat afirmacions que aquest pacte cultural continua, que es mantindrà la fidelitat al que s'ha signat; el fet és que la mateixa dimissió del senyor Rigol, la dimissió de la pràctica totalitat del Consell Assessor de Cultura, i les paraules i els fets concrets del seu successor, ens indiquen que avui el pacte cultural és en perill. I voldríem que en aquesta Cambra se'ns clarifiqués d'una manera concreta si això és o no és cert. Crisi política, perquè, en la causa d'aquestes dimissions, hi ha un fet estructural, financer, de funcionament, de logística del Consell Executiu, que és la paralització de les possibilitats d'actuació i de gestió política de diversos Departaments com a conseqüència del caos de la Conselleria de Sanitat i de la necessària operació de transvasament de recursos des de les altres Conselleries cap a la Conselleria de Sanitat, en un va intent de posar una solució, una falsa solució a una crisi de gestió que és avui absolutament clamorosa.

Crisi, en fi, perquè el procés no ha acabat. Avui és un fet absolutament públic a Catalunya que aquest Consell Executiu és un Consell que es debat en la ineficàcia i en la interinitat. Es parla, per exemple, de possibles substitucions. Els dos nous Consellers no tenen cap inconvenient a assenyalar que han estat nomenats a títol estrictament provisional fins al mes d'abril. Hi ha, doncs, la perspectiva d'un remodelatge que nosaltres estimem, no sols positiu, sinó absolutament necessari, si

es vol redreçar la situació de la gestió d'un Govern que, a Catalunya, ha conegut, en els darrers temps, fracassos absolutament espectaculars. No parlo ja del clamorós fracàs en la gestió de la sanitat, amb un dèficit reconegut pel Departament de 28.000 milions de pessetes i amb un dèficit produït als centres hospitalaris de Catalunya, situat en nivells molt més elevats. Parlo també d'un extraordinàriament i alarmantment elevat nivell d'endeutament, sense cap tipus de previsió d'ingressos per a la seva amortització, que porta el nivell d'endeutament del Consell Executiu a un mínim de 180.000 milions de pessetes. Parlo del baixíssim nivell de cobrament d'impostos cedits i propis del Consell Executiu, que permet valorar que a finals de 1986 el nou cobrament assolirà la important xifra mínima de 20.000 milions de pessetes. Parlo de les vacil·lacions i de la manca d'autoritat total que s'ha posat de manifest amb aquesta trista vicissitud de la instal·lació de les presons de la Generalitat a Catalunya, de la política espectacular de programació d'obres públiques feta el 83, amb un evident plantejament electoral, que ha hipotecat el present i el futur de noves obres i ha determinat la inexistència de noves iniciatives per als anys 84 i 85.

M'estalviaré parlar de la inexistència total de política en el Departament de Treball, perquè em sembla que el senyor Conseller de Treball ha estat molt més eloqüent del que jo podria ser a l'hora d'adjudicar aquesta absoluta manca de política.

I podríem continuar així, senyores i senyors Diputats. La crisi està oberta, nous Consellers nomenats provisionalment. És la primera vegada, penso jo, en la història de la democràcia que s'admeten membres en un Govern en període de prova, amb tres mesos per endavant (*remor de veus*); una situació en la qual el senyor Roca demana per dues vegades, públicament, que el número dos del Consell Executiu, el senyor Macià Alavedra, passi a fer-li de secretari a Madrid (*rialles*) i, on finalment sembla que la solució que s'ha donat és que sigui el mateix senyor Macià Alavedra qui decideixi exactament què és el que vol fer quan sigui gran; una situació d'especulació permanent, davant la qual el silenci és sepulcral i absolut.

Jo tenia l'esperança que amb aquesta interpellació, presentada el mateix dia 11 de desembre en què es va anunciar la dimissió irrevocable d'aquests dos Consellers, podrien vostès, els Consellers que encara resten en la seva funció, tenir algun aclariment, alguna il·luminació sobre què els ofereix el futur. Em temo molt que haurà de ser algú de vostès quatre, senyor Badia, o senyor Conseller d'Obres Públiques, senyor Conseller de Justícia, o senyor Laporte, que m'hauran de contestar, i crec que el nivell d'informació que em podran subministrar serà un nivell d'informació substancialment més baix que el que els pugui subministrar jo a vostès. En tot cas, faig la interpellació, que diu, textualment : «Quin és el propòsit de capteniment del President de la Generalitat pel que fa a la reorganització de Govern, davant la dimissió de dos dels seus Consellers?

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Justícia té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Molt Honorable President de la Cambra, Il·lustres senyores i senyors Diputats, la interpellació que substanciem va ser formulada inicialment, com s'ha dit aquí, el dia 11 de desembre, arran de les dimissions de dos Consellers del Consell Executiu : el

senyor Rigol, Conseller de Cultura, i el senyor Sanuy, de Comerç i Turisme.

Han transcorregut, per tant, gairebé dia a dia, dos mesos des d'aquell fet i la veritat és que jo esperava que després d'aquests dos mesos aquesta interpellació hauria estat retirada (*Rialles*). És cert que és lícit i vàlid el seu manteniment, però no deixa de ser, en certa manera, sorprenent, si no és que excedint-se dels límits de la pregunta a què es contreu la interpellació es vulgui aprofitar, el senyor Obiols vulgui parlamentàriament aprofitar, aquesta intervenció i aquesta interpellació per parlar de temes tan allunyats del que la motiva com el de Sanitat o Treball, o Política Territorial o de les presons. (*Remor de veus*.)

En realitat, dic això perquè és obvi que la resposta a la pregunta concreta de la interpellació, que no és altra que els propòsits de capteniment del President de la Generalitat pel que fa a la reorganització del Govern estan contestats pel mateix transcurs del temps, i que jo no puc ara anunciar quins són aquests propòsits, sinó (*remor de veus*) simplement constatar els fets que han portat a definir-los.

És a dir, i dintre de les poques coses que en aquest sentit puc dir perquè les ha dites ja la història i el temps (*rialles*), sí que puc fer una constatació important, senyor Obiols, i és que la resposta del President del Consell a la dimissió de dos Consellers no va ser la de tota aquella rumorologia que havia circulat d'un remodelatge a fons, d'un canvi de Conselleries, sinó la més simple possible : la dimissió de dos Consellers, s'han nomenat dos Consellers més.

Jo pregunto, senyor Obiols, i ara potser que deixem una mica la rialla i parlem una mica més seriosament, jo no he llegit en el Decret de nomenament d'aquests Consellers que ho fossin a prova. No (*remor de veus*); aquí s'han fet afirmacions que no tenen res a veure amb la realitat del *Diari Oficial*, que és l'únic que compta en aquesta Cambra. Aquí no hi ha nomenaments de Consellers a prova, sinó de Consellers que han vingut a substituir altres dos i que, a més a més, de cap manera han trencat, per tant, la composició del Govern ni han suposat un canvi en la seva homogeneïtat. Un Conseller afiliat a Unió Democràtica de Catalunya l'ha succeït un altre de la mateixa afiliació, i un independent dintre de la línia de Convergència, l'ha substituït un altre militant de Convergència Democràtica de Catalunya. I aquests nomenaments s'han fet, precisament, sota el compromís de continuar la política del Consell Executiu i, per tant, dintre de la línia que venien seguint els Consellers que van presentar la dimissió. I això sí que m'interessa deixar-ho ben establert, i estic en condicions i autoritzat per dir-ho. La continuïtat de la política del Consell no obstant el canvi personal de dos Consellers, i jo puc dir que, per tant, el Consell Executiu mantindrà la política anterior a aquestes dimissions perquè aquests Consellers havien ja actuat dintre de la línia política marcada pel President i pel mateix Conseller i que, per tant, no hi ha d'haver alteracions; l'homogeneïtat del Govern i la seva línia és de continuïtat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol replicar? (*Pausa*.)

El Sr. OBIOLS : L'estimació que li tinc, senyor Conseller, que és gran, fa que no expressi el que penso en aquest moment sobre la resposta. Penso que li ha tocat fer un lamentable

paper; hauria d'haver estat un altre membre del Consell Executiu, més representatiu de la línia política del mateix President de la Generalitat qui respongués aquesta interpellació. En tot cas, vostè no ha dit res en relació amb el que jo plantejava.

Les dues dimissions es van produir per causes polítiques. Jo no tinc un interès especial a discutir aquestes causes, sinó a veure quines són les seves conseqüències polítiques dins del Consell Executiu, i havia d'assenyalar forçosament —és imperiós perquè és al cap de tots— que la idea d'un remodelatge apareix d'una manera insistent, d'una manera reiterada per causes evidents i òbvies. Vostè em parla de continuïtat del Consell Executiu; d'aquí a poc temps probablement vostè haurà de ficar-se aquestes afirmacions grandiloqüents a la butxaca, perquè el remodelatge és imperiós, si no és que es vulgui continuar per un camí absolutament desastrós. Jo els haig de dir que tinc, des d'aquest punt de vista, una doble preocupació, en certa mesura contradictòria. En tant que dirigent de l'oposició, jo estic encantat amb la idea que aquest Consell Executiu no sigui modificat; ho dic ben sincerament. Perquè si és modificat, sens dubte millorarà la seva gestió, sigui quina sigui la substitució; en canvi, ara vostès ens posen les coses extraordinàriament bé.

Però com a ciutadà de Catalunya, com a persona que creu que el Govern de Catalunya ha de treballar bé, ha de gestionar bé, ha de fer les coses bé, aleshores jo dic que prefereixo des de l'oposició no tenir tants i tants motius d'exercir la nostra tasca de control i de fiscalització com tenim —i tindrem, sens dubte— si el remodelatge no s'anuncia. Parlem seriosament : el remodelatge és necessari i és necessari fonamentalment per dos motius. Primer, perquè hi ha forats terribles en la gestió d'aquest Consell Executiu i, per tant, són imprescindibles les substitucions. I, segon, perquè se'ns va anunciar per part del President de la Generalitat que es volia tirar endavant una línia de contenció de la despesa i de desburocratització, i això anunciava quelcom que nosaltres valoràvem positivament; un remodelatge del Consell Executiu que condensés competències, que fes possible potser una eliminació de determinades Conselleries i, per tant, un redreçament d'una situació que és avui absolutament insostenible. Potser m'equivoco, potser la ceguesa i la passió política portaran, precisament perquè nosaltres demanem aquest remodelatge, a no fer-la. Aleshores, la crisi de gestió continuarà; nosaltres, com a oposició, ho tindrem cada vegada millor i potser jo m'hauré de pensar l'oportunitat de fer una moció conseqüent amb aquesta interpellació, que seria una moció demanant un decret de serveis mínims per al Consell Executiu de la Generalitat (*Rialles*.)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Molt breument, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo lamento la decepció del senyor Obiols en haver estat qui ha pujat a la tribuna en representació del Consell Executiu, però també li recordo que les interpellacions, per imperatiu de l'article 123, si no m'equivoco, del Reglament de la Cambra, diu que les interpellacions s'adrecen al Consell Executiu i, per tant, qualsevol Conseller està en condicions de contestar-la. I no em sento gens ferit, senyor Obiols, perquè em consideri persona poc representativa donat els termes de cordialitat amb què ho ha dit,

i jo puc dir-li que li corresponc sincerament amn l'estima que vostè ha manifestat que sentia per mi.

I, dit això, no em queda més que recordar-li que encara que aquesta Cambra sigui l'òrgan sobirà del poble de Catalunya, i representatiu, ho és en ordre a l'aspecte legislatiu, però que el poder executiu, un cop investit el President per la Cambra, el nomenament de Consellers i la seva separació i, per tant, la reorganització del Govern, correspon al President del Consell, al President de la Generalitat, segons l'article 62 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu i que, per tant, jo reclamo —per a ell— aquesta llibertat d'acció i crec que seria envair les facultats del poder executiu voler-se immiscir en aquesta tasca.

Aquesta Cambra té una tasca magnífica que ve realitzant amb especial encert, i crec que és aquest el camí que ha de seguir.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres de planificació familiar

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació que formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, a la qual tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. FERRAN : Senyores i senyors Diputats, com en tantes coses abans, Catalunya va ser també capdavantera en crear centres de planificació familiar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

La Sra. FERRAN : Els ajuntaments catalans des del 1979 varen començar amb molt esforç el que s'ha convertit en una veritable xarxa de centres de planificació familiar. Avui són 39 els centres municipals de planificació familiar arreu de Catalunya.

La Generalitat pre-autonòmica, sense tenir cap traspàs en aquest servei, va destinar set milions del seu pressupost a fer una campanya, que va resultar molt positiva, per sensibilitzar la població i professionals de la salut. Amb el lema «Cap embaràs no desitjat» creà una actitud favorable i canalitzà la demanda de centres de *planning* que estava sorgint en aquell moment.

Ara, en canvi, els centres municipals no reben cap ajuda de la Generalitat. Són comptats els centres de l'ICS on hi ha aquest servei propi, i tot ajuntament que demana que es faci aquest programa en la seva població ha de dotar-lo d'una part de personal que després treballarà en el centre d'assistència primària i, en alguns casos, condicionar-ne el local.

Segons estudis del centre de càlcul de la Subdirecció General de Vigilància Epidemiològica del Ministeri de Sanitat, a Catalunya hi ha un milió i mig de dones en edat fèrtil, que representen el 16,25% del total de la població fèrtil de l'Estat.

Les aportacions extraordinàries i finalistes del Ministeri de Sanitat a les comunitats autònomes es basen, precisament, en aquesta proporcionalitat en cadascuna d'elles.

Per tot això, formulo la següent interpel·lació : Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política general de planificació familiar en el marc de la

planificació sanitària, tant en els centres propis de l'ICS com en els centres concertats amb els ajuntaments.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Senyor President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, el Departament de Sanitat i Seguretat Social té una sèrie de criteris respecte al tema d'orientació i planificació familiar que planteja la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran en la seva interpel·lació.

Jo diria que els criteris del Departament estan a bastament exposats en dues publicacions, que amb tota certesa la senyora Ferran coneixerà. Una d'elles és el *Manual bàsic de planificació de la família*, publicat l'any 1983, i l'altre, més recent, és aquest, que és un llibret, un informe tècnic fet per un comitè d'experts i que versa sobre *Protecció materno-infantil a Catalunya*, publicat a finals de l'any 1985. En aquest text hi ha quatre parts : una, dedicada a la protecció maternal; una altra, dedicada a la planificació familiar; la tercera és dedicada a la prevenció dels càncers genital femení i de mama, i la quarta, dedicada a la protecció infantil.

Dic això perquè és interessant de veure que, dintre el capítol referent a l'orientació familiar i a la pàgina —si no m'equivoco—, 75, comença un subcapítol intitulat «Xarxa assistencial per a la planificació familiar», que explica les estructures i les funcions en els diferents nivells d'assistència, la funció que hauria de tenir cada un dels centres, les funcions i l'activitat del personal, i detalla quina és la xarxa idealment pensada per tal de subvenir a aquesta necessitat. Em limito a recordar-ho, no ho llegiré; jo estic convençut que la senyora Ferran, això, ja ho coneix i, si per casualitat, no tingués aquesta publicació, amb molt de gust la hi puc lliurar ara mateix.

A part d'això, com molt bé sap la senyora Ferran, la seguretat social no contemplava la prestació d'aquests serveis. D'aquí ve, com ella deia molt bé, que a partir d'uns determinats moments, durant l'època de la Generalitat provisional ja, després d'unes campanyes que va fer el Departament, es va iniciar la instal·lació, per part de molts ajuntaments, d'una sèrie de centres de planificació familiar. Actualment, jo entenc, senyora Ferran, que n'hi ha més de 39 : actualment n'hi ha uns 55, si els meus comptes no fallen, 45 dels quals són totalment municipals. I, en els altres deu, o bé hi ha una responsabilitat total de l'ICS, o bé hi ha una col·laboració en diversos sentits, bé posant-hi els locals, bé posant-hi el personal, bé pagant les anàlisis, bé subvenint a determinades despeses per part de l'Institut Català de la Salut.

Vostè em pregunta, exactament, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb aquesta política. Jo li torno a dir que, tant pel que es diu en aquest llibre com per tot el que s'ha consignat en repetides informacions que s'han donat amb motiu del decret de la reforma de l'assistència primària i del seu desplegament, la nostra intenció, senyora Ferran, és que en tots els centres d'assistència primària de primer nivell que es vagin posant en funcionament amb un règim de treball en equip —que aquest, com vostè sap, és el nus de la qüestió d'aquesta nova finalitat del nou sistema de l'assistència primària— hi hagi serveis de planificació familiar a nivell bàsic. I, en els CAP de segon nivell, o sigui, en els CAP

que seran capçalera de sector, hi haurà una atenció encara més especialitzada.

En aquest sentit, també li vull dir que s'ha anat establint, a mesura que s'ha pogut i que les disponibilitats econòmiques de què, de seguida i com a punt final, parlarem, ens ho permetien, una via d'integració entre els centres d'assistència primària de l'ICS —alguns ja funcionaven— i diversos centres de formació o de planificació familiar municipals. En aquest sentit hi ha, per exemple, en els moments actuals, sis convenis de col·laboració establerts a Vic, a Granollers, a Mollet, a l'Hospitalet de Llobregat, al Masnou i al Prat de Llobregat. No hi ha dubte que cal prosseguir en aquesta via, i també en la via de la concertació dels centres de planificació municipals, encara que no siguin integrats, un cop siguin acreditats. És a dir, el nostre pla és anar a una acreditació progressiva d'aquests centres —els centres no propis, i centres amb els quals no tenim en aquests moments una col·laboració—, per tal de veure si realment poden ser acreditats, i poden ser progressivament integrats.

Jo, el que li volia dir, senyora Ferran, per acabar amb unes quantes xifres, és que la nostra estimació és que, concertar tota la xarxa municipal actual, suposant que fos acreditable tota ella, significaria un cost anual superior als 400 milions de pessetes. Ara, per subvenir a aquesta necessitat, a part dels pressupostos normals de l'ICS, és ben cert que hi ha hagut uns repartiments, als quals em referiré finalment, del Ministeri de Sanitat i Consum. El Ministeri de Sanitat i Consum, a partir del pressupost de l'any 1984, ha destinat unes partides, que abans anaven dedicades totes elles a prevenció de la subnormalitat, a planificació familiar a través de l'INSALUD.

L'any 1984, el pressupost del Ministeri per a aquesta finalitat a dur a terme a través d'INSALUD, hi havia 1.500 milions de pessetes. Aquests 1.500 milions de pessetes, jo suposava, com vostè, que s'haurien repartit en relació amb el total de la població fèrtil de l'Estat; malauradament, no va ser així: el que nosaltres vam rebre, realment, en relació amb el pressupost del 84, van ser 25.600.000 pessetes —de 1.500—; és a dir, això significa un 1,7%; si ens haguessin donat el 16,25% que vostè diu, ens n'haurien tocat 243,7. L'any 1985 hi havia 908 milions de pessetes en el pressupost del Ministeri de Sanitat per tal de ser distribuïts a través de l'INSALUD amb la mateixa finalitat. D'aquests, ens n'han tocat 76.200.000; això significa un 8,4% —o sigui, l'any 85 hem pujat, d'una manera absoluta i també relativa— i, pel que fa a l'any 86, vull significar que en la mateixa partida pressupostària hi figura consignada una quantitat de 875 milions de pessetes, de les quals ens tocarien 142, si anéssim al 16,25%. Hi ha una altra partida diferent, per ajuda directa a comunitats autònomes —no a través d'INSALUD, i també per a la mateixa finalitat—, de 272 milions de pessetes, dels quals, amb el 16,25%, ens en tocarien 44.300.000 pessetes.

De tot això es dedueix, i acabo: primera, que hi ha més aviat una tendència a la reducció de les partides, ja mai prou substancials, dedicades al pressupost de l'Estat a planificació familiar.

Segonament, que els fons destinats a planificació familiar, tal com he dit abans, són consignats pel Ministeri com un subprograma dels destinats a la prevenció de la subnormalitat, que té d'altres objectius, com l'atenció a l'embaràs —per a la qual cosa no hem rebut ni cinc cèntims cap d'aquests anys— o el di-

agnòstic neonatal, o bé les proves que es fan per tal de la prevenció de la subnormalitat que, de fet, sí que hem rebut unes partides escadusseres i que ens han permès de dur a terme un cobriment de la prevenció de la subnormalitat en el sentit de fer diagnòstics precoços, àmpliament suficient des del punt de vista de l'extensió en què fem això.

En tercer lloc, no hi ha dubte que és absolutament variable, i amb uns criteris que, bé, jo no m'atreveixo ni a qualificar, però absolutament irregulars, les partides que se'ns han assignat i que, per tant, les incerteses que això crea ens impedeixen, per ara —ho repeteixo—, d'adquirir determinats compromisos i d'organitzar, partint d'aquesta base pressupostària, una xarxa estable.

Es constata, finalment, un últim punt, i és el gran retard amb què arriben determinades assignacions. La partida que li he dit, corresponent a l'any 1984, es va rebre durant el 85; les partides corresponents a l'any 85 s'han rebut, en part, també dintre del 85, però una quarta part, un 25%, ha arribat al nostre poder fa escassos dies; deu fer quinze dies o tres setmanes, o sigui, ja dintre de l'any 1986.

De tota manera, jo puc assegurar a la senyora Ferran que, tal com he dit abans, dintre els nostres projectes, a mesura que es vagi implantant el nou model d'assistència primària, nosaltres, vinguin o no vinguin diners suplementaris del Ministeri, pensem que, de la mateixa manera que fem altres modificacions substancials en el marc d'aquesta reforma de l'assistència primària, pensem també anar muntant centres de planificació familiar en tots aquells centres que puguem.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Conseller.

Per a un torn de rèplica, té la paraula la Diputada Il·lustre senyora Ferran.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. D'alguna manera, com ja és habitual en aquest Parlament, hem de tornar a tractar temes que ja havien estat debatuts en aquest Ple. Malauradament, una vegada més, aquest tema es repeteix. Vull recordar-li, senyor Conseller, que d'aquest tema, precisament, en vàrem parlar a l'octubre del 84, en una sessió en què li preguntava quin projecte de desenvolupament tenia la Conselleria sobre centres d'orientació familiar. Vostè em va contestar, d'alguna manera, el mateix que avui: la voluntat d'estendre'n el major nombre possible, i jo li torno a repetir el que llavors li vaig dir: això no és planificar; això no és tenir una política sanitària per saber a quins llocs, exactament, amb quin calendari, amb quines possibilitats d'execució?

Tornem a estar en allò que és una declaració d'intencions, de bona voluntat, que jo li accepto, que em sembla molt bé, però vull dir que no és satisfactori ni suficient com un pla de Govern.

Avui exposa vostè que aquesta política de bona voluntat s'està fent en cada centre, en cada localitat, dient, doncs, en un lloc, un ajuntament hi posa el local, i vostès les dues persones, i un posa el llum, i l'altre, l'aigua; o, a l'ajuntament del costat, doncs, paga l'aigua l'ajuntament, vostès el local, i vull dir que anem fent «una negocieta de botigueta», que això no és una planificació clara i precisa de quin serà el futur de tot això.

Li recordo també, senyor Conseller, que el juny de l'any

passat, vostè desmentia la meua companya Rosa Barenys, en aquest Plenari, i em pensava que avui, almenys, diria quelcom d'aquest fet, dient que no havia rebut ni cinc cèntims, o uns diners a què, precisament, vostè ha fet al·lusió avui. Ella li assegurava que havien sigut transferits del Ministeri de Sanitat via INSALUD.

Textualment, diu el *Diari de Sessions* : «No hem rebut ni cinc cèntims.» Bé, cal dir també que vostè li va dir en aquell moment que si tenia alguns papers que mostressin la realitat d'aquesta transferència que els els fes arribar, perquè vostè no ho sabia. Per si de cas, avui porto l'ADOP, porto l'ADOP, eh?, que, si estem parlant del juny de l'any passat, i l'ADOP és de l'abril del 84, i un altre del març del 85 —per tant, això ja estava a la Conselleria, i vostè no en tenia ni idea. Perquè l'única explicació a la pregunta que em fa és : no se n'assabenta, senyor Conseller, del que passa per allà dins? O els tècnics que li han preparat el dossier no l'informen correctament? O és que, aquí, tots ens enredem els uns als altres? (*Remor de veus.*)

A finals de juliol, és cert que vostè escriu una carta a la senyora Barenys, i li diu : «Posteriorment indagacions han descobert que sí, que era cert que a la Conselleria havien arribat 25 milions per una banda, i 57 per una altra». És a dir, havien arribat 82 milions, i no se n'havien assabentat. «És més», diu en aquell escrit, «el que passa és que no sabíem per a què eren». Una altra resposta una mica insòlita, és a dir, què pensaven, que era un regal d'INSALUD? O, si arriben 82 milions, almenys no pregunten per què són? Vull dir, en aquest supòsit, que no trobessin l'ADOP, que l'ADOP diu clarament : «Programas centros planificación familiar Generalitat de Catalunya», i vostès han de signar un rebut, d'això. A part això, ni tan sols pregunten per a què és. A més, li avanço que, a més a més d'aquests 82 milions, vostès sabran que n'hi 19 més, corresponents al quart trimestre del 85, els quals sumen 101 milions i escaig. (*Remor de veus.*)

Bé, però és més : tot això correspon a un conveni entre el Ministeri i INSALUD —i INSALUD ho distribueix a comunitats autònomes—, els termes del qual conveni diuen —i ho llegeixo textualment— : «Las comunidades autónomas subvencionarán los centros de orientación familiar de acuerdo con el siguiente orden de prioridad : primero, centros dependientes de la Administración local; segundo, centros de carácter público, y, tercero, centros que tengan el estatuto de benéfico-privados.»

I, a la segona clàusula, diu : «La cantidad que el INSALUD otorga a cada comunidad autónoma, lo será en forma de subvención, y su libramiento tendrá carácter a justificar.»

Doncs, bé, senyor Conseller, jo li haig de dir que hi ha un incompliment d'aquestes clàusules; jo sí que li puc assegurar que els ajuntaments no han rebut ni cinc cèntims, d'aquests diners finalistes, en primer grau, per a entitats locals i planificació familiar; no n'hem rebut ni cinc cèntims. Els ajuntaments, en l'any 84, hem aportat 205 milions per a centres de planificació familiar —els ajuntaments de Catalunya—, i, en segon lloc, tampoc és cert, l'estat de comptes que vostès presenten —no és exactament un estat de comptes, perquè no està signat ni rubricat per cap Intervenció, ni res, sinó simplement és un quadre que vostè presenta aquí—...

Jo li pregaria al senyor President que, per la brevetat que hi ha hagut en la primera, sigui una mica considerat en...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ho tinc present.

La Sra. FERRAN : Gràcies.

Dic que no correspon perquè aquests quadres que vostè adjunta, precisament, en uns annexos a la carta a la senyora Barenys, diu, en una columna : «Centres propis de l'ICS. CAP», i llavors fa una exposició de despeses a justificar en aquest compte. Bé, no és cert. Aquestes despeses no són així, i n'agafo un; n'agafo un, que és el que més conec, i agafo el CAP de Just Oliveres, de l'Hospitalet, i allà diuen vostès : «Any 1984. Despeses de personal : 4.300.000 pessetes. Any 1985. Despeses de personal» —només de personal— «4.300» i escaig.

Senyor Conseller, el 1984 no es feia planificació familiar al CAP de Just Oliveres de l'Hospitalet. L'any 1985, en el mes de juny —és a dir, a mitjans any—, començà una ginecòloga, una, com a contracte nou per a sis mesos —contracte no renovable a través de l'INEM—, que va ser l'única despesa, diguem-ne, afegida, supèrflua, d'aquell, de tot el que seria el funcionament, la partida normal del CAP Just Oliveres de l'Hospitalet.

Diuen també en aquesta columna : A Santa Coloma, en el CAP de Santa Coloma, en el CAP de Viladecans, en el CAP de Badalona... Ni en el CAP de Santa Coloma, ni en el CAP de Viladecans, ni en el CAP de Badalona funcionen centres de planificació familiar, i si no, ningú ho sap. Quan parlo de «ningú» parlo dels ajuntaments, parlo de gent de la població i parlo, doncs, de l'associació de treballadors de centres de planificació familiar, que coneix una miqueta bastant aquest tema.

En conclusió —i acabo, per la benevolença del senyor President—, senyor Conseller, no sé si aquestes quantitats les pensaven destinar, no ho sé, a tapar forats de la Conselleria —que n'hi ha tants—, la justificació que es treu de tot això és falsejada i la conclusió que és evident de tot això és que aquests diners són dels ajuntaments de Catalunya.

Gràcies, senyors.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contrareplicar té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Sí. Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix. En primer lloc, senyora Ferran, jo li puc assegurar que no faig una declaració d'intencions, sinó que li he explicat exactament el que hem fet, quina és la nostra intenció, i jo li torno a repetir que, d'acord amb les possibilitats dineràries que tinguem, anirem implantant aquest servei en els CAP que es vagin fent.

A part d'això, jo també li vull assegurar —vostè ja ha explicat el meu diàleg amb la senyora Barenys i la meua, diguem-ne, rectificació ulterior en una documentació que li vaig trametre—, jo no he signat cap conveni amb el Ministeri referent a això, senyora Ferran, això li ho puc assegurar. Aleshores, jo no sé ni que existeixin unes clàusules —que vostè em diu— en un conveni que, altrament, jo no he signat. Nosaltres hem ajudat als ajuntaments, nosaltres, fer-nos càrrec de la xarxa ens costaria no 205 milions, sinó 400 milions —com li he dit abans—, és un càlcul raonable i no pas exagerat; jo el que li puc assegurar, i li puc donar tots els comptes que vulgui, és que nosaltres hem gastat en el tema de la planificació familiar, en part, en serveis addicionals posats en centres propis i, en part, col·laboren amb ajuntaments de moltes comarques de Catalunya molts més diners que la migradíssima proporció de l'1,5% —repeteix, senyora Ferran—, de l'1,5% que ens han donat dels 1.500 mili-

ons de pessetes destinats a aquesta tasca l'any 1984, i del 8,4% dedicats a aquesta tasca l'any 1985.

Moltes gràcies, senyor President.

**Moció
subsegüent a la interpellació
a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial
i Obres Públiques sobre la
Necessitat d'una Política
de Tractament de Residus Sòlids Urbans**

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció que presenten els Il·lustres Diputats senyors Manuel Nadal, Pere Ayguadé i Esteve Tomàs, sobre la Necessitat d'una Política de Tractament de Residus Sòlids Urbans. Per presentar la Moció tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyores i senyors Diputats, senyor President, el motiu d'aquesta Moció és sol·licitar que el Consell Executiu aprovi en un termini d'un mes un pla director de tractament de residus sòlids urbans de Catalunya.

Aquesta Moció és subsegüent a una interpellació, en la qual vam expressar la nostra crítica de la situació actual a Catalunya en aquest tema, i d'alguna manera avançàvem algunes de les nostres propostes de com s'havien de resoldre. I és evident que per resoldre aquesta problemàtica de les escombraries de Catalunya cal que hi hagi un pla que indiqui què és el que cal fer. En aquests moments, aquest Pla és inexistent, hi ha uns estudis elaborats, però el Pla encara no està aprovat.

Per tal d'impulsar aquesta política, el Grup Socialista va seguir dues línies : per un cantó, va proposar a la Comissió de Política Territorial una Proposició no de Llei, en els mateixos termes que la Moció que avui debatem; en aquell moment nosaltres donàvem tres mesos de termini perquè s'aprovés aquest Pla de residus sòlids urbans; la Proposició no de Llei va entrar el 13 de novembre, i aquests tres mesos, d'alguna manera, es compleixen demà; és evident, encara no s'ha debatut aquesta Proposició no de Llei, els tres mesos s'hauran d'allargar, però val a dir que si ja han transcorregut els tres mesos i encara no s'ha debatut aquesta Proposició no de Llei, entre altres coses és a causa que el Grup majoritari de Convergència i Unió ha presentat dues sol·licituds de pròrroga del termini de presentació d'esmenes, i que, aleshores, no ha presentat cap esmena a la Proposició no de Llei. Per tant, es donaven tres mesos en aquell moment : ja han transcorregut i de moment no tenim el Pla director de tractament de residus sòlids urbans.

Una línia : Proposició no de Llei; l'altra, interpellació i Moció —és el que avui estem debatent. La Moció es va presentar, es va entrar el 12 de desembre, per tant, han transcorregut dos mesos, i també, altra vegada, val a dir, doncs, que els terminis han corregut moltíssim; en aquell moment nosaltres demanàvem que hi hagués un mes, perquè el Consell Executiu aprovés aquest Pla i, molt bé!, ara, després de dos mesos hem de debatre, altra vegada, hem de sol·licitar altra vegada que el Consell Executiu assumeixi aquesta responsabilitat i aprovi aquest Pla.

Voldria recordar a grans trets per què nosaltres creiem que és necessari aquest Pla director de tractament de residus sòlids

urbans. En aquests moments, a Catalunya la problemàtica del tractament de les escombraries —per ser més clars— és una problemàtica que està creant molts problemes de convivència entre ajuntaments de Catalunya. I aquesta problemàtica s'està produint per la manca d'actuació del Consell Executiu de la Generalitat. I no hi ha actuació, perquè no hi ha directrius, i no hi ha directrius, perquè no hi ha ningú que s'encarregui de coordinar aquesta política. Per tant, no hi ha directrius, no hi ha política, però és que en els casos que hi ha una mínima política dissenyada, com és per exemple el de les zones de muntanya, aquests plans que es van dibuixar en el seu moment sí que ho compleixen. Encara ara podem discutir, d'aquí a uns dies discutirem el pressupost d'inversions que es pot fer a través de l'emissió dels 20.000 milions de pessetes de deute, i veurem que encara en aquest pressupost s'incorporen propostes de plantes de tractament, d'incineradores compreses en el pla de muntanya.

Per tant, amb bastant retard, encara estem intentant resoldre el problema del tractament de residus sòlids urbans a les comarques de muntanya, ja en compliment del que el Consell Executiu havia dissenyat, en aquest cas, únicament i exclusivament, en el tema de muntanya.

Però, és que si anem a nivells molt més concrets veurem que veritablement la problemàtica és greu i que es produeixen fenòmens tan preocupants com que el Delegat Territorial de Governació de les comarques gironines o el Director General de l'Administració local, el senyor Caminal, hagin de marxar a corre-cuita d'un poble, perquè els veïns els estan apedregant. I, per tant, és un problema viu, un problema que preocupa als ciutadans de Catalunya. O és preocupant que un possible abocador que ja està descartat —que tothom sap que no es farà—, que era el macroabocador de la Costa Brava, que en algun moment s'havia intentat que es tirés endavant com una proposta raonable —sembla que no ho és, tots hi estem d'acord, potser no ho és—, però resulta que el consorci de la Costa Brava ha adreçat vint-i-set escrits, vint-i-set escrits als Serveis Territorials de Governació de Girona i encara no han rebut cap resposta sobre si aquest abocador és viable o no és viable; no se'ls ha contestat, vint-i-set escrits.

Per tant, jo penso que hi ha una política incoherent, una manca de decisions, una manca de resposta a les demandes dels ciutadans de Catalunya respecte a aquest tema. I, segurament, això passa, doncs, perquè hi ha una descoordinació, una incompatibilitat entre dos departaments, entre el Departament de Política Territorial i el Departament de Governació. El Departament de Política Territorial és qui d'alguna manera s'ha d'encarregar de planificar a Catalunya i, d'alguna manera, és qui hauria de redactar, o d'alguna manera fer la proposta de redacció del pla director que nosaltres estem proposant en aquests moments. I existeix, aquest Pla existeix; hi ha un llibret que diu *Pla director de tractament de residus sòlids urbans*, però apareix i desapareix a conveniència de les conselleries; a vegades l'ensenyen, a vegades no l'ensenyen, i sembla que és un pla indicatiu que no serveix per gaire res més que per donar indicacions, i llavors qui aplica la política, que és el Conseller de Governació, va per camins completament oposats. Perquè, veritablement, si veiéssim la programació del Pla director i l'execució del senyor Caminal o del senyor Macià Alavedra, veuríem que no tenen res a veure.

Per tant, nosaltres proposem que el Pla director de residus sòlids urbans tingui les característiques de Pla territorial sectorial —tal com preveu la Llei aprovada en aquest Parlament, Llei del 21 de novembre, de Política Territorial—, un pla territorial sectorial aprovat pel Consell Executiu. I això és el que nosaltres demanem avui en aquesta Moció, que el Consell Executiu defineixi una política concreta, i la mateixa Llei de Política Territorial preveu que, en els casos en què hi hagi competència municipal sobre un tema determinat, el Consell Executiu ha d'assumir unes determinades competències i ha d'intentar agrupar els municipis a través d'agrupacions de municipis, a través de mancomunitats o a través de les fórmules que siguin convenientes per tirar endavant una política dissenyada pel Consell Executiu que afecta àmbits territorials superiors al municipal. I això ho preveu la mateixa Llei; per tant, es pot fer un pla territorial sectorial compatible amb la competència municipal de tractament de residus sòlids urbans.

Nosaltres demanem que hi hagi aquesta política, és necessari que es defineixin aquests objectius i que aquests objectius estiguin definits en aquest Pla director de tractament de residus sòlids urbans a Catalunya, amb les característiques —repeteix— de pla territorial sectorial, que ha d'aprovar el Consell Executiu, i nosaltres demanem avui que sigui en un termini d'un mes i que abans, en la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament, discutim les línies mestres d'aquest Pla.

Jo crec que en aquests moments es dona una situació en l'àmbit de tractament de residus sòlids urbans que jo la comparo, d'alguna manera, amb un record que tinc de quan era molt jove, que era que en les festes majors mataven els ànecs degollant-los i encara els ànecs, sense el cap, anaven movent les potes i anaven circulant pels camins. Jo penso que aquí, a Catalunya, en aquest tema dels residus sòlids urbans i em temo que en moltes altres coses, estem movent encara les ales, ens estem movent, però sense cap cap, com l'ànec en aquell moment. *(Remor de veus.)*

Per tant, senyors, jo demano que, com a mínim, en el tema dels residus sòlids urbans, s'aprovi un pla director de residus sòlids urbans, amb característiques de pla territorial sectorial, i que aquest pla sigui seguit com una norma per tots els ciutadans de Catalunya i per totes les administracions de Catalunya.

Res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. No havent-hi esmenes presentades a la Moció, aquesta Presidència invita als diferents Grups a posicionar-se. Per Esquerra Republicana té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Gràcies, senyor President. Seré molt breu i ho llegiré. Diu : «El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya considera, respecte el contingut d'aquesta Moció, que prèviament a l'aprovació del Pla director de tractament de residus sòlids urbans, per part del Govern de la Generalitat han d'ésser debatudes les línies generals per la Comissió de Política Territorial de la Cambra. Conseqüentment, és lògic que el termini d'un mes que s'esmenta en la Moció s'hauria de comptar a partir de la celebració de l'esmentat debat, i no des del moment de la presumpta aprovació de la Moció.»

D'acord amb això, votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula l'Honorable doctor Espasa.

(Remor de veus.)

El Sr. ESPASA *(de l'escó estant)* : Gràcies, senyor President. Només per anunciar el nostre vot favorable...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. ESPASA : ...a la Moció, atès que estem d'acord amb els seus continguts.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Diputat. En representació del Grup Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Des de l'escó mateix, senyor President, per dir que per al Grup Popular, nosaltres votarem «no» a aquesta Moció per dues coses : la primera, és que això que en un mes, i abans hagi de passar a la Comissió de Política Territorial, creiem que és completament impossible. Però, també n'hi ha una altra, i que és la que jo voldria que el Grup Socialista reflexionés, ja que en els textos de tramitació de llei presentats a aquest Parlament n'hi ha una que diu «Projecte de Llei de Bases de Delegació en el Govern per a l'Adequació de les Lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees» i en l'annex es parla que entre les relacions de les lleis de Catalunya hi ha la Llei 12/1981, del 24 de desembre, que parla sobre la protecció dels espais naturals d'especial interès, afectats per activitats extractives, i la Llei 6/1983, del 7 d'abril, de Residus Industrials; i, en aquest mateix annex, en la relació de directrius de la Comunitat Econòmica Europea, en trobem dues que diuen : Directiva del Consell, número 75/442/CEE, del 15 de juliol de 1975, sobre el relatiu als residus, i un altra que parla sobre la Directiva del Consell, número 78/319/CEE, del 20 de març de 1978, també relativa als residus tòxics i perillosos, amb la qual cosa nosaltres creiem que el Pla aquest directiu que demanem, i que nosaltres recolzarem en el seu moment, primer ha de ser adequat a les comunitats econòmiques europees.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per al Grup de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Vila.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, la Moció que ens ocupa creiem que podem dividir en tres parts la seva explicació. Què diu la primera part? Diu : «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a aprovar el Pla director de tractament de residus sòlids urbans.»

Considerem, en aquest moment, el marc legal existent per aprovar aquest Pla director, desenvolupat en el temps de la seva aprovació, començant pel precepte més allunyat; parlem de la Llei 42/1975 de l'Estat. Què diuen els articles 11.1, 11.2 i 11.3? «L'activitat de l'Administració no municipal no és pròpiament planificadora»; ítem més, l'article 11.4 diu : «El Departament de Política Territorial i Obres Públiques té competència per fixar les condicions mínimes relatives als emplaçaments de les instal·lacions del tractament de residus sòlids urbans, segons els seus tipus, a efectes de la seva consideració en el planejament urbanístic. Els Ajuntaments tenen la competència bàsica del tractament de residus sòlids, com també un

mitjà específic de finançament. Les diputacions també han d'arrogar-se les competències assignades als ajuntaments, en cas d'incompliment per part d'aquests.» Així mateix la Direcció General del Medio Ambiente s'ha reservat, per a l'any 1986, uns pressupostos amplis per a si mateixa i per a les actuacions decidides per ella que no semblen correspondre's amb la tasca d'elaborar una legislació bàsica —tasca que la Constitució li té reservada. Exemple : inversió a Madrid per aquest concepte, 167 milions de pessetes; inversió a València, 50 milions de pessetes; inversió a Huelva, 50 milions de pessetes més; inversió a la resta de les diverses comunitats autònomes, 130 milions de pessetes; és a dir, que la inversió només prevista per a Madrid, ultrapassa en un 12% la inversió, pel tema del tractament de residus de la resta de comunitats autònomes de tot l'Estat —llevat dels casos puntuals de València i Huelva—; inversió que, per altra part, ja està decidida per la mateixa Direcció General, la localització i tipologia de l'actuació a dur a terme. Per tant, ara, com veiem, la legislació estatal existent dóna competència bàsica a les administracions locals i diputacions en allò que els correspon, a més a més de les actuacions directes i personals de la mateixa Administració central, això agreujat perquè, en el dia d'avui, el reglament de desenvolupament de la llei encara no s'ha efectuat. Segon element que conforma el marc jurídic d'aquest tema, el Decret 64/1982 de la Generalitat. Què pretén aquest Decret? Aquest Decret és una reglamentació parcial del tractament del residus, es fonamenta en el desplegament parcial de la Llei 42/1975, que ara esmentàvem, i en les competències legislatives i de gestió que, en aquesta matèria, atorga a la Generalitat de Catalunya l'Estatut d'Autonomia i pretén resoldre, en una part, la problemàtica, per part de la Generalitat, que planteja el tractament de residus sòlids. L'article cinquè, apartat tercer diu : «La Conselleria de Governació resoldrà els conflictes respecte a la ubicació de la instal·lació quan un ajuntament no disposi del lloc idoni per a l'emplaçament de l'activitat i les gestions amb altres ajuntaments veïns no comportin una solució satisfactòria, previ informe dels Departaments d'Indústria, Política Territorial i Sanitat en allò que és de la seva competència, és a dir que, com es pot veure, l'any 1982 ja hi havia, per part de la Generalitat estatutària, una real preocupació pel tractament dels residus sòlids, si bé la competència compartida o concurrent —no la bàsica— no permetia més que emprendre actuacions a nivell normatiu, organitzatiu i de gestió, en el marc d'una estricta col·laboració entre els ens públics responsabilitzats, cosa que el present Decret reflecteix amb tota la seva real dimensió possibilista com a norma d'actuació fonamental per part del Consell Executiu de la Generalitat, que es concreta primordialment en el seu paper orientatiu, de suport i harmonitzador de les actuacions dels ens públics bàsicament afectats per la seva competència.

Tercer element que conforma aquest marc, la Llei de Política Territorial. Segons el capítol quart de la Llei —que s'esmenta en el Preàmbul de la Proposició no de Llei signada per l'Honorable senyor Armet— els plans territorials sectorials han de contenir : primer, una estimació dels recursos disponibles; segon, una estimació de les necessitats; tercer, una estimació dels dèficits territorials; quart, la determinació de les prioritats d'actuació; i, cinquè, la definició d'estàndards i normes de distribució territorial. Ara bé, els plans territorials sectorials

necessiten una normativa que especifiqui els efectes precisos de la seva aprovació, i comportaria aprovar memòries, estadístiques i càlculs, cosa que actualment no té cap contingut administratiu.

Avui dia existeix el Pla Director de Tractament de Residus Sòlids Urbans a Catalunya, que és aquell llibre que jo els enseño i que, evidentment, senyor Nadal, jo no faig aparèixer i desaparèixer perquè no sóc cap màgic per aconseguir això; aquí està, i és de l'abril del 84 —vull dir que no és de fa quatre dies; per tant, penso que està a l'abast de qui hagi tingut interès en aconseguir-lo.

Aquest Pla ha estat elaborat per la Direcció General de Política Territorial, previstos els esquemes i directrius del Pla Territorial de Catalunya. L'esmentat Pla ha considerat els plans i estudis preexistents i s'ha elaborat en col·laboració amb altres institucions; és a dir, dins l'àmbit de la regió I, per exemple, els treballs s'han desenvolupat conjuntament entre la Unió Cooperativa de Residus de la Direcció de Serveis Metropolitans de la Corporació Metropolitana de Barcelona, i el Servei de Medi Ambient de la Direcció General de Política Territorial de la Generalitat.

Segon, per a l'àmbit de la província de Barcelona s'han efectuat consultes al Servei del Medi Ambient de la Diputació de Barcelona.

Tercer, pel que fa a la resta de l'àmbit s'han efectuat per la Direcció General de Política Territorial amb la cooperació, en els aspectes geològics, del Servei Geològic de Catalunya i així mateix s'ha col·laborat també amb la Direcció General d'Administració Local del Departament de Governació i amb la Diputació de Tarragona.

Aquest Pla cobreix tot l'àmbit territorial del país, contempla la problemàtica de tots els ajuntaments, proposa solucions en tots els casos, quantifica els diversos aspectes dels problemes i de les solucions, i conté mètodes de càlcul per optimitzar els problemes. El Pla Director a Catalunya no defineix terminis d'execució, ni ha de definir-los, atès que és un instrument d'ajuda als ajuntaments i no pot ésser un document vinculant per a ells. El que passa és que davant d'actuacions com la que ara ens ocupa no es pot actuar de forma autoritària, ni intransigent, enfront de la desconfiança i el sentiment del greuge comparatiu que es desperta en les zones on s'ha de situar alguna instal·lació de tractament i, per tant, el que requereix és que es doni una maduració de l'opinió pública; per tant, i pels raonaments exposats fins ara, el nostre Grup entén que votar favorablement aquesta part de la Moció, representa demanar al Govern de la Generalitat que faci allò que ja ha fet, ja que —com s'ha demostrat fefaentment— ja existeix un Pla Director de Tractament de Residus Sòlids Urbans a Catalunya —Pla que ja és utilitzat pels ens públics, amb competència bàsica i subsidiària com a instrument eficaç per prendre les seves decisions.

El que passa, senyor Nadal, és que les coses es poden fer bé, o es poden fer malament. Per exemple, es poden fer bé, quan una colla d'ajuntaments de l'Alt Empordà es reuneix a Castelló d'Empúries per decidir on seria millor ubicar la seva planta de tractament de residus sòlids urbans, i, evidentment, es fan coses i es decideixen coses. Es poden fer malament, i llavors passa el que passa a Mataró que, segons diu el diari *La Vanguardia* el 3 de desembre del 85 : «Detectados graves fallos en el funcionamiento de la planta de residuos sólidos urbanos del

Maresme.» Per tant, quan parlem de fer coses, parlem de fer-les bé, assenyadament i acurades, no parlem de fer-les d'una manera barroera.

La segona part de la Moció diu : «en el termini d'un mes.» Home, miri, senyor Nadal, el nostre Grup es pregunta quin serà el termini vàlid per aprovar, suposadament, aquest pla director, si el d'un mes —proposat pel seu Grup en la present Moció— o el de tres mesos, tal com consta en el text de la Proposició no de Llei presentada pel mateix Grup Socialista, en els mateixos termes que aquesta Moció —i que ja es veurà al seu dia en la Comissió de Política Territorial. El nostre Grup considera que no pot votar a favor d'aquesta part de la Moció, donada la manca de coherència interna dins del seu Grup proponent, quant a l'optimització dels recursos temporals, restant obert que es posin d'acord, prèviament, el senyor Armet —signant de la Proposició no de Llei— i els senyors Nadal, Ayguadé i Tomàs —signants de la present Moció— i, llavors, quan vostès estiguin d'acord, nosaltres decidirem si és convenient o no votar aquesta part.

Tercera i darrera part. Les línies generals d'aquest Pla seran debatudes prèviament per la Comissió de Política Territorial d'aquesta Cambra. Home, senyor Nadal, en aquesta tercera i darrera part, el nostre Grup es pregunta per què vostè pretén que el Parlament faci allò mateix de què vostè acusava els Consellers Alavedra i Bigatà en la interpellació, és a dir, allò del Mister Hyde i el Doctor Jekyll; és a dir, que vostè ens proposa que la Comissió de Política Territorial usurpi la personalitat de les Comissions d'Indústria, Justícia i Política Social —afectades també per la incidència del tractament de residus sòlids. Això no és seriós i, per tant, les línies generalitzades d'aquest Pla estan perfectament definides com a resultat d'allò que ha fet el Govern de la Generalitat, que és simplement governar, i fer una proposta d'actuació, conjuntament, per a tot el territori, prèvia consulta i audiència a les parts primàriament afectades i competents en aquest tema.

El nostre Grup, també, votarà en contra d'aquesta part de la Moció i, per tant, un terç de no, més un terç de no, més un terç de no és igual a un no. (*Rialles*).

Moltes gràcies, senyor President.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetrem, tot seguit, a votació la Moció amb el benentès que hi restarà incorporada una esmena de caràcter tècnic lingüístic que ha estat incorporada.

Per tant, Diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant la Moció ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció

**subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre el Compliment dels Contractes i la Inversió
a les Carreteres de la Generalitat**

Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció, presentada pels Il·lustres Diputats, senyor Ramon Aleu, Joan Ganyet, Manuel Nadal i Esteve Tomàs, en relació amb els

contractes i les inversions de carreteres de la Generalitat. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, fruit de la interpellació sobre l'actuació en carreteres del Govern de la Generalitat vista el darrer Ple, sorgeix la Moció que avui presentem a la consideració de la Cambra.

Però jo els vull fer notar dos fets que segur que no han passat inadvertits a la consideració atenta dels Il·lustres Diputats : el primer és que, després de la interpellació, s'ha desfermat una continuada peregrinació itinerant del Conseller i dels alts càrrecs de Política Territorial —sobretot de carreteres— a explicar el que s'estava fent; i, també, que s'ha desfermat una quantitat d'anuncis pagats per tal d'explicar el que es feia en carreteres.

Cenyint-nos a Tarragona, el dia 18 de desembre, visita de l'Honorable Conseller a Reus a inaugurar una carretera; el dia 19 de desembre, visita del Director General de Carreteres a la zona de l'Ebre; posteriorment i com a premsa escrita, l'*Anuari del Diari Espanyol*, dues pàgines : «Inversió de 4.543 milions de pessetes en obres de nova realització»; el *Diari Espanyol* del dia 5 de juny... no aquest és el senyor Roca..., aquí també : «Previsió de les carreteres de la Generalitat a Tarragona durant 1986», podria continuar. Però bé, la major part d'aquestes informacions no són exactes. I, segon, que és la nota de premsa d'ahir, feta perquè sortís avui, que parla de les inversions en carreteres —la tinc aquí, he agafat la de *La Vanguardia*— parla de milions de milions, del Pla de Carreteres, de mil coses.

Però, almenys per a mi, almenys per a aquest Diputat que els parla, n'hi ha una que, en el moment en què la llegeixes et permet posar en dubte tot el que aquí es diu, i la llegiré. Diu, referint-se al Pla de Carreteres : «Enriquecido con toda la información, el Plan de Carreteras tuvo también una purificadora tramitación parlamentaria.» Mare de Déu!, l'Il·lustre Diputat Esteve Tomàs i un servidor demanant que el Pla de Carreteres passés pel Parlament, i la majoria dient que no calia que hi passés acollint-se a la Llei de Política Territorial, i ara resulta que ha tingut una «purificadora tramitación parlamentaria.» Senyors, això em permet posar en dubte qualsevol de totes aquestes dades.

A més a més, també estic content perquè aquest article reconeix les prioritats de la Direcció General de Carreteres, que són l'Eix del Llobregat i la Nacional 152 —afirmació que se'm va desmentir a mi, públicament, per part del que crec que avui és el Sots-director de Carreteres.

I anem a la Moció, dos punts, un de constatació, i un obligant el Consell Executiu.

El de la constatació. Miri, diu : «Hi ha hagut un endarreriment i, sovint, un estancament en l'execució de l'obra pública contractada en les carreteres.» L'Honorable Conseller senyor Bassols ens ha dit que s'ha de fer cas al *Diari Oficial* i que tota la resta, rumors, *Diari Oficial*, i aquí no hi ha nans infiltrats. *Diari Oficial de la Generalitat* del 14 de juliol de 1982, contractació de carreteres, concretament la de Tortosa a França per la Vall d'Aran, tram Flix-Maials; 14 de juliol de 1982, termini d'execució 18 mesos; la d'Hospitalet de l'Infant a Móra la Nova, termini d'execució vint-i-quatre mesos. Per tant, seguint els consells de l'Honorable Conseller, de fer cas del *Diari Oficial* resul-

ta que aquí es demostra que hi ha hagut incompliment.

Segon tema que nosaltres diem en la interpe·llació. Hi ha hagut un retardament de les anualitats programades l'any 1983 pel que fa a les obres contractades en les carreteres. La comparació entre els annexos d'inversions reals, aprovats per aquest Parlament, dels Pressupostos de 1983 i l'annex d'inversions reals de la Direcció General de Carreteres de l'any 1985, demostren que hi ha hagut endarreriment en les anualitats de carreteres. I totes aquestes dades, que són fotocopiades, les tinc a disposició de qualsevol Diputat de la Cambra.

I en citaré un exemple; concretament, dos exemples, els que he citats abans. Flix-Maials. Segons el Pressupost de 1983, hi havia una anualitat de 4 milions de l'any 82, 259 del 83, i 165 del 84. En el Pressupost de 1985 n'apareixen 184 d'anualitats anteriors i 235 del 85. Endarreriment evident.

La carretera de Móra la Nova-l'Hospitalet, n'hi havia, 15 el 82, 450 el 83, 344 el 84. Segons el Pressupost de 1985, 518 d'anualitats anteriors, 65 del 85 i 228 del 86. A més, també recorde, i ho vaig explicar a bastament al moment de substanciar la interpe·llació, l'informe de la Sindicatura de Comptes, que diu a bastament els canvis que hi ha hagut entre unes carreteres i unes altres. L'altre punt a què nosaltres fem menció és que aquests dos fets són fruit d'una programació i de la licitació i adjudicació consegüents realitzades l'any 83, en què, amb una inversió de 2.900 milions de pessetes, es comprometien 16.700 milions de pessetes per a les tres anualitats posteriors. Bé, torno a treure : Generalitat de Catalunya, Memòria d'actuacions 1983. Contractació de l'any 81, 3.562 milions; contractació de l'any 82, 6.079 milions; contractació de l'any 83, 18.380 milions; contractació de l'any 84, cap; de l'any 85 —i torno a fer cas al senyor Bassols i agafo una per una totes les resolucions que són de contractació de carreteres del *Diari Oficial de la Generalitat*—, la meua suma són 4.722 milions, dels quals 620 són d'obres adjudicades, però no realitzades, perquè l'empresa les ha deixades, o pel que sigui; que 2.641 són en conveni amb la Corporació Metropolitana, i 662 són en conveni amb la Diputació de Tarragona —i em torno a remetre a l'annex d'inversions reals, perquè pugui servir de mostra que el que estic dient no és mentida.

Hi ha una dada més que demostra aquesta voluntat, una dada nova, i és que el Consell Executiu ha presentat al Parlament un Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits, un Projecte de Llei d'Habilitació de Crèdits de 20.000 milions, i en la memòria del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a la pàgina 93, primera, de la memòria, llegeixo textualment : «Es refereixen a obres endegades, compromisos assolits o tasques que donen suport a aquestes obres, de manera que permeten la continuïtat de la tasca inversora i planificadora.» És document entrat al Parlament. Però és que la pàgina 3, en referir-se a la Direcció General de Carreteres diu : «una part molt important, de 300 milions, es dirigeix al pagament de les expropiacions ja efectuades als exercicis anteriors i que estan pendents de liquidació». I, després, des de la pàgina 108 a la pàgina 119, hi ha tot un seguit de carreteres on es va dient el que es veu en expropiacions. Carreteres subhastades, licitades durant l'any 1983, i l'any 1986 se'ns presenta un Projecte d'Habilitació de Crèdit per pagar les expropiacions. Això és legítim, però, políticament, és un desastre; no fa més que crear problemes. Subhastar obres sense haver fet les expropi-

cions és un desastre, és una manifestació més de la política de plantada de cartells l'any 83, i després, *piano, piano...* Això no és seriós.

I, el segon punt de la Moció, és un punt referit, única i exclusivament, a adquirir claredat. És saber què es fa d'aquest volum important de diners, segons la nota de premsa quaranta no sé quants milers de milions.

Jo crec que seria lògic suposar que el primer interessat que hi hagués aquesta claredat seria el Consell Executiu i els Grups que li donen suport. Si la solució fos tan nítida com ells pretenen en les declaracions que fan! Crec que tots els Grups parlamentaris coincidiran a demanar aquesta claredat; és un dret i una obligació del Parlament tenir informació suficient, però, si els Grups que donen suport al Govern —Convergència i Unió i Esquerra Republicana— no votessin aquesta segona part, ens empenyarien a considerar que prenen opció per l'obscurantisme, i això no fóra positiu per a aquesta Cambra. I també ens permetria creure que aquests Grups són els primers no convençuts de la pretesa claredat en les manifestacions que ha fet.

Per tant, per aquests motius, nosaltres hem presentat aquesta Moció, i esperem de tots els Grups que l'acullin en els termes que s'ha presentat i la votin favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputat. Per defensar llur esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat representant del Grup Popular, senyor Veray.

El Sr. VERAY : L'esmena presentada pel Grup Popular en el punt segon és una esmena de supressió, i es basa, pràcticament, en el següent : en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en l'article 30, diu : «El Parlament representa el poble de Catalunya i exerceix la potestat legislativa», i, més avall diu : «i controla l'acció política i de Govern». Aleshores, demanar que sigui en els ajuntaments, essent l'ajuntament la representació de la cèl·lula també del poble, jo crec que és al Parlament on s'han de trametre totes les dades demanades i ha de ser el Parlament, a través dels seus Diputats, exercint les seves funcions dintre de les contrades per les demarcacions que han estat exercides, els qui han de trametre als ajuntaments —dic jo—, els Il·lustres Diputats d'aquesta Cambra, els qui han de trametre als ajuntaments tota la informació que hagi estat rebuda. Per això nosaltres demanem que se suprimeixi d'aquesta Moció la paraula «els ajuntaments».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Des de l'escó. Diem nosaltres, la denominació de «carreteres de la Generalitat» sembla que respon a la necessitat de diferenciar-les als efectes administratius de les carreteres de les diputacions i de les que depenen de l'Administració central. Aquestes últimes denominades, per influència exterior, nacionals. En realitat, i almenys per a nosaltres, les nacionals són les que depenen de la Generalitat i de les diputacions, i les altres són les estatals, car depenen de l'Administració central de l'Estat.

Entrant en la Moció que ens ocupa, hem de dir que, considerant que el punt primer fa referència a afirmacions que ja foren discutides en el Ple del dia 11 de desembre del 1985, no sembla que sigui el més pertinent retornar, ara per ara, al

mateix tema, en espera que diversos punts exposats, i que foren objecte de discussió i, per tant, discrepants, siguin analitzats suficientment. El nostre Grup votarà en contra d'aquest punt primer de la Moció. Pel que fa al punt segon, el qual es refereix a la informació que correspon a les obres vials programades per als exercicis del 1985 i 1986, considerem pertinent, i àdhuc necessària, aquesta informació, i, consegüentment, el nostre Grup parlamentari votarà afirmativament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari de Convergència, té la paraula el senyor Ramírez.

El Sr. RAMÍREZ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Aleu, jo penso que, en un parell de coses, vostè m'ho ha posat molt fàcil, perquè, és clar, si el Conseller i els alts càrrecs de la Direcció General i del Departament volten, és que tenen coses per explicar i tenen coses per inaugurar, tenen coses per ensenyar. És clar, jo, d'altra banda, entre el que diuen els diaris i el que diu un Subdirector General de Carreteres, en principi, em crec que el diu el senyor Subdirector General de Carreteres.

Penso que hi ha mocions que es presenten amb l'esperança de guanyar-les i amb la bona intenció d'introduir una millora en un tema concret, i les esmenes que es presenten després intenten matisar les coses i potser al final, potser no s'aprova, perquè al Parlament la majoria no hi està d'acord, però, d'alguna manera, la intenció ja val. En canvi, hi ha mocions que es presenten amb l'esperança de no guanyar-les, perquè la modificació que proposen és impossible d'aconseguir, perquè el que proposen no és raonable, perquè la crítica que fan és evidentment injusta. I, malgrat tot, es presenten, perquè dona la possibilitat d'expressar unes crítiques des d'aquesta tribuna i perquè es té l'esperança, malgrat que sigui rebutada a bastament, que quelcom quedarà difuminat en l'ambient.

Nosaltres creiem que aquesta és una d'aquestes mocions; el Grup de Convergència i Unió la votarà, evidentment, en contra, i estem convençuts que el poble, els ciutadans, els usuaris de les carreteres, ja ho han fet. Tractant-se de carreteres, que són la realització tangible i visible, qualsevol persona que s'ho miri amb ulls mitjanament objectius convindrà que les afirmacions que es fan en la proposta de resolució són falses. El nostre Grup votarà contra aquesta proposta de resolució, amb el convenciment que si no és acceptada per aquesta Cambra, ho serà, no tan sols per la força dels vots, sinó també per la força de la raó. La Moció pretén que el Parlament constati que hi ha hagut un endarreriment i un estancament en l'execució de l'obra pública contractada en carreteres. El senyor Aleu ha fet referència a unes carreteres a què ja va fer referència en el curs de la substanciació de la interpel·lació origen d'aquesta Moció. Ell va citar divuit carreteres, de les quals pretesament, només tres estaven o acabades o dintre de termini. Va citar Tarragona-Constantí, acabada; Sant Bernat Calbó a Reus, ritme normal, que ara ja està acabada; Alcover-La Riba, ritme normal. Jo m'he pres la llibertat de llegir-me els informes i l'estat de situació d'aquestes carreteres. Saben quin és el resultat, senyores i senyors Diputats? De les quinze obres que el senyor Aleu donava com a aturades, retardades o no començades : tres ho estan per causes alienes a l'Administració, bàsicament, a causa de problemes o necessitats del contractista, com són la cruïlla de la nacional 340, amb la carretera de Móra-

l'Hospitalet de l'Infant, l'enllaç de Parets a la nacional 152, i l'enllaç de Granollers a la nacional 52 també, per un valor, malgrat tot això, de 119 milions de pessetes, 68 milions de pessetes i 43 milions de pessetes, respectivament, els projectes, de les quals, de la primera de la més gran, n'hi ha certificats 80, que fa un total d'aturades per valor de 150 milions de pessetes, que és una quantitat absolutament no significativa respecte al volum que estem parlant o que estem debatent en aquest moment.

Tornant a les carreteres, una ha funcionat lentament a petició dels ajuntaments per raons de compatibilitat d'accessos al municipi, que és la de Cervera-Guissona, i ara ja funciona normalment; una ha estat substituïda, evidentment, Hostalets-Adrall, per Organyà-Hostalets; una funciona normalment dintre del termini prefixat, que és la de Móra la Nova-l'Hospitalet; dues s'han retardat per incidències legals del reglament de contractació, és a dir Flix-Maials i Massanet-Costoja. La de Flix-Maials, evidentment les dues han necessitat un reformat, Flix-Maials ha necessitat que anés al Consell d'Estat. Massanet-Costoja, era per simplificar el projecte i estalviar diners, no ha necessitat informe del Consell d'Estat, i ha anat més ràpida. I set, set carreteres, al ritme que van, i si les circumstàncies climatològiques no ho priven, s'acabaran abans del termini fixat. La del pont de l'Ebre i accessos, dotze mesos d'anticipació; Tortosa-Xerta, nou mesos; Falset-la Vilella Baixa, catorze mesos; Reus-Salou, sis mesos; Guissona-Ponts, vint-i-tres mesos; enllaç Badalona amb la A-19, nou mesos; Arbúcies-Sant Hilari, tres mesos. Per tant, ni aturada, ni endarreriment, ni estancament.

També pretén que hi ha hagut un retardament de les anualitats programades l'any 83. Això tampoc no és cert, i si en algun cas puntual, en recerca d'una millor efectivitat, i donant proves d'agilitat d'actuació pressupostària, s'ha detret part de l'anualitat d'una obra per contreure la mateixa quantitat a favor d'una altra que anava més de pressa, s'ha fet sempre seguint la normativa de contraccions i detraccions, que obliga a compensar aquestes operacions en l'anualitat següent.

La Moció atribueix aquestes afirmacions, que nosaltres creiem no certes, al fet que l'any 1983, amb una inversió de 2.900 milions de pessetes, se'n comprometien 16.700 milions per a les tres anualitats posteriors. Aquí li recordaré, senyor Aleu, que l'any 84 es va produir una retallada dels diners transferits des de Madrid —21.000 milions de pessetes—, i suposo que convindrà amb mi que aquesta xifra pot fer trontollar les millors previsions i dificultar qualsevol programació.

Tinc els meus dubtes —o tenia els meus dubtes— sobre la intencionalitat dels proposants sobre aquest fet. És a dir, no sé si consideren aquest fet, el del compromís a partir d'una quantitat programada, positiu o negatiu. Del seu to i del to de la Moció, se'n desprèn que negatiu, però, en canvi, no he sentit cap queixa ni esgarip quan d'altres administracions han fet coses com les següents : MOPU —Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo—, variant de la carretera 1313 entre Ponts i Oliana, any 1985 : 362.507 pessetes; 1986 : 415 milions de pessetes; 1987 : 1.000 milions de pessetes; 1988 : 1.500 milions de pessetes; 1989 : 2.000 milions de pessetes.

Em permeto remarcar-los, senyores i senyors Diputats, que si es considera negatiu que 2.900 milions en comprometin 16.700 —és a dir, 5,75 vegades més— durant tres anys, que no

va més enllà del mandat que té el mateix Consell Executiu, deu ser-ho molt més que 362.507 pessetes en una sola obra en comprometin 4.915 milions —és a dir, 13.560 vegades més— per a quatre anys. I, ho repeteixo, no he sentit cap crítica per part dels proposants, com tampoc l'he sentida quan el Govern central ha anunciat l'aprovació d'un pla, amb compromís presupostari aprovat per ell i no per les Corts, fixant les inversions en carreteres fins a l'any 1991, cosa que deu tenir conseqüències negativíssimes, segons la seva argumentació, si als proposants els sembla que, a conseqüència d'aquesta contractació plurianual del 83, durant el 84 i el 85 no s'ha contractat cap obra, cosa, d'altra banda, que tampoc no és certa.

L'Honorable Conseller, en la seva intervenció per respondre la interpellació, ja va dir que se n'havien contractat 258 per un valor total de 7.048,4 milions de pessetes. I els recordo que l'any 84 es va treballar sense pressupost, que no fou aprovat per aquesta Cambra fins al mes de desembre.

Vostè, senyor Aleu, va fer una sèrie d'afirmacions errònies en fer la interpellació, que van ser contestades a bastament per l'Honorable Conseller de Política Territorial. Vostè, o no va escoltar la resposta, o no n'ha fet cas i ha prescindit de fets evidents; n'ha agafat d'altres i s'ha inventat els que li han convingut, sense tenir en compte que, justament tractant-se de carreteres, és molt difícil que el ciutadà, que les veu i les trepitja i hi circula, es deixi convèncer per afirmacions que dia a dia comprova que no són certes.

I vostè vol que sembli que qui amaga l'ou és el Departament i la Direcció General de Carreteres, i introdueix un segon punt a la Moció, demanant que es trameti la informació al Parlament i als ajuntaments afectats.

Pel que fa al 85, aquesta informació ja hi és, senyor Aleu. Acompanyava els pressupostos; ha estat publicada al *DOGC*. Vostè creu seriosament, senyor Aleu, que si un Diputat, un de nosaltres, vol tenir tots els detalls tècnics, contractuals, econòmics, de cada una de les obres en execució no ho pot trobar fàcilment? Vostè creu que demanant-ho amb una Moció aconseguirà que els pressupostos vinguin més de pressa o que varïi l'estructura dels seus annexos? Vostè sap que, pel que fa al primer punt, no és un problema, i les raons són molt diferents de les que estem plantejant aquí ara. ¿I vostè creu que els ajuntaments en faran alguna cosa de tenir aquesta informació de totes i cadascuna de les obres?

A ells els interessa, en tot cas, la seva, i aquesta ja l'han tinguda, tant en la informació pública que s'ha obert per cada projecte com en ésser recollit aquest en el planejament urbanístic. I el que és cert és que els projectes i tota la informació de cadascun d'ells ha estat, està i estarà a disposició dels parlamentaris i dels ajuntaments, perquè ho mana la llei, perquè és voluntat del Departament i de la Direcció General de Carreteres, i perquè així ho reforça una Resolució del Conseller, de data 17 de desembre del 85 —*Diari Oficial de la Generalitat*, 631, del 31 del XII del 85—, pel que fa al Pla de Carreteres de Catalunya.

Senyor Aleu, vostè s'equivoca; vostès s'equivoquen. Han volgut destapar la caixa dels trons i s'han trobat que només tenien piules i amb la pólvora mullada. Jo, des de la meua modestia, vull ajudar-lo perquè s'equivogui menys. Nosaltres votarem en contra de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputat senyor Ramírez. Per posicionar-se en relació amb l'esmena presentada pel Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Gràcies. Senyor Veray, m'he de posicionar respecte a l'esmena que vostès han presentat, i la posició és clara. És a dir, a mi, Diputat del Parlament, em ve l'Ajuntament de Flix —posem per cas— i em diu : «Escolta, què passa amb la carretera Flix-Maials que no s'acaba?» —per molt que digui el senyor Ramírez, no està acabada, i era un termini de divuit mesos a partir de l'any 82. Aquesta és una petició que és constant als Diputats.

Per què? Perquè avui mateix, un Il·lustre alcalde ha demanat una entrevista amb un Director General del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i li han dit que el dia 19 de març! Per tant, jo demano que aquesta tramitació, al mateix temps de donar-la al Parlament, es doni als ajuntaments. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. ALEU : Jo crec que, donada la desinformació generalitzada, l'incompliment generalitzat —com a bastament s'ha demostrat, s'ha dit aquí, malgrat les afirmacions del senyor Ramírez— quant als terminis d'execució i quant a la licitació de les obres, de fer-les sense tenir arreglat el tema de les expropiacions, jo desitjaria que el senyor Conseller ens expliqués quantes vegades ha rebut els afectats per la carretera Móra la Nova-l'Hospitalet per cobrar les expropiacions, i si estan pagades o no estan pagades; una carretera de l'any 82, senyor Ramírez, és veritat.

Per tant, jo no puc acceptar la seva esmena i entenc que és del tot legítim que aquesta explicació es doni als ajuntaments.

I espero que, encara que els Diputats de Convergència i Unió han anunciat que votaran que no, postura que entenc lògica, aquesta informació es faci. És a dir, que quan un Diputat faci una pregunta, no se li contesti : «Senyor Diputat, vostè ja sap que...tal»; no, se li contesti el que pregunta, no es contesti amb un to insultant o despectiu respecte al Diputat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Procedirem, per tant, a la votació de la Moció. També hi ha unes esmenes de caràcter tècnic que han estat incorporades, i la votarem, si no s'indica el contrari, el primer punt íntegre, i després el segon punt. (*L'I. Sr. Veray s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VERAY (*de l'escó estant*) : Jo demanaria que el segon punt es votés sense «els ajuntaments», i després amb «els ajuntaments».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord. Per tant, primer votarem el primer punt de la Moció.

Diputats que estiguin a favor del primer punt de la Moció, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, aquest primer punt de la Moció ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votarem ara tot el segon punt, llevat els mots «i els ajuntaments afectats».

Per tant, els Diputats que estiguin a favor del segon punt de la Moció, llevat aquest terme, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Per tant, aquest segon punt de la Moció ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Votarem, ara, simplement... No, ha decaigut; per tant, no cal procedir a la seva votació.

Preguntes

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller de Justícia
sobre la presentació d'un pla d'actuació social referit a la
política de protecció dels menors

Passem, ja, al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes. La primera d'elles, que formulen els Il·lustres Diputats senyor Joan Abelló, Xavier Soto, Francesc Casares i la Diputada Rosa Barenys. Per formular-la, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys. *(Remor de veus.)*

Prego als Il·lustres senyors Diputats que estiguin en silenci, s'asseguin i no s'estiguin drets en els passadissos.

Moltes gràcies.

La Sra. BARENYS : Senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats, pujo en aquesta tribuna per substanciar una pregunta molt velleta. La vam presentar al Parlament el dia 7 de novembre del 1985, i lamento que hàgim tardat tres mesos a poder demanar un aclariment respecte a aquesta qüestió a l'Honorable Conseller de Justícia.

Aquesta pregunta, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, va ser presentada en un conjunt de preguntes que hi ha... *(Remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau... És que no se sent.

La Sra. BARENYS : D'acord, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per tant, demano silenci perquè puguem escoltar la Il·lustre Diputada.

La Sra. BARENYS : Gràcies. Deia que aquesta pregunta, quan la vàrem presentar, ho vàrem fer amb un conjunt de preguntes que tenien per objectiu fer un seguiment del desenvolupament de la Llei de Protecció de Menors, aprovada en aquest Parlament durant l'any passat.

Com molt bé sap el senyor Conseller, la Llei de Protecció de Menors explicita, en el seu article 4.1, que el Departament de Justícia ha d'exercir les funcions de control i de coordinació de tots els organismes públics i privats que fan actuacions de protecció de les compreses en l'àmbit de la Llei, a la vegada que fomenta, i ajuda, i potencia, la iniciativa i la participació pel que fa a aquesta matèria en els ajuntaments i en les diputacions i altres institucions públiques o privades sense finalitat de lucre.

Nosaltres creiem que a partir d'aquest principi general que informa aquest article i dels mateixos principis rectors de la Llei de Protecció de Menors, se'n dedueix la necessitat que la Conselleria de Justícia, el Departament de Protecció de Menors, elabori un pla d'actuació social, a fi de poder assegurar el desenvolupament eficaç i la política dels menors a Catalunya. No hi ha dubte, i en això suposo que estarem d'acord, que l'abordatge de la política social per a la prevenció del risc és complexa, és difícil; són diverses les intervencions que es fan en la comunitat des de les institucions i fins i tot des de la iniciati-

va privada. La necessitat de coordinar totes aquestes actuacions crea, com deia, aquesta complexitat i aquesta dificultat per poder crear un marc d'actuació coherent. No obstant això, hem de reconèixer i ens hem de congratular que el fet que tinguem una Llei de Menors, en la qual estem en un tant per cent d'acord amb el que es va aprovar en aquesta Cambra, ens propicia un marc d'actuació i un fonament per legitimar i esperonar qualsevol actuació. Ara bé, aquesta Llei de Menors precisa, a l'igual de totes les lleis que s'aproven en aquesta Cambra, d'un instrument operatiu que faci possible posar-la en pràctica. I aquest instrument operatiu, evidentment, és un pla d'actuació, és un programa que el desenvolupi, i, evidentment, és un pressupost, una dotació pressupostària.

Jo voldria recordar a l'Honorable Conseller que a l'anterior legislatura, l'any 1983, en aquest Parlament es va presentar ja un pla d'actuació entre la Conselleria de Justícia i els ajuntaments. Un pla d'actuació acordat mitjançant la Federació i l'Associació de Municipis, en el qual s'establien unes funcions i uns objectius. Alguns d'aquells objectius —que tinc aquí— estan, d'alguna manera, emmarcats ja a partir de l'aprovació de la Llei de Menors. Parlava, per exemple, que era necessari definir el marc d'actuació en relació amb el menor a Catalunya; delimitar les competències; distribuir les funcions. Algunes d'aquestes qüestions queden encarrilades, com deia, amb l'aprovació de la Llei de Menors.

Ara bé, uns altres objectius importants que desenvolupaven aquest marc d'actuació, encara —sota el nostre criteri, segons els nostres coneixements— estan pendents. En aquella data —el 83—, dèiem que la Conselleria es comprometia a elaborar un informe sobre la situació de la infància a Catalunya; a elaborar plans d'actuació per a les diferents comarques; a elaborar recomanacions per millorar l'actuació de l'Administració pública.

Si, d'aleshores ençà, nosaltres no hem recordat —és a dir, si en aquesta legislatura no hem recordat— que aquest pla d'actuació estava pendent, era perquè teníem en debat en el Parlament, havia entrat ja la Llei de Protecció de Menors, i estàvem esperant avançar en el marc legislatiu que ha d'informar qualsevol pla d'actuació. En aquest moment, aquesta Llei està aprovada, s'estan aplicant ja algunes de les mesures que s'hi estableixen, i és per aquest motiu que volíem saber, senyor Conseller, en quin termini el Departament de Justícia —si és que creu que la interpretació que nosaltres fem és ajustada— pensa presentar un pla d'actuació social referit a la política de protecció dels menors.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, si no fos perquè podria ser mal interpretat, com a descortesia —descortesia a la Cambra i als Il·lustres Diputats autors de la pregunta—, la contestaria en uns termes molt lacònics, perquè, en realitat, la Conselleria de Justícia no s'ha proposat cap termini per presentar el pla d'actuació social referit a la política de protecció de menors a Catalunya. És més : ni s'ha proposat l'elaboració d'aquest pla, ni termini, ni l'elaboració d'aquest pla. I, ara, m'explicaré.

En primer lloc, considerem que l'article 7 de la Llei de Pro-

tecció de Menors ja detalla d'una manera molt minuciosa quines són les accions que ha de desenvolupar la Conselleria de Justícia pel que fa a l'aplicació i l'execució de la Llei, i preveu, precisament, pel que fa a aquestes relacions amb altres organismes que tenen també una pròpia política de menors, com s'ha de portar a cap aquesta col·laboració.

La pregunta fa referència, en primer lloc, a les relacions amb l'Administració de justícia. Doncs bé, l'article 7 ja diu que la col·laboració amb aquesta Administració de justícia de menors es farà facilitant-li tota la informació i els diagnòstics necessaris abans que els tribunals tutelars de menors o els jutjats de menors dictin la mesura aplicable i que, després, s'encarregaran de la seva execució; que, igualment, delimitarà les funcions amb els altres Departaments i corporacions, i que col·laborarà amb els ens de l'Administració local en la creació de centres i serveis per a la protecció de menors.

Llavors, en aplicació, en execució d'aquest article 7, la Conselleria de Justícia ha reforçat ja els seus equips d'observació i diagnòstic per estar en condicions de complir aquest article 7 i facilitar als tribunals de menors el diagnòstic previ a dictar-se la mesura que requereix el tractament de cada menor, i, així mateix, està en condicions d'executar-lo.

Pel que fa referència als ens locals, el sistema adoptat no és el d'un pla d'actuació social, sinó el sistema de conveni; de conveni, concretament, amb els ajuntaments, i això, d'una manera progressiva. L'any 84 es van subscriure divuit convenis amb diferents ajuntaments, i aquest any 85, ja dintre del marc d'aquesta nova legislació de menors, se n'han subscrit trenta-set.

I, pel que fa referència a altres organismes, per exemple, amb la Diputació, va ser fet públic —amb motiu de les Jornades sobre Centres Diürns de Serveis Socials per a Infància i Adolescència, el setembre darrer— el conveni, el pla d'actuació conjuntament amb la Diputació, i estan avançades les relacions per establir els protocols corresponents amb el Departament d'Ensenyament i, sobretot, amb el de serveis socials, per a la qual cosa la Llei de Protecció de Menors ens dona un any per traspassar-li tots aquells centres i menors que no cauen plenament dintre de la Llei de Protecció de Menors, sinó que són merament contemplats en la legislació de serveis socials i que s'espera arribar als acords definitius quan estigui aprovada, també, la corresponent llei de serveis socials.

I, a l'últim, més que aquest pla d'actuació, despleguem la llei per mitjà de reglaments. I, així, el Consell Executiu de la Generalitat ha aprovat ja per decret el reglament del Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors, en què s'integren organismes, departaments de la Generalitat de Catalunya, les diputacions, els ajuntaments i entitats i institucions privades.

Pensem que aquest Consell, el reglament del qual, com he dit, ha estat ja aprovat i possiblement, em penso que ha estat fins i tot ja publicat en el *Diari Oficial*, esperem que aquest Consell sigui un autèntic gresol on es fonguin les iniciatives de tots els organismes i les entitats interessades i que, d'una manera més viva i més eficaç, i més ràpida que la d'un pla d'actuació, es coordinin les activitats de tots els organismes interessats en el tema.

El reglament del Registre d'Institucions serà presentat demà, precisament, per a la seva aprovació, en el Consell Exe-

cutiu, i tenim en preparació, i amb possibilitats de ser presentat a la seva aprovació molt aviat, un reglament sobre política de prevenció, un altre d'acolliments familiars, i un altre que agafa tota la normativa general de desplegament de la Llei.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per replicar, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS : Sí, gràcies. Des de l'escó mateix, si m'ho permet, senyor President. Jo, bé, li agraeixo la resposta que m'ha donat, senyor Conseller. Penso que vostè no m'ha parlat d'un pla, sinó que m'ha parlat d'actuacions que comporten un pla d'actuació. Aleshores, la meua pregunta —la repeteixo—, és la següent : si la Llei a què vostè fa referència, i jo també, en el seu article 7, diu quines són les funcions del Departament de Justícia i entre elles, en el punt c) diu : «Exercir l'acció preventiva i el tractament adequat respecte als menors, etcètera», i en el que fa referència als principis rectoris diu, en el seu article 13, que «el Departament de Justícia ha de guiar la seva actuació en programes que tendeixin a afavorir el procés de reincorporació del menor a la societat», jo pregunto si això únicament es pot fer amb mesures puntuals, necessàries, evidentment, però cal tenir una perspectiva de globalitat de quins són els problemes de Catalunya per poder desenvolupar les actuacions corresponents.

Jo li pregunto, senyor Conseller : vostè sap quines són les necessitats dels menors a Catalunya, quines són les demandes de les famílies dels ciutadans, amb referència a la situació de necessitat social en què estan grups de ciutadans menors del nostre país? Jo li pregunto : amb aquestes mesures, vostè creu que és suficient per poder aconseguir la reincorporació a la societat, dels menors? Creu que d'aquesta manera n'hi ha prou per exercir l'acció preventiva, o cal coordinar esforços, marcar-se fites, objectius generals, contemplar aquesta panoràmica greu del nostre país, de Catalunya, i també de molts països europeus, de la situació de marginació en què es troben els menors a causa de circumstàncies múltiples, per poder avançar amb aquesta política de normalització i d'igualtat de drets per a aquests ciutadans? És aquesta la pregunta que li feia, i a mi em sembla, senyor Conseller, que, sense pla general, amb uns objectius molt concrets, és difícil que la Llei pugui obtenir aquestes fites.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputada. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, contesto molt concretament aquesta ampliació a la pregunta de la Diputada senyora Barenys, per dir-li que, en certa manera, jo observo un cert confusionisme en el seu plantejament.

Una cosa és un pla d'actuació i una altra són els coneixements, les dades prèvies per establir aquest pla. Jo li puc dir que, d'aquestes dades, de tots aquests antecedents, en disposem en la Conselleria de Justícia i els anem actualitzant, però que la nostra manera d'actuar considerem que no comporta un pla d'actuació, sinó que aquest pla s'aplica a través de convenis amb ajuntaments i institucions privades i que la Llei —i és la manera normal de desenvolupar una llei— s'ha de fer per mitjà de reglaments i que, a més a més, un d'aquests, desenvolupant

la Llei —que ja ho preveu—, contempla el funcionament d'un consell assessor i coordinador en què estaran representats tots els organismes oficials, tots els departaments de la Generalitat, diputacions, ens locals, ajuntaments, entitats i institucions, i és en el si d'aquest consell on s'adoptaran les mesures encaminades al desenvolupament, a l'aplicació de la Llei, dels convenis i dels reglaments.

De manera que pensem que aquesta és la manera més eficaç, més ràpida i més satisfactòria de portar a cap una autèntica política de protecció de menors.

*Pregunta
al Consell Executiu sobre la millora de les condicions
sanitàries de la presó de Figueres*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La propera pregunta és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart, a qui tinc la satisfacció de donar la paraula.

El Sr. OLIART : ...I les que seguiran. Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, com molts de vostès ja deuen saber, els mesos de novembre i desembre de l'any 1984, alguns mesos després d'haver assumit la Generalitat les competències en el tema penitenciari, en política penitenciària, vàrem rendir visita a tots els centres penitenciaris traspassats. Quan ens vam presentar a la presó de Figueres, ens vam trobar, entre altres coses, amb una situació sanitària i higiènica bastant deficient. Això, si val a dir la veritat, no va ser cap sorpresa, perquè era una constant a tots els centres que ja havíem visitat, però allà era especialment greu, sobretot quant a l'assistència mèdica pròpiament dita.

La infermeria era petita, no tenia utilitat i, per no tenir, no tenia ni lavabos. I, després, hi havia el tema de l'assistència mèdica que, com he dit abans, era especialment dolenta. Per exemple, el metge que hi ha —n'hi ha un de sol—, hi va una hora diària, de sis a set de la tarda. Això li impedeix de complir el reglament quant a l'obligació de fer una revisió a l'intern quan entra en el centre i aquest metge, de vegades, no és localitzable. Precisament en el moment en què nosaltres estàvem de visita en aquest centre penitenciari, hi havia un malestar generalitzat entre els interns perquè el dia anterior hi havia hagut un intern que havia tingut un atac al cor i que el metge va ser avisat a les vuit de la tarda i no s'hi va presentar fins a les dues de la nit. Bé, la situació, segons les notícies que tenim, no ha canviat.

D'altra banda, cal afegir que la situació, ara, és molt més greu, per un fet molt important, i és que els interns que estaven ubicats en la presó de Girona, com que aquest centre penitenciari s'està rehabilitant i està en reformes, s'han traslladat a la presó de Figueres. Per tant, ara, la situació és molt més greu en aquest sentit, i expressió d'aquesta situació la tenim en unes afirmacions que el mes de desembre va fer el senyor Frederic Rahola, Síndic de Greuges, dient, després d'una visita que havia fet a aquest centre penitenciari, que la situació de la presó de Figueres era realment depriment.

És per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, que jo adreço al Consell Executiu i, en aquest cas, al Conseller de Justícia, la següent pregunta, per preguntar-li quines són les mesures que la Conselleria de Justícia ha adoptat o pensa adop-

tar, per tal de millorar les condicions sanitàries generals de la presó de Figueres i, especialment, pel que fa a l'assistència mèdica.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar aquesta pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que estem substanciant respon a la natural preocupació dels Diputats de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana que van visitar la presó de Figueres a finals de l'any 1984. I és cert que es van observar deficiències en l'ordre sanitari i higiènic d'aquesta presó, i possiblement també respecte a l'execució dels serveis mèdics.

Per això puc dir a la Cambra que aquesta preocupació, que era compartida també per la Direcció General de Serveis Penitenciaris i, naturalment, per la Conselleria de Justícia, ens va moure a realitzar una sèrie d'obres, i de millores, i d'actuacions, per tractar de superar-la. I, així, jo crec que si avui tornés a ésser visitada aquesta presó per la mateixa Comissió parlamentària, observaria objectivament notables millores.

En l'ordre de la higiene, abans de començar les obres de remodelatge de la presó de Girona es van fer ja millores a la de Figueres, com són, per exemple, a la cuina, a tots els serveis de bugaderia, als sanitaris dels patis de la presó. Es va incrementar sensiblement el pressupost de neteja de l'establiment; es van regular els serveis mèdics i l'exigència dels historials clínics; es van inscriure —hi van participar— els serveis mèdics de la presó a uns cursets sobre drogadependència, organitzats pel Ministeri de Justícia i, en definitiva, l'equip de la presó, que per les seves característiques és compost per un metge, un ATS i un auxiliar clínic, va quedar absolutament completat.

Això, evidentment, no és suficient, en som conscients. Però les altres obres projectades, no ja projectades, sinó adjudicades i fins i tot en curs d'execució no han pogut estendre's en l'àmbit estrictament carcerari, degut, precisament, al fet d'haver hagut d'ingressar a la presó de Figueres els reclusos de la de Girona per poder portar a cap amb llibertat les obres d'aquesta altra presó. I així, si bé s'estan realitzant obres, es fan a l'exterior, en les oficines, però estan ja previstes, previstes i adjudicades obres importants que comporten la construcció d'una nova cuina, l'ampliació del menjador, l'ampliació dels serveis de *vis-à-vis*, especialment, un remodelatge de la infermeria molt necessitada d'aquesta millora —estic completament d'acord en aquest punt amb el senyor Oliart— i, a més, els espais no donen per altra cosa amb l'establiment de quatre llits, dels quals era absolutament mancada.

I, pel que fa al millorament dels serveis d'assistència mèdica, que aquests són compatibles amb les obres que es porten a cap a Girona i com a conseqüència, amb l'increment de la població reclusa de la presó de Figueres, s'ha proveït la infermeria d'aquest centre d'equips d'esterilització per calor seca; s'ha completat, jo diria que complint totes les necessitats, l'instrumental mèdic de la infermeria. Transitòriament, mentre la presó de Girona està pràcticament tancada perquè només hi queden els reclusos de règim obert, s'han incrementat amb un dels professionals de la presó de Girona els serveis mèdics de la de Figueres, i el metge i l'ATS, si bé residents a Girona, estan en tot moment al servei de la presó de Figueres

per traslladar-s'hi en cas de necessitat i d'urgència. De manera que, transitòriament, la presó de Figueres està més ben dotada.

I, a l'últim, i en virtut de la Llei d'Incompatibilitats, s'està tramitant l'expedient corresponent al metge de la presó de Figueres que es veurà, per tant, ja immediatament en la necessitat d'optar entre les activitats extrapresó que ell desitgi o la seva dedicació exclusiva a la presó, punt que cal resoldre i que ho farà en un o en un altre sentit i, en tot cas, si opta per deixar el seu caràcter de funcionari de presons serà substituït per un altre professional, punt també en què estic d'acord amb el senyor Oliart. I, per tant, jo crec que un cop acabades les obres de Girona, retornats a aquest centre els reclusos que avui en dia incrementen d'una manera excessiva la població reclusa de la de Figueres; acabades aquestes obres que són en curs, però al relentí a causa d'aquesta superpoblació d'aquest establiment, i resolt també aquest problema d'assistència mèdica —en el qual, com dic, estem en camí—, jo penso que una nova visita d'una Comissió parlamentària ens donaria un veredicta molt més benèvol que l'anterior.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per replicar, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats; senyor Conseller, li agraeixo la seva informació i, efectivament, crec que ja arriba el moment, potser bastant necessari, que tornem a demanar una segona visita als centres visitats perquè ja ha passat un lapse de temps suficient per veure què és el que la Conselleria ha fet durant aquest interval de temps, i penso que les seves paraules, que jo crec que són quasi invitació perquè nosaltres ho fem, penso que el nostre Grup les recull perfectament.

Vostè ha explicat una sèrie de reformes que pensen dur a terme en la presó de Figueres, ben vingudes siguin, totes elles falten. Però en el tema purament sanitari jo voldria llegir-li, a vostè, un informe que van fer els metges que van substituir el mes de març de 1985 el metge titular perquè era de vacances, i aquests dos metges, que són els forenses de Figueres, llegeixo tot el que van dir en l'informe que li van adreçar, a vostè, perquè, d'aquesta manera, les senyores i els senyors Diputats es faran càrrec realment de com era la situació en aquell moment.

Diu : «Primero : En la enfermería de este centro el material quirúrgico para suturar adolece de graves defectos en cuanto a su esterilidad, si tenemos en cuenta la cantidad de posibles hepáticos por drogadicción y las más elementales medidas de asepsia de este local de enfermería. Consideramos que según el más fundado rigor científico, hacen aconsejable no practicar suturas en este centro. A partir de hoy, los lesionados serán remitidos a un centro quirúrgico adecuado, que den las garantías de higiene y sanidad.

»Segundo : La enfermería carece de lavabos», això ja ho vam poder també comprovar nosaltres, i «Tercero : no existe ningún tipo de material médico de diagnóstico y tratamiento que pueda permitir realizar la labor médica con mínimas garantías.»

Això estava signat el 8 de març de 1985. I, per les informacions que nosaltres tenim, no ha variat massa aquesta situació.

D'altra banda, s'hi acompanyava tot un llistat de coses que faltaven, que no els el llegiré perquè segurament no tindria temps, però que hi ha coses tan elementals com, per exemple, «pinzas con dientes medianos, porta-agujas medianos; tijera recta grande; tijera curva; tijera pequeña; tijera grande; pinzas; más pinzas; un aparato de tensión de mercurio; un fonendoscopio marca Liman...» és a dir, que faltaven moltes coses, no? «una báscula peso y medida para control de huelgas de hambre; una lámpara de pie focal para suturas...» i de tot això l'única cosa que jo tinc notícia que s'ha lliurat, per part de la Conselleria, amb què s'ha dotat ara la infermeria, és «un autoclave pequeño para esterilizaciones de instrumental», que era molt necessari i que vostè em sembla que ja ha dit en la seva intervenció que s'havia subministrat, però tota la resta encara està per subministrar.

Hi ha una cosa que sí que li agraeixo, i la hi agraeixo de veritat, senyor Conseller. És el tema del metge. El tema del metge nosaltres ja el recollim en l'informe que posteriorment vam redactar perquè —també perquè ho sàpiguen les senyores i els senyors Diputats— el metge té tres ocupacions, una d'elles és de comandant metge de la base de Roses, l'altre és que és metge cirurgia de l'assistència social de l'Hospital de Figueres i després, també, metge del centre penitenciari. La qual cosa en aquest moment, evidentment, fa objecte d'un estudi particular pel tema de la Llei d'Incompatibilitats; vostè ja ens ha anunciat aquest tema i jo, doncs, li ho agraeixo, perquè aquesta era una de les propostes que crec que havia de sortir derivada d'aquesta pregunta.

D'altra banda, també una cosa que a mi m'estranyava molt, era que jo tenia informació que la metgessa de Girona —que sigui dit de passada ens va causar molt bona impressió durant la visita— (*rialles*), se'm feia molt estrany... —perdó, molt bona impressió quant al tema professional, s'entén— (*rialles*), doncs m'estranyava molt que aquesta metgessa no assistís al centre penitenciari de Figueres, atès que tots els interns de la presó de Girona havien estat traslladats a la presó de Figueres. Vostè em dóna la notícia que això és veritat que s'està duent a terme, i que aquesta metgessa, doncs, també és a Figueres. Jo me n'alegro, d'això, i res més. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Unes paraules molt breus, senyor President. En primer lloc, procurant no reiterar el que ja he dit, però sí insistir que, a part d'aquests equips de calor seca, també s'ha enviat a la presó de Figueres instrumental mèdic que cobreix aquestes deficiències que assenyala el senyor Oliart, i que jo crec —em penso que el seu import oscil·la entre les 150 i les 200.000 pessetes, no són utensilis cars— que el completen totalment.

Pel que fa referència a la infermeria, és cert —ho he dit abans— que estava, està encara necessitada d'un profund remodelatge. Que està l'obra adjudicada i només pendent que es pugui realitzar, esperant el retorn dels reclusos de Girona al seu centre d'origen.

I pel que fa referència al tema dels metges, jo dono la raó al senyor Oliart respecte a la manera en què s'estava complint aquest servei, però ja li he dit que això és en vies de total solució i que la metgessa de Girona —i en els termes que ha deixat establerts el senyor Oliart, li dono la raó respecte al concepte

que ens mereix — no s'ha traslladat a Figueres perquè ens semblés innecessari aquest trasllat, que comportava dificultats d'ordre personal i econòmic per a aquesta funcionària o que, en tot cas, havien de recaure sobre el sistema penitenciari, però que sí que fa els serveis d'urgència que són necessaris i això transitòriament, mentre que d'una manera definitiva es resol el tema de la presó de Figueres, un cop retornats a Girona els reclusos d'aquest centre.

I sí que és una invitació, que jo demanaria que es demorés uns mesos, el fet d'una nova visita a la presó de Figueres d'una Comissió parlamentària, previ aquest retorn, prèvia la nova reobertura del centre de Girona i un temps prudencial, perquè, llavors, sense aquesta massificació excessiva que hi ha en aquests moments, puguem practicar aquestes obres projectades, adjudicades, i realment necessàries.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la manca d'ambulàncies a l'Alt Empordà

La propera pregunta és la que formulen els Il·lustres Diputats senyora Pilar Ferran i Manuel Nadal. A fi de formular-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Fa uns moments assistíem al que semblava una incoherència del Grup Socialista, que era presentar una Moció demanant un mes perquè es presentés un pla, i que semblava contradictori amb el fet que fa tres mesos es presentés una Proposició no de Llei demanant, doncs, que en tres mesos es presentés aquest mateix pla. Fa tres mesos, que ja han passat, i ara es feia aquesta proposta d'un mes més de termini. No hi ha cap incoherència, sinó potser la sordesa d'un Il·lustre Diputat que no ha volgut entendre el que s'ha explicat o potser la lentitud absurda de la tramitació parlamentària, que és amb el que en aquests moments ens tornem a trobar. Ens trobem que una pregunta feta fa dos mesos s'ha de contestar avui, quan segurament els trets no tenen l'actualitat que tenien al seu moment.

Però, de tota manera, crec que és interessant substanciar-la, perquè la situació que va provocar la pregunta al seu moment és una situació prou greu.

Seré ràpid. A la comarca de l'Alt Empordà, en el termini de dos mesos es van produir dues morts per manca de trasllat en ambulància i un altre cas d'una persona que tampoc va poder ser traslladada quan necessitava aquests serveis d'ambulància. És a dir, en menys de tres setmanes —perquè estaven acumulades en el mes de novembre i desembre— es produeixen dues morts i un greu cas de no-assistència per falta d'ambulàncies.

Això és un fenomen prou greu com perquè la Conselleria de Sanitat prengui mesures perquè no es tornin a repetir. I és greu perquè, segurament, es va produir aquella falta d'ambulàncies en un moment determinat —en concret el dia 2 de desembre— doncs perquè hi havia una certa tensió, una forta tensió entre els serveis de l'Institut Català de la Salut a les comarques gironines i els empresaris del sector de l'ambulància. Una forta tensió que, segurament, tenia la seva part de raó la Conselleria en plantejar una reforma d'uns serveis que, verta-

derament eren abusius, que es cobraven per un mateix servei, doncs, tres vegades aquest servei, etcètera. I es va plantejar una reforma, que segurament era necessària, però es va proposar aquesta reforma en una situació de tensió i segurament agreujada per la persona que normalment porta aquests temes a les comarques gironines, que és el gerent de l'Institut Català de la Salut, que té unes entrades de cavall sicilià que ajuden molt poc que les coses se solucionin.

Per tant, com que creiem que, segurament, la proposta d'actuació era correcta però les conseqüències van ser nefastes, doncs, demanem què pensa fer la Conselleria per tal que, els ciutadans de les comarques gironines, i en concret els ciutadans de la comarca de l'Alt Empordà, no es tornin a trobar en una situació de falta d'ambulància quan la necessitin.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo coincideixo amb l'Il·lustre Diputat senyor Nadal que, a causa de les circumstàncies, dels avatars, podríem dir, de la tramitació parlamentària, aquesta pregunta, segurament ja fora de temps, hauria estat molt més interessant haver-la pogut substanciar fa un parell de mesos.

Certament, el senyor Nadal té raó, en part, en les seves afirmacions, quan diu que en un moment determinat es va produir un conflicte amb les empreses d'ambulàncies a les comarques gironines —després explicarem el com i el perquè, i les conseqüències que això va tenir. De tota manera hi ha una constatació prèvia a fer, senyor Nadal, no és cert que hi hagi una manca d'ambulàncies a l'Alt Empordà. Les proves són aquestes : a la comarca de l'Alt Empordà hi ha, actualment, disset vehicles —onze de concertats i sis de la Creu Roja— utilitzats per efectuar serveis que, amb una població de 73.310 habitants —segons el cens del 1981—, dona uns 4.000 habitants per ambulància, que és una xifra, no diria suficient, sinó fins i tot potser excessiva quant al nombre d'ambulàncies. N'hi ha vuit a Figueres ciutat, quatre a la Jonquera, quatre a Roses i una a Llançà. I a Figueres, concretament, hi ha sis vehicles concertats i dos d'autoritzats, i vuit ambulàncies per als 32.000 habitants de Figueres fa que hi hagi també un vehicle per a cada 4.000 habitants.

Realment hi ha hagut uns moments de conflicte, a nivell de Girona, a causa que els costos dels concerts de transport sanitari en aquelles comarques —en ambulàncies i taxis— eren absolutament excessius, és a dir, l'any 1984 van costar 182.500.000 pessetes, a Girona, quan, per exemple, a les comarques de Tarragona en van costar 33.700.000 i a les de Lleida 12 milions i escaig.

No hi ha dubte, per tant, que calia —aquesta diferència tan gran de despeses ho demostrava— calia racionalitzar el transport. Per una sèrie d'anomalies que hi havia —mal sistema de facturació, centralització del parc que obligava a llargs recorreguts d'anada i tornada per anar a buscar el malalt des de lluny, etcètera, etcètera— s'han emprès una sèrie d'accions —que el mateix senyor Nadal ha dit que segurament s'havien d'emprendre, no hi ha cap dubte que s'havia de fer així— i es controla molt millor, d'una manera molt estricta tota la despesa que es produeix allà. Només li diré que, per exemple, durant el

mes de setembre de 1985 l'import de la facturació ha estat de 6 milions de pessetes, mentre que el setembre del 84 va ser de 12.160.000.

Ara, tot això, que és un pas endavant, seria un pas o dues passes endarrera, si això hagués costat la vida de ningú. Això no ha costat la vida de ningú. Per endavant puc assegurar —hi ha els informes tècnics corresponents— que les investigacions fetes demostren molt clarament que els malalts, al meu entendre, eren dos, que estaven sota la responsabilitat d'un Institut Català de la Salut; segurament hi ha un tercer o un quart malalt, un tercer i possiblement un quart malalt que no tenen res a veure amb la Seguretat Social, sinó que això va ser un conflicte d'ambulàncies privades i transport privat, però és igual, lamentable ho és igual. En els dos casos que jo tinc estudiats a causa de l'expedient que s'ha obert i els informes que han arribat a les meves mans, m'asseguren que els dos malalts van morir, no a causa d'una eventual demora o per manca d'assistència, sinó que, en tots dos casos, la mort era inevitable.

A part d'això, el que va passar és que el 14 de novembre hi va haver un cas, una assistència que s'havia de prestar a una senyora de Figueres, i el 2 de desembre —com deia l'Illustre Diputat senyor Nadal— n'hi va haver un altre a la proximitat de la Jonquera, concretament a Agullana.

Aleshores, a causa del fet, no que no hi haguessin ambulàncies, sinó que les ambulàncies que havien d'estar a punt no hi estaven, i que no van complir els serveis amb la promptitud i de la manera que se'ls va reclamar —cosa que estaven obligats a fer, d'acord amb el contracte que tenen signat com totes les empreses d'ambulàncies amb l'Institut Català de la Salut, i que aquí tinc a disposició del Diputat que formula la pregunta—, com a conseqüència d'aquestes diligències que s'han obert en aquests dos casos, li ho puc anunciar, s'han estudiat quatre empreses d'ambulàncies, però n'hi ha dues que són les que es van trobar en la situació d'haver de prestar el servei i de no prestar-lo amb la diligència requerida, li puc assegurar que una de les empreses —la que anomenarem A— ha incomplert les clàusules primera, segona i onzena d'aquest concert signat amb la Seguretat Social, i que l'altra —que anomenarem l'empresa B— va incomplir la clàusula onzena del concert signat amb el Departament. Aquesta és l'explicació del que ha passat —les diligències encara no s'han acabat—, no hi ha dubte que al final es prendran les mesures que, d'acord amb la llei, es puguin prendre i siguin oportunes davant aquest incompliment, no per manca d'ambulàncies —repeteix—, sinó, no sé si per manca de voluntat o per accident, d'un servei que havien de prestar i que no van prestar en el moment oportú.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. Per replicar té la paraula l'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Molt breu, des de l'escó mateix, per agrair, diguem, la informació que ens dona el senyor Conseller; reconèixer que a l'Alt Empordà hi havia una situació d'abús, que en alguns casos, doncs, hi havia uns concerts que no es complien, potser hi ha hagut una falta de diligència a veure si aquests concerts es complien o no, per exemple, en el tema de personal disponible, de xofers, etcètera. Crec que és positiu que s'hagi acordat fer un informe exhaustiu del que estava passant en aquella comarca —segurament, en

alguns moments, hi havia hagut una certa confraternització d'alguns sectors mèdics i fins i tot d'algun personal del mateix ICS en aquest tema. Penso que sí, que és cert que s'han pres actituds correctes sobre aquesta qüestió, però jo voldria insistir, doncs, que cal que els expedients oberts es resolguin adequadament i que es prengui en consideració el fet —que també he esmentat— que el gerent de l'Institut Català de la Salut és una persona que crea conflictes, que caldria que, potser no se l'ha de substituir, però que en el futur actués d'una manera molt més mesurada, perquè, vertaderament, la situació sanitària de les comarques gironines queda agreujada per aquestes actituds. En aquests moments hi ha hagut el conflicte de les ambulàncies, hi ha hagut un cert conflicte amb la delimitació d'àrees bàsiques de salut, i tenim un greu conflicte amb l'Hospital de Girona Álvarez de Castro.

Res més.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia
sobre la revista Esa Modelo*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre Diputat. La propera pregunta és la que formula l'Illustre Diputat senyor Oliart, a qui tinc el gust de donar la paraula.

(Remor de veus.)

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Camp s'estranya que torni a ser una pregunta de presons, però els ho puc dir, senyores i senyors Diputats que, si totes les comunicacions que m'arriben de funcionaris i d'interns, les transformés en preguntes i interpellacions, aquest Parlament hauria de dedicar una sessió cada mes exclusivament per a aquest tema, els ho prometo.

Bé, l'objecte d'aquesta pregunta és que, en aquestes visites que ja hem dit abans que vam realitzar, una de les poques agradables sorpreses que vam tenir va ser la constatació que es volia editar una revista interna, feta pels mateixos interns de la presó Model de Barcelona.

Nosaltres vam creure que era molt convenient que aquest tipus d'iniciativa s'impulsés; primer, perquè és un vehicle de comunicació intern i extern que considerem molt convenient; segon, perquè, al nostre entendre, reforça els sentiments de solidaritat i de cooperació de l'intern, i, tercer, i en definitiva, perquè significa una contribució important al procés de reeducació i reinserció, que és l'objectiu principal de qualsevol sistema penitenciari. Semblava també que les autoritats penitenciàries —i en dir autoritats penitenciàries em refereixo a la Conselleria i a la Direcció General d'Institucions Penitenciàries i Rehabilitació— estaven d'acord en aquest tema. I, bé, així se'ns va vendre una mica. El senyor Conseller i el senyor Director General crec que en aquest sentit també es van pronunciar.

Però aquí hi ha ara una gran sorpresa, aquesta revista havia de sortir cada mes i només ha sortit un número, i va ser el número aquest que va sortir el mes de maig. Bé, el segon número —segons les nostres indicacions— està dormint en el calaix del director de la presó i encara no ha sortit. És clar, jo suposo que quan s'edita una revista el que es necessita és que hi hagi una periodicitat i que surti segons aquesta periodicitat prevista. Per tant, si això no s'ha complert a mi em sembla que

aquest invent, o aquest propòsit que semblava tan constructiu i tan positiu, doncs, acabarà en res.

És per aquest motiu que tenim aquesta preocupació i que jo li pregunto al senyor Conseller : per quines raons o motius no s'ha concedit encara l'autorització per a la publicació del número 2 de la revista *Esa Modelo*?

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a contestar la pregunta té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Prèviament, i per deixar les coses degudament aclarides, em cal remarcar que la revista a què es fa referència a la pregunta que contesto no és la revista del centre preventiu d'homes de Barcelona, és la revista d'uns reclusos, dels reclusos, per ser més exactes, d'uns reclusos que volen redactar-la, que la volen editar i dels altres, que en són els destinataris privilegiats. Per tant, ho dic perquè no és cap compromís de la nostra Administració penitenciària que aquesta revista aparegui i es publiqui puntualment. És un desig d'un sector de reclusos que la Conselleria i la Direcció General veuen, això sí, amb molt bons ulls.

Es tracta d'una activitat cultural, indiscutiblement beneficiosa, sobretot per a aquells que la redacten i, fins a cert punt també, per als que l'han de rebre. I en aquest sentit la Conselleria l'ha contemplat amb molta consideració i ha ajudat a la seva publicació, però sense immiscir-s'hi, perquè considerem que precisament és un dels seus avantatges i qualitats que sigui una publicació dels reclusos i no del centre.

L'única cosa que s'ha reservat la direcció de l'establiment, i si es vol la Direcció General de Serveis Penitenciaris, és l'autorització concreta de cada exemplar per evitar únicament l'aparició d'articles que poguessin ser considerats injuriosos, greument ofensius per a qualsevol persona, estament o autoritat. I això s'ha anat fent amb un criteri molt ampli, s'ha anat fent en l'únic exemplar aparegut fins avui. És a dir, s'accepta plenament tota classe de crítica, sempre que es tracti d'una crítica que no comporti una autèntica injúria. Jo, ara —mentre esperava que toqués el torn a aquesta pregunta, i ben bé, gairebé sense buscar-ho—, doncs, he trobat en l'exemplar anterior algunes frases que il·lustren el que estic dient i que demostren la flexibilitat de la nostra administració penitenciària, en ordre a autoritzar l'aparició de la revista. Per exemple, en una pàgina es diu : «La cárcel siempre enseña, fundamentalmente a desconfiar de todo y de todos; de la administración, que siempre tratará de sacar el mejor partido, siempre engañando, siempre mintiendo», (*remor de veus*) o bé quan, i aquesta és una crítica com l'altra, amb la qual jo, naturalment, no hi estic d'acord, però en la qual es diu, per exemple —no hi estic d'acord perquè no és així—, concretament, diu : «¿Hay derecho a que, por unos señores que no tienen prisa alguna, se nos haga esperar semanas, meses o años para que nos notifiquen nuestra condena, liquidación de la misma, clasificación, aplicación de beneficios, etcétera.?» (*Remor de veus*.) De manera que no hi ha dubte que el criteri en ordre a autoritzar aquesta revista és ampli i de cap manera constrictiu.

Bé, és cert també que el mes de juliol els reclusos encarregats de la redacció van lliurar a la direcció el conjunt d'articles que

havien de constituir el segon número d'aquesta revista, però, jo penso, senyor Oliart, que vostè té una informació, no ho dubto, de la rectitud dels mitjans d'informació de què s'hagi pogut valdre, però que hi ha algun malentès perquè, amb conformitat, amb plena autorització en els articles que van ser sotmesos a la direcció, la direcció els va retornar perquè poguessin ser publicats. I la realitat és que la revista no apareix, i no apareix per raons estrictament econòmiques. El primer exemplar, el primer número va importar una quantitat important : 333.000 pessetes i va aparèixer gràcies a una ajuda molt substancial de la Diputació de Barcelona, de 150.000 pessetes, però reduïda a aquesta sola vegada i, la resta, essencialment, va ser suportada per la Conselleria de Justícia. Els ingressos que dona aquesta revista són, òbviament, mínims perquè els seus subscriptors i lectors, lògicament, han de ser —pot interessar altra gent, indiscutiblement, però, bàsicament, es nodreix dels propis recursos— persones, naturalment —i per desgràcia, si voleu— dotades de molt pocs mitjans econòmics. Bé, llavors el problema, al meu entendre —i això s'està tractant de fer comprendre als redactors de la revista— és que es faci amb un caràcter més modest. Aquesta revista no és cap invenció, hi ha altres centres penitenciaris a Espanya que publiquen una revista i aquesta s'hauria de supeditar als condicionants econòmics, no té per què ser feta amb un paper de qualitat, o de molta qualitat, ni per què ser feta a diverses tintes, si això no és possible, en fi, econòmicament, que sigui suportat.

La Conselleria està disposada a ajudar en el cost d'aquesta revista fins a uns límits i també per mitjà de la utilització de la pròpia impremta de la presó Model, perquè hi sigui tirada. Però, no s'oblidi, que els mitjans econòmics de la Direcció General de Serveis Penitenciaris per tot el que fa a activitats culturals, recreatives i culturals és molt limitat, i que no podríem permetre que una sola revista d'una sola presó de Catalunya absorbís tot aquest pressupost. I, per tant, problema de limitació, que jo penso que serà degudament entès pels redactors i que, per tant, possiblement, molt aviat n'aparegui un segon número.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per replicar té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, jo, en aquesta ocasió, senyor Conseller, lamento haver de dir-li que la seva contesta no m'ha satisfet, és a dir, més aviat vull dir que no m'ha convençut. No m'ha convençut perquè el moviment es demostra caminant, i això s'hauria pogut demostrar —aquest interès que la Conselleria sempre ha dit que té perquè es publiqui aquesta revista— amb l'aparició, al seu temps, del segon número. Jo penso que si fer sortir un número amb una periodicitat mensual, és a dir, un cada mes, és d'un cost massa elevat, doncs bé, aleshores es podrien fer uns estudis per part de la Direcció General que aconsellessin que sortís cada tres mesos o que sortís cada quatre mesos, però que es mantingués la periodicitat i que sortís i que es publicués aquesta revista quan era necessària.

Naturalment, com a revista és dels interns, però jo vaig entendre en la visita que vam fer a la presó Model —que vostè ens va acompanyar juntament amb el Director General— que la Conselleria estava molt d'acord que es publicués aquesta re-

vista, que tenia, a més a més, una gran confiança en el consell de redacció, prova d'això va ser que, quan nosaltres vam demanar entrevistar-nos amb una representació dels interns i ja que no hi havia una representació democràticament elegida, es va dir que si no ens feia res d'entrevistar-nos, precisament, amb aquest consell de redacció, i nosaltres no hi vam tenir inconvenient, això és una prova més que vostès estaven impulsant d'alguna manera i estaven afavorint aquesta iniciativa i, aleshores, a mi m'estranya que vostè ara em surti amb el tema econòmic. Naturalment, jo suposo que vostè no pot ignorar que una revista costa diners, i que quan s'impulsa una iniciativa d'aquest tipus, lògicament s'han de preparar els costos i s'han de donar les partides necessàries perquè aquesta revista tiri endavant.

Jo, les notícies que tinc, senyor Conseller, són una mica diferents de les que vostè m'ha donat, o de les raons. Bé, mentrestant ha canviat el director de la presó, i el director anterior estava molt entusiasmat amb aquesta revista, i el director actual no ho està tant, i aquesta és una de les raons principals. I una altra de les raons és, precisament, la del primer número, aquesta de què vostè ens ha llegit algunes referències i que ens les ha volgut demostrar com una prova de la flexibilitat de la Conselleria. Doncs, bé, les nostres informacions indiquen que és al contrari, que, precisament, la contundència d'aquest primer número i aquesta llibertat d'expressió demostrada és el que ha dolgut a la Conselleria i el que li ha fet témer que pogués ser, aquesta revista, un camí o un vehicle o una canalització d'unes inquietuds que sortissin cap a l'exterior i que no convenia potser a la Conselleria que tot això, la situació que hi ha a la presó Model es conegui massa.

Jo crec que aquestes són les raons vertaderes que han impedit que surti el segon número, i que les raons econòmiques i els altres tipus de raons que vostè ha exposat aquí, a mi, personalment, no m'han convençut.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula per replicar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, des de l'escó. Bé, jo insisteixo que la pregunta que ha estat formulada és : quines raons fan que no donem l'autorització per a aquest segon número? Sóc jo potser el responsable d'haver portat el debat a un altre terreny, però jo contesto la pregunta d'una manera precisa dient que aquesta autorització està donada, i que fa mesos que està donada. I insisteixo també que no es tracta d'una revista del centre, sinó dels reclusos, i que si ha de comportar algun factor de reinserció, de reeducació és, precisament, perquè siguin els reclusos els qui la portin a cap, i el centre no n'ha d'assumir la responsabilitat. Pot ajudar-la, pot potenciar-la, i aquest oferiment està fet, en l'ordre d'utilització de la impremta i en l'ordre d'una subvenció moderada que no sigui en detriment de les altres activitats culturals d'aquest mateix centre, o recreatives d'aquest mateix centre i dels altres centres penitenciaris de Catalunya.

I la contraargumentació del Diputat autor de la pregunta, senyor Oliart, òbviament, no és vàlida, perquè si tot el problema fos que en el primer número es van dir coses massa fortes, en aquell moment hauríem tingut l'oportunitat —perquè la re-

vista va ser degudament examinada— de moderar-la, i això mateix podríem fer en aquest segon cas. I no s'ha fet, i l'autorització la tenen els reclusos. No hi ha altra raó, doncs, per a la seva no-aparició, que aquest problema econòmic que podria arreglar-se a base de o fer una reducció, més modesta, o d'espaiar-la, com indicava el senyor Oliart, orientacions i consells que han estat ja donats als reclusos però repeteixo —i amb això acabo— que són ells els que en tenen la responsabilitat. Res més, senyor President.

Gràcies.

Pregunta

*al Consell Executiu sobre l'escola pública
President Salvants, de Terrassa*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller, anem a formular ja la darrera pregunta que formula el senyor Santi Riera, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. La pregunta fa referència a una escola pública de la ciutat de Terrassa, l'escola President Salvants. En aquesta escola, l'estiu passat, l'abril del 85 va haver-hi un greu problema d'esllavissament de terrenys, de tal manera que el mur de contenció que cobreix, que tanca el pati i que dona a la banda d'un torrent anomenat de Vall Paradís va quedar greument afectat, cosa que va provocar l'enderrocament d'aquest mur i, aleshores, la necessitat dels alumnes de les aules de parvulari d'haver de marxar de les aules aquestes i instal·lar-se, provisionalment, lògicament, a les aules que hi havia sota els menjadors de l'escola. Certament això no va acabar aquí, perquè, malauradament, els mesos propers va haver-hi també altres moviments de terra que van agreujar la situació de tal manera que varen sortir algunes esquerdes a l'edifici, sobretot el que dona a la banda d'aquest mur que va caure i, tanmateix, no sols ha passat això, sinó que també tot el pati, la meitat del pati ja està inutilitzable per aquest esllavissament de terres i, a més a més també, no sols això, sinó que al pati ha anat produint-se una inclinació amb la mateixa orientació que van caure les terres.

Lògicament això provoca —i va provocar ja en començar el curs— uns greus conflictes, fins i tot a començament de curs, perquè la seguretat de les instal·lacions escolars està greument en perill. Pot comptar el senyor Conseller la inquietud dels pares de l'escola davant d'aquesta situació i, lògicament, les gestions que van fer davant de les diverses administracions, la Conselleria d'Ensenyament, en primer lloc, per intentar arribar a una solució d'aquest greu problema, que no és sols tant el que ja hi ha ara, sinó el que podria passar si en un moment dat una desgràcia tornés a passar i hi hagués no sols un esllavissament de terres, sinó que provoqués també la caiguda d'alguna part de l'edifici en un moment dat en què hi hagués gent a dintre, que hi haguessin escolars a dintre.

Per part de l'Ajuntament es va instal·lar, pel que sap aquest Diputat, una tanca provisional a la banda del pati, per tal que els escolars no poguessin anar a la zona amb dificultats, però, lògicament, aquesta no és pas la solució, sinó que la solució és, realment, tornar a construir el mur.

Aleshores, aquest Diputat, la pregunta que formula és la següent, perquè sigui contestada en aquest moment. Quan pensa el Conseller Executiu endegar les obres necessàries per garantir

la seguretat de les instal·lacions escolars de l'escola pública President Salvats, de Terrassa?

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Voldria indicar, per coneixement dels senyors Diputats, que la pregunta anterior havia estat retirada i per això hem passat a la que ara acaba de formular el senyor Riera. Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, primer, abans de res, voldria fer un aclariment en relació amb aquesta escola. Els edificis d'aquesta escola eren propietat de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, eren propietat, ho eren i probablement encara ho són, la Caixa els havia cedits recentment a l'Ajuntament, i que jo sàpiga la cessió encara no ha estat escripturada, que jo sàpiga, potser ho ha estat aquests dies. Per tant, era un edifici que s'havia transformat en un edifici públic. Com saben les senyores i els senyors Diputats, en els centres de bàsica, el titular de l'edifici és l'ajuntament, i la cessió d'ús es fa al Departament d'Ensenyament. La cessió d'ús d'aquest edifici a mi encara no em consta que s'hagi fet. Aquesta és la situació, és a dir, és una situació desafortunada perquè acabava de ser cedida. Nosaltres, pràcticament ho sabíem, però no s'havia formalitzat i, aleshores, es produeix aquest esllavissament i, com vostè sap, és per la proximitat de la riera, de manera que aquesta ensulsideja limita el pati de la riera i això va posar en perill el parvulari i una part del pati de jocs.

Al cap de poc temps, hi van anar uns tècnics del Departament i varen realitzar un estudi, un estudi geològic per determinar el perill o no de nous possibles esllavissaments. Aquest estudi el va realitzar un senyor que es diu Carci, i que es va trametre oportunament a l'Ajuntament i, aleshores, l'Ajuntament havia fet una línia, amb una tanca provisional, aquesta tanca no eliminava el pati, sinó que més aviat, el limitava, és a dir, encara hi ha un pati en el qual els nens juguen, però, segons l'informe d'aquest geòleg, aconsellava un desplaçament de quatre metres per major seguretat de la tanca, la qual cosa va fer l'Ajuntament.

Més endavant, per tant per recuperar l'espai seria convenient la construcció d'un mur de contenció i reomplir les terres desaparegudes en l'ensulsideja, com deia el senyor Diputat. Durant tot aquest temps hem estat en contacte amb l'Ajuntament i jo mateix vaig posar-me en contacte amb la Caixa, perquè, de tota manera, tot i agraint la cessió, és una cessió que resulta que, és clar, al cap de quatre dies, t'hi has de gastar bastants diners.

Mentrestant hi ha hagut diverses entrevistes, jo, ahir mateix, vaig parlar amb el senyor Alcalde, amb el Regidor, el Director General de Programació i Serveis Generals ha fet una sèrie d'entrevistes... és a dir, en aquests moments, d'acord amb l'Ajuntament, ells ho saben perfectament, s'ha encarregat el projecte del mur-pantalla a l'Enginyeria Cast i aquest projecte s'ha atorgat per un import de 800.000 pessetes. I, el que abans d'encarregar el projecte se'ls va preguntar què podria costar l'obra final, perquè de vegades encarregues un projecte i després resulta que val molt més diners, i es va estimar en uns 25 o 30 milions de pessetes. La qual cosa vol dir el que ha representat aquesta operació.

Jo n'havia parlat amb l'Ajuntament, i havíem dit que això s'havia d'arreglar; de tota manera, no sé exactament a qui correspondria, donada l'anòmala situació en què s'ha produït això. S'havia parlat fins i tot que es distribuïssin les despeses en tres parts, i aleshores, l'Ajuntament, en principi..., la Generalitat, suposo que de diners, diners, en aquests imprevistos ningú en té... Havíem quedat que en parlàriem i que, d'una manera o una altra, es trobaria una solució.

Precisament —i no crec que ho sabés— avui mateix he tingut una conversa telefònica amb l'Alcalde de Terrassa i, si no ho recordo malament, el dia 25 em sembla que tenien previst reunir-se els tècnics, perquè l'estudi és possible que estigui acabat per a aquesta data, i em sembla que el 26 o el 27 han quedat de veure's amb ell. A la vista de l'estudi, a la vista de les despeses que hi hagi i de les obres que s'hagin de realitzar, i l'Ajuntament té interès que l'obra que realitzi sigui aprofitable també dins dels seus esquemes urbanístics, aleshores jo espero que podrem trobar una solució.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : L'Illustre Diputat té la paraula per replicar.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Bé, només per dir-li al senyor Conseller que penso que és prou conscient de la gravetat d'aquesta situació, la qual cosa representa que pràcticament ja fa més de mig any d'aquest esllavissament. La preocupació de l'associació de pares de l'escola, i que realment aquest Diputat esperaria que aquesta urgència que reclama un cas com aquest fos prou important com per aconseguir realment arribar a un acord ràpid per poder solucionar aquest tema. Aleshores, esperant que el senyor Conseller sigui conscient d'aquesta urgència, doncs, res més que agrair la resposta.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Havent estat substanciats tots els punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de deu del vespre i un minut.)